

## ตอนที่ 1 ผันเป็นจริง

ในป่าดงดิบที่แสนกว้างใหญ่ยามค่ำคืน เบลล์ เด็กสาวในวัย 15 ปี ผสมกลิ่นสีน้ำตาลยาวประมาณหัวไหล่ สวมใส่ชุดนอนสีสว่างลายพื้น ทางเก๋ขาสั้น ซึ่งเป็นชุดที่เธอได้ใส่เข้านอนเมื่อคืน เธอกำลังวิ่งไปหาอะไรสักอย่างอย่างสุดแรง ทั้งที่คิดว่าน่าจะเป็นลมหรือหอบตายไปเสียแล้ว แต่ทว่าเธอกลับวิ่งได้ไม่มีที่สิ้นสุด

ทั้งที่เวลานี้ควรนอนหลับสบายอยู่บนเตียงนุ่มนวลที่บ้านแสนอบอุ่นของพ่อแม่ แต่ทำไมตอนนี้ได้มาวิ่งเท้าเปล่าเปื้อนดินโคลนอยู่แบบนี้ได้นะ

“แอ็ก แอ็ก! นี่ฉันจะวิ่งไปไหน กัน นะ..” เบลล์พูดกับตัวเองขณะที่เท้าทั้งสองก็ยังวิ่งสลับกันไม่มีวี่แววว่าจะหยุดลง ท่ามกลางป่าใหญ่ที่มีเพียงแสงสว่างจากดวงจันทร์ สายลมพัดผ่านจนต้นไม้ใหญ่กระทบเสียดสีกันเกิดเสียงวูจนวนุ่นๆ

“อ๊อ๊อ พอดีแล้วมั้ง! บ้าอ๊อ๊อ!” เด็กสาวสบถด้วยความหงุดหงิด ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอต้องเจอเหตุการณ์เช่นนี้ นับว่าตั้งแต่เกิดเลยก็ว่าได้ ที่อยู่ ๆ ก็มาโผล่ในสถานที่แปลกตา เจอผู้คนแปลกหน้ามากมาย

และนับวัน เรื่องแปลก ๆ เหล่านี้ก็ดูเหมือนจะทวีคูณ

“อ๊ะ! เริ่มวิ่งช้าลงแล้ว” จู๊ ๆ ฝีเท้าเด็กสาวก็เริ่มลด  
ความเร็วลง น่าจะใกล้ถึงจุดหมายปลายทางได้เสียที

“เฮ้ยยย! มึงช้าม๊าย ที่เป็นคนแอบตัดเอาไม้พวกนี้ไปขาย  
ก่อนพวกกู!” เสียงชายฉกรรจ์คนหนึ่งดังขึ้น เป็นเวลาเดียวกันที่  
เบลล์หยุดวิ่งได้เสียที มาบัดนี้เด็กสาวสามารถควบคุมตัวเองได้  
ร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว จึงค่อย ๆ เดินเข้าไปดูตามเสียงด้วยความ  
อยากรู้อยากเห็น

“ปะ..เปล่านะครับ ผมไม่ได้ทำจริง ๆ” เสียงชายผู้หนึ่ง  
ตอบกลับอย่างสันถว ขณะที่เบลล์กำลังแอบอยู่หลังต้นไม้มองดู  
ชายฉกรรจ์ถึงห้าคน ยืนถือปืนกันคนละกระบอก และชายอีกคน  
หนึ่งที่พวกเขากล่าวหา ก็กำลังตะเกียกตะกายอยู่บนพื้นหญ้าเพื่อ  
หาชีวิตรอด

“ใครกันนะ ไม่เห็นรู้จัก..” เบลล์พึมพำกับตัวเองขณะที่ยัง  
หลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ หากออกไปก็กลัวว่าจะโดนเก็บไปด้วยอีก  
คน

“มึงอย่ามาโกหก กูรู้ ว่ามึงคิดจะหักหลังนายอยู่แล้ว!!”  
ชายผู้ที่เป็นหัวใจกระชากคอเสื้อเขาขึ้นมาก่อนจะใช้กำปั้นฟาด

ลงไปบนใบหน้าเข้าอย่างจัง กระทั่งคนโดนกระทำล้มลงไปนอน  
กับพื้นอีกครั้ง

“โอ๊ยยย พอดีอะครับบ ผมไม่รู้เรื่องจริง ๆ อย่าฆ่าผมเลย”  
เขาร้องขอชีวิตด้วยเสียงส่ออื่นน่าสงสารที่สุด ทั้งใบหน้าและตาม  
เนื้อตัวก็มีแต่แผลสดเต็มไปหมด

เบลล์ที่ได้ยินเช่นนั้นเธอตกใจไม่น้อย อ้าปากค้างดวงตา  
ลุกวาวด้วยความตกใจ นี่ฉันจะต้องมาเห็นคนฆ่ากันอีกแล้วหรือ..

ถึงจะไม่ใช่วีรครั้งแรกที่เด็กสาวจะต้องมาเห็นภาพอัน  
โหดร้ายเช่นนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ชินเสียที

“มึง!! อย่าอยู่ให้รกโลกเลย!” พุดจบชายฉกรรจ์คน  
ดังกล่าวก็ทุปขึ้นตรงหน้า เป็นจังหวะเดียวกันที่เบลล์เกิดนึก  
อะไรขึ้นได้

เอว่ะ! ลองดูละกัน!

“หยุดเดี๋ยวนะ! ฉันไม่รู้หรอคะพวกคุณเป็นใคร แต่หยุด  
เดี๋ยวนี้นี้” เด็กสาวทำใจดีสู้เสือ เดินออกไปทั้งมือเปล่าเท้าเปล่า ไม่  
มีอาวุธใด ๆ ติดตัวแม้แต่หน่อย

แต่ทว่า..ทั้งที่เบลล์เดินไปใกล้พวกเขาจนน่าจะเห็นเธอ แล้วด้วยซ้ำ ใครจึงไม่หันมาสนใจกันบ้าง ทั้งยังทำเหมือนกับว่า เธอไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้น

“นี่! ได้ยินมั๊ย ฮัลโหลลล!!” เข้าไปยืนตรงหน้าคนพวกนั้น พลางโบกไม้โบกมือแสดงให้เห็นว่าเธอมีตัวตน แต่พวกเขากลับมองข้ามไป จดจ่อแค่เพียงชายผู้ที่นั่งอยู่กับพื้นเท่านั้น และไม่นานเกินรอ เสียงลั่นไกก็ดังขึ้น

**ปัง!!**

“ฮะ! ไม่นะ อวยายัง!!”

เบลล์ร้องลั่นสะดุ้งโหยงลุกขึ้นนั่งจากเตียงตัวเองทันที มือสองข้างก็ยังคงปิดหูเอาไว้ ยังจำได้ดีว่าเสียงลั่นไกนั้นมันน่ากลัวเพียงใด เพราะเธออยู่ตรงหน้ามันเลย

แต่เมื่อเธอกวาดสายตาดูรอบ สถานที่ที่กลับเปลี่ยนไป ทั้งยังเป็นคนละเวลาอีกด้วย สายตามองไปยังหน้าต่างบานใหญ่ที่ถูกเปิดเอาไว้ แสงแดดอุ่น ๆ จากพระอาทิตย์ในยามเช้าก็กำลังทอแสงเข้ามา

และเสียงดัง ‘ปัง’ นั้น ไม่ใช่เสียงอะไรที่โชน เบลล์หันไปดู  
จากทางประตู ก็เห็นว่าพ่อของเธอนั่นเองที่เป็นคนทำเสียงปิด  
ประตูแรงเพราะแรงลมดัน จนทำให้เธอตื่นเสียนั่น

“ยิงอะไรกันละเบลล์ ตื่นได้แล้วนะลูก แม่เค้าออกไปส่ง  
โรงเรียนอยู่นะ”

พ่อพูดจบก็เดินออกจากห้องไปทันที ทิ้งให้เด็กสาววัย 15  
ยังคงนั่งมึนงงอยู่บนเตียงอย่างนั้นด้วยใบหน้าเหวอ ก่อนจะ  
กลับมาในความคิดของตัวเองอีกครั้ง

“นี่ฉันฝันแบบนี้อีกแล้วหรือ เฮ้อ... โลงอก แล้วคิดบ้า  
อะไรขึ้นมาจะถึงได้เอาตัวไปบังกระบอกปืนไว้ ฉันนี่มันโง่จริงจริง”

พึมพำกับตัวเองไม่พอยังกำมือเป็นกำปั้นทุบขมับตัวเอง  
เบา ๆ เพื่อเรียกสติ โชคดีแค่ไหนที่เป็นเพียงฝัน ไม่อย่างนั้นตอนนี้  
เธอคงกลายเป็นศพไปแล้ว

เบลล์ถอนหายใจอย่างโล่งอกอีกครั้งก่อนจะเริ่มขยับตัว  
ลงจากเตียง แต่ทว่าเธอกลับรู้สึกว่ตรงปลายเท้าเปียก ๆ ขอบกล  
ทั้งยังได้กลิ่นดินโคลนจนพุ่งไปหมด

เมื่อชะเง้อมองดูตรงปลายเท้า ก็ได้เห็นสิ่งที่น่าเหลือเชื่อ

“เฮ้! เข้าไปเพื่อนโคลนมาจากที่ไหนนะ” เอ๋อเสียง  
ตระหนก เท่าที่จำได้เมื่อคืนก็ไม่ได้ออกไปเถลไถลที่ไหน จะมีก็  
แต่...ในฝันเท่านั้นที่เธอวิ่งอยู่กลางป่าใหญ่ด้วยเท้าเปล่า

หลายปีก่อนเบลล์เคยฝันร้ายแบบนี้บ่อยครั้ง แต่เมื่อตื่น  
ขึ้นมามันก็เป็นเพียงฝัน แต่วันนี้ วันที่เธออายุครบ15ปีมาได้  
ประมาณเดือนกว่า กลับกลายเป็นว่ามันเริ่มจะรู้สึกเหมือนจริง  
เข้าไปทุกที

**เมื่อแต่งตัวอาบน้ำกินข้าวเสร็จเรียบร้อยพ่อและแม่ก็**  
ไปส่งเบลล์ที่โรงเรียนในเวลาต่อมา ขณะเดินเข้ารั้วโรงเรียนเธอก็  
ยังครุ่นคิดเรื่องโคลนที่ติดเข้ามาด้วยตลอด

มันมาได้ยังไงกันนะ..

ทันใดนั้นเองระหว่างเหม่อลอย เด็กสาวในชุดนักเรียนก็  
ได้เดินชนชายคนหนึ่งเข้าอย่างจัง

“อะ..ขอโทษค่ะ” ก้มหน้าก้มตาขอโทษขอโพยยกใหญ่  
ก่อนจะเงยหน้ามองชายผู้ตัวสูงประมาณ180เซนต์เห็นจะได้ ดวง  
คาคมคาย ใบหน้าส่องประกายแวววับ ผมรองทรง มีไรผม  
ด้านหน้าปิดหน้าผากบ้างประปราย ทั้งยังสวมใส่เสื้อสูทผูกไทป์

และหมวกฟางซึ่งมีสัญลักษณ์บางอย่างสีแดงแกมขาวอยู่ตรงกลาง

“ไม่เป็นไร” เขาตอบกลับเสียงเรียบเฉย

“ได้เจอกันซักทีนะ” ชายในวัย 25 ปี พูดต่อด้วยน้ำเสียงที่คุ้นเคยคล้ายว่าเคยรู้จักกับเบลล์มาก่อน

เล่นเอาคนฟังสะดุ้งไปไม่น้อย เพราะเธอเองไม่เคยรู้จัก มักจี้กับชายแปลกหน้าที่ไหน ถึงจะหน้าตาดีทรวงเกาหลีก็เถอะ แต่หากมาทำท่าที่แบบนี้ล่ะ เธอก็รู้สึกแปลกชอบกล

“โรคจิต!” ต่อกว่าไปหนึ่งคำสั้น ๆ แต่ก็ได้ใจความ เผยสีหน้ารังเกียจออกมาอย่างเห็นได้ชัดก่อนจะรีบเดินปรี๊ดเข้ารั้วโรงเรียนไปทันทีโดยไม่หันกลับมามองชายแปลกหน้าอีก

ขณะที่เขานั่งนั้นยังคงยืนอยู่ที่เดิมพลางมองเธอจากด้านหลังด้วยสายตาที่คุ้นเคย ถึงแม้เบลล์จะไม่เคยเจอเขามาก่อน ทว่าเขากลับคุ้นเคยกับเธอเป็นอย่างดี

**มือเทียง ณ โรงอาหารของโรงเรียน** บรรยาภาศคนพลุกพล่านแต่ก็เป็นระเบียบดีด้วยคุณครูที่คอยยืนจัดระเบียบอยู่ตรงด้านหน้าโรงอาหาร ด้านในเป็นสถานที่โล่งกว้างประดับด้วย

คำขวัญโรงเรียนบนเพดาน พื้นที่สะอาดพอตัวเพราะมีทั้งแม่ครัว  
และแม่บ้านคอยเก็บกวาดทุก ๆ ห้านาที

เบลล์เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งใน  
กรุงเทพมหานคร เธอเป็นเด็กที่มีการเรียนถือว่าอยู่ในระดับกลาง  
ทั้งด้านกิจกรรมก็ถือว่าอยู่ในระดับพอดี ไม่ได้เป็นที่สนใจอะไร  
มากนัก หน้าตาก็พอไปวัดไปวา แต่หากโตขึ้นกว่านี้รู้จักแต่งหน้า  
แต่งตัว ก็อาจจะเปล่งประกายขึ้นมาได้

**“นี่ ตอนเช้ามีคนมาทักฉันด้วยนะ”** เบลล์จุดประเด็น  
บทสนทนาดังกล่าวถึงอาหารขณะที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มกำลังวาง  
จานข้าวและน้ำดื่มลงบนโต๊ะ ต่างก็ให้ความสนใจกับประโยค  
ดังกล่าว

“จริงดิ ผู้ชายผู้หญิง”

“ผู้ชาย”

“ว้ายยยยย หล่อม๊ยยย” นะโม เพื่อนสาวคนสนิทบุคลิกคร่ำ  
เรียวจอมพูดมาก และตรงไปตรงมา เอ่ยถามเสียงระริกระรัฟพร้อม  
ทั้งรอฟังคำตอบอย่างตั้งใจ

“หี! ยัยโม แกนี่ แทนที่จะห่วงเพื่อนนะ” ริต้าเพื่อนสาวอีก  
คนหนึ่งในกลุ่มเอ็ดขึ้น และเป็นเด็กสาวในกลุ่มที่มีบุคลิกเป็น

ผู้ใหญ่น่าเชื่อถือที่สุด ไม่ว่าเพื่อนจะเจอปัญหาร้ายแรงขนาดไหน เธอมักจะให้คำปรึกษาที่จริงใจเสมอมา

“อ้อาา ก็ห่วงไง แต่ก็อยากรู้ด้วยว่าหล่อมั้ย”

“เหอะ! ไฉ่หล่อเนะก็หล่ออยู่หรอก” เบลล์ตอบกลับสีหน้าหวาดผวามิหยา

“หล่อแล้วทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะเบลล์” นะโมยื่นหน้าถามกลับด้วยความอยากรู้ ขณะที่ริต้าเด็กสาวผมเปียก็กอดคอกรอฟังคำตอบไม่ขัดคอใด ๆ

“ดูทรงโรคจิตนะสิ”

“ยังไง?” ริต้าถามขึ้นบ้าง

“ได้เจอกันซักทีนะ อย่างเงี้ย ชนลุกเลย” เบลล์เลียนเสียงทุ้มให้ดูเหมือนจริงพลางลูบแขนสองข้างสลับกันไปมา แต่ก็กลับกลายเป็นตลกเสียมากกว่า เล่นเอาเพื่อนสนิททั้งสองขำกรำกกันไม่หวาดไม่ไหว

“ฮ่า ฮ่า แกก็นะเบลล์ บางทีเค้าอาจจะรู้จักแกอยู่แล้วก็ได้” นะโมพุดขึ้นหวังให้อีกคนหายคิดมาก

“หี! ไม่หรรอก หน้าไม่คุ่นเลย แล้วยังจะแต่งตัวแปลก ๆ  
อีก”

“โถ่ โรงเรียนเราไม่มีใครแปลกบ้างละ แกดูสิ” ริต้าพูดจบ  
ก็ผายมือไปยังนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ ที่เดินเข้ามาหาโต๊ะอาหาร  
กันไม่ขาดสาย ด้วยความที่เป็นโรงเรียนเอกชน ทางโรงเรียนจึงไม่  
เน้นการแต่งกายมากนัก ของเพียงแค่ใส่ชุดนักเรียนมา  
นอกจากนั้นอยากจะทำผมสีอะไร ใส่เสื้อแปลกแหวกแนวทักมากก็  
ไม่มีปัญหา

“เออ มันก็ใช่ แต่ผู้ชายคนนั้นนะ ตัวสูงมาก จนฉันนี่  
ต้องเขย่งเท้าถึงจะเห็นลูกกะตาเค้านะ”

“อยากเห็นจัง หนูมู่งาม ต้องเป็นพระเอกเกาหลีของ  
ฉันแน่เลยย” นะโมเอ่ยขึ้นเสียงแหลม ทำทางพ้อฝันรอยยิ้มกริ้ม  
อย่างกับชายคนดังกล่าวมายืนอยู่ตรงหน้า ทำเอาเพื่อนสนิทอีก  
สองคนได้แต่แอบขำในลำคอพลางส่ายศีรษะไปมา

“อ้อ เบลล์ แล้วช่วงนี้แกยังผันแปลก ๆ อีกรีเปล่า” ริต้า  
นึกเป็นห่วงเพื่อน เพราะตั้งแต่รู้จักกันมา เบลล์จะเล่าให้ฟังเสมอ  
ว่าเธอชอบผันแปลก ๆ บางครั้งก็เกิดขึ้นจริงเสียด้วย และผันส่วน

ใหญ่ ก็จะเป็นฝันที่คนโดนทำร้าย หรือไม่ก็ถูกฆ่าตาย อย่าง..เมื่อเช้า

“อืม..เมื่อคืนนี้เอง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็เว้นมาช่วงหนึ่งแล้วนะ นี่มันเริ่มกลับมาอีกแล้ว”

“อย่าคิดมากเกินไป ฝันก็คือฝันแหละ” นะโมสวมมบท  
เพื่อนรักปลอบประโลมเพื่อน

“อืม..” เบลล์ได้แต่พยักหน้าอย่างเข้าใจ ถึงแม้ในใจจะขัดแย้งแต่ก็ดีกว่าพูดความจริงจนหมดและกลายเป็นว่าทำให้เพื่อน ๆ ต้องหวาดกลัวกันเสียเปล่า ๆ

หากจะให้บอกเรื่องโคลนที่ติดเข้ามาด้วยมันก็ดูยุ่ง ๆ อยู่ บางทีเธออาจจะละเมอเดินออกนอกบ้านก็เป็นได้ ส่วนเรื่องความฝันบางอย่างที่กลายเป็นจริง ...เรื่องนี้ควรเก็บไว้เงียบ ๆ คนเดียวน่าจะดีที่สุด

**ช่วงเวลาแห่งการเรียนรู้** ผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว เพื่อนสนิททั้งสามสาวแยกทางกันตรงหน้าโรงเรียนเพื่อกลับบ้านของแต่ละคน ในเวลานี้เป็นเวลาแห่งการพักผ่อนเสียที ละครเย็นก็ใกล้จะเริ่มแล้ว เบลล์จึงต้องรีบเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

เด็กสาวเดินข้ามทางม้าลายที่เต็มไปด้วยผู้คนมากหน้า  
หลายตา รถราก็ยังคงวิ่งกันไม่ขาดสาย แสงไฟระยิบระยับกันให้  
วุ่น ทำให้การเดินทางกลับบ้านเพียงลำพังดูไม่น่ากลัวสักเท่าไร

แต่เมื่อเข้าซอยเล็กผ่านเนินสูงเล็กน้อย บริเวณนั้นมีผู้คน  
เดินไปมาแทบนับคนได้ เพราะเป็นเพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ และคน  
ส่วนใหญ่ก็อยู่ในบ้านกันในช่วงเวลานี้

เบลล์เหวี่ยงหน้าขึ้นมองท้องฟ้า จากสี่ครามสดใสตอนนี้  
กลายเป็นขาวแกมส้มไปเสียแล้ว บ่งบอกว่าเป็นเวลาใกล้ค่ำเต็มที่

ครั้นเห็นท้องฟ้าสีส้มเช่นนี้ ทำให้เบลล์นึกถึงนิทานหลอก  
เด็กที่แม่เคยเล่าให้ฟังตอนยังเล็ก ว่าหากฟ้าเปลี่ยนสีเป็นสีส้ม  
แล้วล่ะก็ นั่นหมายความว่ายักษ์กำลังจะออกหากิน เด็ก ๆ ควรรีบ  
กลับบ้านโดยเร็วที่สุด นึกถึงคำกล่าวเหล่านั้นเด็กสาวก็เดินไปยิ้ม  
ไป บางทีก็คิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้นเหมือนกัน อยากกลับไปเป็น  
เด็กอีกครั้ง จะได้ไม่ต้องคิดอะไรมาก โดยเฉพาะ...ฝันบ้า ๆ นั่น

**“กินมันสิเบลล์ เธอกินมันได้นะ”**

อยู่ ๆ เสียงปริศนามีรอยแหบพล่าก็ดังขึ้นในหู ส่งผลให้  
เธอต้องหยุดเดินกะทันหัน คิ้วขมวดเข้าด้วยกันอย่างฉงน พร้อม

กวาดสายตาไปทั่วทั้งบริเวณ แต่ก็ไม่พบเจอผู้ใด แล้วเสียงนั้นมันมาจากไหนกัน

“ใครอะ!” เธอตะโกนถามฟ้าถามลม บัดนี้ไม่มีแม้แต่สุนัขหรือแมวเดินผ่านทั้งนั้น มีเพียงใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นจากต้นไม้ใหญ่และพัดปลิวไสวไปตามสายลม

ความผวาเกิดขึ้นชั่วขณะ ชนแขนลูกฐิณ อยู่ ๆ เนื้อตัวก็หนาวสั่นสะท้านไปทั่วทั้งร่างกาย เธอคิดในแง่ดี อาจจะเป็นเพราะลมหนาวก็เป็นได้ แต่เด็กสาวไม่มัวรอเย็นฟังคำตอบจากเสียงปริศนาดังกล่าว ครั้นตั้งสติได้ก็รีบสาวเท้าก้าวยาว ๆ กลับบ้านในเวลาต่อมา

สองมือเอื้อมจับลูกบิดประตูหลักเข้าไปด้านใน เดินเข้าบ้านอย่างปกติที่ผ่านมา ก่อนจะถอดรองเท้านักเรียนและถุงเท้าวางไว้บนชั้นให้เป็นระเบียบ เดินตรงผ่านห้องน้ำไปก็จะเจอพ่อและแม่นั่งดูโทรทัศน์อยู่ไม่ไกล

“อ้าวกลับมาแล้วเหรอลูก กินข้าวก่อนสิ แล้วค่อยทำการบ้านนะ” คนเป็นแม่หันมาทักทายเสียงแจ้ว ในมือเธถือถ้วยขนมขบเคี้ยวเอาไว้ ชายผู้เป็นพ่อที่นั่งข้าง ๆ ก็หยิบไปกินทีละชิ้น

“ได้ค่ะแม่” ลูกสาวตอบกลับอย่างว่านอนสอนง่าย ก่อน  
จะกลับเข้าห้องตัวเองไป วางกระเป๋านักเรียนสีกรมท่ามีตรา  
โรงเรียนลงบนเตียง ค่อย ๆ บรรจงปลดกระดุมเสื้อถอดชุด  
นักเรียนเผยเรือนร่างอันขาวนวลที่เหลือเพียงชุดชั้นในทั้งสอง  
และหยิบชุดนอนเสื้อยืดกางเกงขาสั้นมาใส่ในเวลาต่อมา

เบลล์เดินออกจากห้องนอนตัวเองอีกครั้ง เธอเดินไปอีก  
ทางเพื่อหาอะไรกินในครัว ก่อนจะพบกับข้าวแสนอร่อยฝีมือแม่  
วางอยู่สองสามอย่างบนโต๊ะกับข้าว เล่นเอาน้ำลายฝ่อกันเลย  
ทีเดียว

ไม่รอช้าเด็กสาวหยิบจานตักข้าวก่อนจะมานั่งลงที่โต๊ะลง  
มือกินกับข้าวฝีมือแม่จนอิมเมม ไม่ว่าจะไปที่ไหนไม่เถียงเลยว่า  
กับข้าวที่บ้านอร่อยที่สุด แถมยังประหยัดอีกด้วย ครอบครัวยุคเบลล์  
ไม่ได้ร่ำรวยเงินทองมากนัก พ่อเป็นข้าราชการ ส่วนแม่ก็เป็น  
แม่บ้านอยู่ที่บ้าน แต่ยังโชคดีที่เงินเดือนของพ่อยังพอส่งให้เบลล์  
เข้าเรียนโรงเรียนเอกชนใกล้บ้านได้

เด็กสาวอิมเมมใจได้ไม่นาน ก็ได้ยินข่าวจากโทรทัศน์ที่น่า  
สะพรึงเข้า

‘มีชาวบ้านละแวกนี้พบศพชายคนหนึ่งถูกยิงกระสุน  
ฝังศีรษะอยู่ในป่าลึก คาดว่าน่าจะเป็นปมขัดแย้งเรื่อง  
การค้าไม้เถื่อน’

เบลล์ได้ยินดังกล่าวนำไม่รอช้ารีบยกแก้วน้ำดื่มก่อนจะเดิน  
ออกไปยังหน้าจอโทรทัศน์ทันที ทั้งพ่อและแม่อีกยังนั่งดูข่าวกัน  
อย่างใจจดใจจ่อ ในมือล้วงขนมขบเคี้ยวไปพลาง อันที่จริง  
หลังจากที่พ่อเลิกงาน ทำธุระส่วนตัวเสร็จ ก็จะมานั่งหน้าทีวีเช่นนี้  
เป็นประจำ

เบลล์ได้แต่ยืนนิ่งอยู่หลังพ่อและแม่ สายตาจับจ้องไปยัง  
หน้าจอทีวี มองดูภาพตรงหน้าดวงตาไม่กะพริบ เพราะนั่นคือ  
ภาพที่คุ้นตาเป็นที่สุด ทั้งสถานที่ ทั้งใบหน้าผู้เสียชีวิต เหตุการณ์  
ที่เกิดขึ้น มันคือช่วงเวลาเดียวกันกับที่เธอฝันเมื่อคืน

...โปรดติดตามต่อไป...

## ตอนที่ 2 ต้องเลือก

ผ่านไป 2 วันช่วงเวลารันหยุดก็มาถึง เบลล์ยอมเลื่อนนัดเดินห้างกินมื้อเที่ยงสุดอร่อยกับกลุ่มเพื่อน เพื่อมานั่งรับลมในสวนสาธารณะใกล้บ้าน โดยอ้างที่บ้านว่ามาหาที่อ่านหนังสือและไม่ลืมที่จะหิ้วหนังสือสักเล่มติดไม้ติดมือมา

แต่ความจริงแล้วเธอเพียงต้องการคิดทบทวนอะไรบางอย่างก็เท่านั้น โดยเฉพาะเรื่องฝันร้ายนั้นที่เริ่มจะกลับมาอีกแล้วหลังจากที่ห่างหายไปนาน และสิ่งที่เกิดขึ้นแน่นอน คือสิ่งที่เธอฝันนั้นดันกลายเป็นจริงกับวันเวลาเดียวกันในความฝัน

ถึงแม้ในห้วงภวังค์สิ่งที่เกิดขึ้นดูเหมือนจะเป็นจังหวัดเพื่อนบ้านเสียมากกว่า แต่ประเด็นมันอยู่ที่ว่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเริ่มขยับเข้าใกล้ตัวเธอทุกที จากครั้งยังเด็ก เบลล์เคยฝันเช่นนี้บ่อยครั้ง แต่ทุกครั้งก็จะเป็นคนไกลตัวมากกกเสมอ อย่างเช่นฝันว่านักร้องคนนั้นเสียบ้าง ดาราดังคนนั้นตายบ้าง ซึ่งนั่นก็ไม่เกี่ยวกับเธอ

ส่วนครั้งนี้ถึงแม้จะไม่เกี่ยวเช่นกัน แต่กลับรู้สึกว่ามันอย่างมันเริ่มใกล้ตัวขึ้นมาทุกที เด็กสาวนั่งหลับตาพริ้มอยู่ได้

ต้นไม้ใหญ่ริมแม่น้ำ ฟังเสียงนกร้องธรรมชาติข้างตัวพลางภาวนา  
ในใจ ขอให้ใครสักคนมาบอกที่ว่าเกิดอะไรขึ้น

และแล้วเบลล์ก็นึกถึงเสียงทும்ปรีศนานั้นอีกครั้ง คำเชิญ  
ที่บอกให้ **กินมันสิ!** ครั้นนี้ถึงก็ยังไม่หาย มันหมายความว่า  
ว่าอย่างไรกัน

ในนาที่นั้นเองที่ลมเย็นพัดผ่านผิวกายเด็กสาว กลิ่น  
คลอรันจากแม่น้ำพัดลอยเข้าจมูก บรรยากาศสดชื่นในสถานที่  
ตรงนั้นทำให้เบลล์เผลอหลับไป เกิดเข้าภวังค์ในห้วงความฝันอีก  
ครา

**“อะ! เมื่อก็ฟ้ายังสว่างอยู่เลยนี่นา?”** เด็กสาวเบลล์  
ในชุดลำลองตัวเดิมกำลังยืนหันซ้ายหันขวา มองบริเวณโดยรอบ  
ก็พบว่าท้องฟ้ามืดครึ้มลงอย่างไร้สาเหตุ ทั้งที่เมื่อครู่ยังสว่างจ้า  
อยู่แท้ ๆ

**“พี่คะ พี่นี่โง่ไปแล้วคะ?”** เธอเริ่มเดินเตร็ดเตร่ถามถึง  
เวลากับผู้คนมากมายที่มาเดินออกกำลังกาย ทว่าคนพวกนั้น  
กลับทำเหมือนไม่เห็นเธอเสียอย่างนั้น เบลล์จึงทำได้แค่เดินตาม  
ทางไปเรื่อย ๆ เพื่อหาทางกลับบ้าน

แต่ทำไม...ยิ่งเดินเหมือนยิ่งไกลเข้าทุกที ออย่าบอกนะว่า  
นี่ฉันฝันอยู่อีกแล้ว โอ้ยยยย ตื่นซักทีเถอะยยเบลล์ เด็กสาวกันว่า  
ตัวเอง รู้สึกไม่น่าเชื่อหลับตั้งแต่แรก

“เออ! อยากได้นักก็โดดไปเลย ผมกลับบ้านก่อนละ  
กัน!” เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นมาแต่ไกล เรียกให้เบลล์ต้องหยุด  
ฝีเท้าลงกะทันหันทั้งที่ไม่อยากหยุด แต่เหมือนทำมันหยุดเองเสีย  
อย่างนั้น

เด็กสาวเริ่มหันไปมองตามเสียงก็พบว่า มีหญิงสาววัย  
กลางคนผู้หนึ่งยืนอยู่ริมสระน้ำกลางสวน ซึ่งลึกหลายร้อยเมตร  
อยู่ สระนั้นจะเป็นสระส่วนกลางที่ไว้สำหรับนั่งพักผ่อนหรือให้  
อาหารปลา แล้วเธอไปยืนทำอะไรตรงนั้นกัน

“โอ้ยช่างเถอะ ไม่อยากยุ่งแล้ว” หลังจากหันไปมองก็  
พึมพำกับตัวเอง เบลล์อยากกลับบ้านเต็มทีนี่ก็มืดค่ำเข้าไปแล้ว  
ไม่รู้พ่อแม่จะเป็นห่วงเธอขนาดไหน แต่เมื่อเธอหันกลับมา  
ยังทางเดิน เตรียมตัวจะก้าวขา ขาเจ้ากรรมทั้งสองข้างดันไม่ให้  
ความร่วมมือ ซ้ำยังพาเธอก้าวตรงไปยังหญิงสาวคนนั้นเสียอย่าง  
นั้น

“อ๊ะ! อะไรกันเนี่ย เดินไปเองอีกแล้ว เหมือนฝันครั้งก่อนเลย” เธอพิมพ์กำกับตัวเองอีกครั้ง พยายามหยุดตีเท้าตัวเองแต่ทำไม่ได้เลยสักครั้ง จนกระทั่งมาหยุดอยู่ข้างหลังหญิงสาววัยกลางคนที่เตรียมจะกระโดดแม่น้ำในที่สุด

“มาแล้วเหอ” เสียงทุ้มที่เหมือนจะเคยได้ยินอยู่ขึ้นข้างไปหู่ เล่นเอาเบลล์ตื่นตระหนกจนแทบล้มลง เพราะก่อนหน้านี้เธอยังคงจดจ่ออยู่กับหญิงสาวคนดังกล่าว

“คุณ..คุณอีกแล้ว” หันมองชายคนดังกล่าวด้วยความอยากรู้ พบว่าเขาคือคนชายคนที่เดินผ่านเธอตรงหน้าโรงเรียนผู้ชายชุดสูทสวมหมวกฟางที่มีสัญลักษณ์บางอย่างสีขาวแถมแดง อยู่กลางหมวก ข้าเขายังเคยพูดจาที่ฟังดูเหมือนโรคจิตอีกด้วย

“นี่! ถ้ามจริง แอบตามฉันมาเหอ!”

“ใช่ แต่ผมไม่ได้แอบนะ ผมตามคุณมาตั้งแต่ ๗ เลยละ”  
หนุ่มอายุประมาณวัยรุ่นดูแลกว่าเบลล์หลายปีอยู่ ภายในหมวกปีกใหญ่ใบนั้นเผยสายตาเจ้าเล่ห์ปนรอยยิ้มมุมปากที่ดูน่ากลัว จมูกโด่งเป็นสัน หุ่นทรงแทงเชกเช่นนักกีฬาเหมือนไม่ใช่คนแถวนี้ด้วยซ้ำ

“โรคจิต! โรคจิตจริง ๆ ด้วย”

“เบลล์ พังผมก่อน” เขาวิ่งข้อมือเด็กสาวไว้ขณะที่เธอกำลังจะหันไปทางอื่น ทั้งที่เบลล์รู้ว่าต่อให้เธอยากหนีอย่างไรก็ทำไม่ได้ เพราะขาเจ้ากรรมทั้งสองข้างมันอยากให้เธอมาหยุดอยู่ตรงนี้ตั้งแต่แรก

“ว่ามา” ไม่มีทางเลือกมากนัก เบลล์จึงต้องยอมพูดคุยกับหนุ่มผู้นี้ หากเกิดอะไรขึ้นแน่นอนว่าจะร้องกรี๊ดให้คนมาช่วย แม้ผู้คนจะไม่ได้ยินก็เถอะ..

“ผมตามคุณมา จากความฝัน”

“ฝัน? ความฝันฉันเหรอ พูดเรื่องบ้าอะไรเนีย?!” สีหน้าเหลือเชื่อทั้งยังกลัวซ้ำในลำคอ ไม่รู้ชายผู้นี้กำลังเล่าเรื่องตลกอะไรให้ฟังอยู่

“ทุกครั้งที่คุณฝันเห็นเรื่องราวในอนาคต ผมจะเป็นคนตามมาเก็บกวาดวิญญาณพวกนี้”

“เก็บกวาดหรือ ทำไม..ทำไมต้องเป็นฉัน”

“เพราะคุณคือคู่หูของผม” เสียงทุ้มนุ่มลึกตอบกลับ  
ตรงไปตรงมา แวตตาไม่ได้ฉายแววโกหกปลิ้นปล้อนแต่อย่างใด  
หากแต่ว่ารอยยิ้มเขาดูมีเลศนัยแปลกประหลาดซอบกล

“มะ..หมายความว่าไง”

“ผม เป็นยมทูต”

เสียงเรียบเฉยตอบกลับไปตรงคำถาม ในขณะที่เขาจ้อง  
หน้าเธอนิ่งเบิ้ลพยายามขยี้บขาตัวเองให้หนีไปอยู่ตลอดเวลา  
แต่ก็ทำไม่ได้เลย เด็กสาวไม่รู้เลยสักนิดว่าเขาพูดเรื่องอะไร อันที่  
จริงเธอไม่อยากทำความเข้าใจกับมันเสียมากกว่า

“งั้นคุณดูนี่นะ”

**แปะ!!**

ทันทีที่ชายหนุ่มปรบมือแปะหนึ่ง ผู้หญิงคนเมื่อครู่ก็เริ่ม  
เดินไถลสละน้ำขึ้นเรื่อย ๆ หากเบิ้ลอยู่ไกลกว่านี้คงไม่เป็นไร แต่  
นี่..เธออยู่ห่างหญิงสาวผู้นั้นเพียงแค่เอื้อมมือเท่านั้น หากไม่ช่วย  
ในตอนที่ช่วยได้ก็คงกระไรอยู่

“อย่ากระโดดนะ!!”

ผู้มั่งเสียงแหลมเอ่ยออกไปแทบจะทันที เรียกให้หญิงสาว  
คนดังกล่าวหยุดชะงักไปกะทันหันก่อนจะหันซ้ายขวามอง  
โดยรอบ ทำเอาชายที่อ้างตนเป็นยมทูตหันมองเด็กสาวด้วย  
สายตาเหลือเชื่อ

“นี่..นี่เค้าได้ยินฉันหรือ?” เธอพึมพำกับตัวเองพลาง  
หันมองชายหนุ่มและหญิงสาวสลับกัน ก่อนจะเริ่มขยับฝีเท้าเดิน  
ตรงไปหาเธอผู้<sup>นั้น</sup>

แต่กลับโดนชายหนุ่ม<sup>รั้ง</sup>ข้อมือไว้อย่างแรง

“คุณจะทำอะไร!”

“โอ้ยยยย ฉันก็จะช่วยเค้านะสิ ปล่อยนะ!” เด็กสาว  
พยายามสะบัดมืออย่างแรงแต่ก็ไม่เป็นผล แรงของเขามหาศาล  
นัก เนื้อตัวแทบไม่ขยับด้วยซ้ำเมื่อเธอใช้อีกมือผลักเขาออกห่าง  
จากตัว

“ทำแบบนั้นไม่ได้แน่ คุณควรยืนมองเฉย ๆ ตรวจสอบ  
วันที่และเวลาให้ดี พอตื่นจากฝัน คุณก็ค่อย...”

“ค่อยอะไร?” เบลล์ถามกลับเสียงสงสัยเมื่ออีกคนพูดถึงประโยคหลังแต่กลับเว้นวรรคเอาไว้แก้งให้หายากู้จนใจจะขาดอยู่แล้ว

“กินซะ! คุณต้องกินมัน!”

เด็กสาวดวงตาลูกกวาวพราวแสงอยู่ในนั้นเมื่อได้ยินคำดังกล่าว เพราะมันเป็นคำที่คล้ายกับคำปริศนาซึ่งเธอได้ยินเมื่อวันก่อน ทว่าวันนั้นเสียงดังกล่าวดูแก่กว่าอีกไปหลายสิบปีก็เท่านั้น

“ว่า..ว่าไงนะ นี่คุณจะบ้าหรือเปล่า! จริง ๆ นะ ถึงฉันจะไม่เชื่อว่าคุณเป็นตัวบ๊าบอะไรนั่น แต่ยมทูตต้องพาวิญญาณไปตัดสินดีชั่วไม่ใช่เหรอไง”

ชายผู้อ้างตนเป็นยมทูตหน้าอึ้งไป ถึงจะเป็นแค่เด็กสาวธรรมดา แต่ก็คงรู้เรื่องพวกนี้อยู่บ้างสินะ

“ฮึ! ตกลงคุณเป็นตัวอะไรแน่เนี่ย” เบลล์พยายามสะบัดข้อมือของตนให้หลุดพ้นอีกครั้ง แต่ผลที่ได้รับยังคงเหมือนเดิม ยิ่งดิ้นก็ยิ่งเจ็บเปล่า ๆ

“เบลล์! ใกล้จะหมดเวลาแล้ว คุณฟังผมให้ดีๆ อีก 10 ปีข้างหน้า คุณมีตัวเลือกแค่สองทางเท่านั้น แต่ผมอยากให้คุณเลือกชะตอนี้ เราจะได้ทำงานด้วยกันไงเบลล์!”

“เลือกอะไร! นี่ ปล่อยฉันนะไอโรคจิต!”

“เลือก ที่จะนำทางวิญญาณ หรือ จะกลืนกินมันเพื่อสะสมสิ่งที่อยากได้” ชายหนุ่มรีบพูดอย่างเร่งรีบเพราะเมื่อเหล่านามองท้องฟ้าที่กำลังเริ่มทอแสง นั้นหมายความว่าเวลาของเขาที่จะได้อยู่ในความฝันของเบลล์ใกล้หมดลงเต็มที

เขากลับมาจ้องหน้าเด็กสาวนึ่งอีกครั้งก่อนจะพูดประโยคถัดไปเมื่อเห็นอีกคนกำลังรอฟัง “ถ้าคุณกินดวงวิญญาณพวกนั้นครบครันคุณ คนที่คุณรัก รวมถึงตัวคุณเอง จะไม่มีวันได้จากโลกนี้ไป พวกคุณ...จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป”

**ตุम्मม!**

ไม่นานนักหญิงสาววัยกลางคนคนดังกล่าวก็ตัดสินใจจบชีวิตตัวเองที่สระน้ำแห่งนี้ เบลล์มองดูผู้คนที่เริ่มแตกตื่นเข้าไปมุงดูกันเป็นแถว ถึงแม้จะเป็นเพียงฝันแต่ความรู้สึกกลับหดหู่ยิ่งกว่า

เรื่องจริง ความจริงแล้วเธอควรจะทำอะไรก็ได้ในความฝันของ  
ตัวเองสิ แต่...แค่เห็นผู้ชายแปลกหน้า ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

**อึด อึด อึดอึด!**

เสียงสั้นจากโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงของเด็ก  
สาวดั่งขึ้น เรียกให้เธอตื่นจากภวังค์ด้วยลมหายใจหอบเหนื่อย  
กวาดสายตามองโดยรอบก็พบว่ายังเป็นช่วงกลางวันอยู่ เธอ  
หายใจเข้าปอดลึก ๆ นึกได้รวดเร็วถึงเรื่องเมื่อครู *ฉันฝันไปสินะ*  
ถอนหายใจอย่างโล่งใจเมื่อรู้ว่ามันไม่ใช่ความจริง

แต่ทว่า...สิ่งที่ผู้ชายคนนั้นบอก ให้จดจำสถานที่และ  
เวลาเอาไว้ มันคืออะไรกันนะ

“สวัสดิ์ค่ะพ่อ” เบลล์ล้วงมือถืออยู่ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา  
รับสาย ทักทายปลายสายน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย

“นี่อ่านหนังสือจนเหนื่อยขนาดนั้นเลยหรือลูกพ่อ”

“เอ่อ...” เด็กสาวเหลือบมองหนังสือที่หิวติดมือมาด้วย  
แต่ก็ยังไม่เปิดอ่านเลยแม้แต่ตัวอักษรเดียว “ใช่ค่ะ พ่อมีอะไร  
เปล่าคะ?”

“เปล่าหรอก แต่วันนี้วันอาทิตย์ ที่สวนมีตลาดนัดด้วยนี่นา พ่อว่าจะฝากลูกซื้อแอปเปิ้ลมาซักโลนึ่งนะ”

“อ้าวว! พ่อก็มาซื้อเองสิคะ” งอแงอย่างกับเด็ก เบลล์อยากกลับบ้านเสียตอนนี้เบยด้วยซ้ำ ไม่อยากอยู่รอจนค่ำมืดนี้พ่อไม่ห่วงเราบ้างเลยรีไรกัน

“ได้ลูกคนนี้ ก็ลูกอยู่ที่สวนแล้ว แคร่รถอีกไม่กี่ชั่วโมงไม่ได้รีไร” ปลายสายเริ่มน้อยใจ เนื่องจากนี่ก็เย็นมากแล้ว เหลือเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็มีด่ำและเริ่มมีตลาดนัดตรงโซนกลางของสวน เขาจึงโทรมาให้ลูกสาวรอซื้อแอปเปิ้ลให้เสียเลย เพราะไหน ๆ ก็อยู่ถึงที่แล้ว

“ก็ได้ค่ะ...”

ตอบรับปลายสายอย่างจำใจก่อนจะคดวางในเวลาต่อมา เชื่อมมือถือขึ้นมาดูเวลาอีกครั้งพบว่านี่ก็ใกล้ค่ำมืดแล้วจริง ๆ เด็กสาวที่นั่งขัดสมาธิอยู่ได้ต้นไม้ใหญ่ชะเง้อไปมองทางข้างหน้าที่อยู่ไกลออกไป ก็เห็นว่าพื้นที่ที่เป็นตลาดตรงนั้นเริ่มมีผู้คนมาทางบ้างแล้ว

## 2 ชั่วโมงผ่านไป

นับว่าเป็นเวลานานพอสมควร 2 ชั่วโมงแต่  
เปรียบเสมือนสองวันเพราะเธอต้องนั่งเฉย ๆ รอคนที่ต่าง ๆ  
เตรียมของเสร็จและเปิดขาย ซึ่งก็เป็นเวลาสองทุ่มพอดี

เด็กสาวชุดลำลองผมสั้นเลยดึงหูลงมาประมาณหนึ่ง  
ซอยหน้าม้าลงมาปิดหน้าผากนิดหน่อยให้พอดูน่ารัก เดินตรงปรี  
ไปยังโซนตลาดดังกล่าวที่ผู้คนพลุกพล่านเพื่อหาดูว่ามีร้านไหน  
ขายแอปเปิ้ลบ้าง แสงไฟสีส้มแยงตาแทบทุกร้าน ส่วนน้อยที่จะ  
ใช้ไฟสีขาวกัน ผู้คนที่เดินผ่านไปมาส่วนใหญ่ก็จะเป็นเหล่าบรรดา  
เด็กนักเรียนนักศึกษาที่มาเดินกันหลังเลิกเรียน

เบลล์เด็กสาววัย 15 เธอเห็นเพื่อนบางคนรุ่นราวคราว  
เดียวกันเดินจูงมือหนุ่มรุ่นพี่ต่างโรงเรียนอยู่ไม่ไกลก็นึกอิจฉาเบา  
ๆ *อยากมีคนเดินจับมือบ้างจัง* จึงงำในใจทำหน้าที่เซ็งกะตายก่อน  
จะเดินหาร้านแอปเปิ้ลต่อ

ทว่าเด็กสาวจำต้องหยุดกลางทางเมื่อกลิ่นปลาหมึกย่าง  
ลอยเตะจมูกเข้า ริมหันซ้ายขวาตามหาทันที กระทั่งได้เจอใน  
ที่สุด

“ซื้อปลาหมึกย่างนั่งกินริมสระด้วยละกัน” เข่ยกับ

ตัวเองก่อนจะเดินตรงไปยังร้านปลาหมึกย่างดังกล่าว แทบอดใจ  
รอไม่ไหว แต่ก็ต้องซื้อรอเอาไว้ก่อน ถึงอย่างไรก็ต้องหาร้านแอบ  
เปิดให้เจอ

“แอบเปิดครับแอบเปิด ลูกละ20กันเลยทีเดียว”

เสียงพ่อค้าดังเจื้อยแจ้วมาแต่ไกล เมื่อเบลล์เดินตรงไป  
อีกหน่อยถัดจากร้านปลาหมึกย่างซึ่งเป็นหัวโค้งอีกนิดก็เจอ  
เป้าหมายสำหรับค่ำคืนนี้

“น้ำคะ เอาสองลูกคะ”

เด็กสาวควักตังค์ในกระเป๋ายื่นจ่ายพ่อค้าไปหลังจากสั่ง  
มาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเดินเตร็ดเตร่ไปตามทางเรื่อย ๆ  
จนกระทั่งถึงท้ายตลาดในที่สุด แม้จะสุดทางแล้วแต่ผู้คนตรงนี้ก็  
ยังพลุกพล่านไม่แพ้กัน เนื่องจากหลายคนก็มีจุดหมายเดียวกัน  
คือซื้อของกินจุจุกไปนั่งกินริมสระน้ำที่มีน้ำพุที่สวยงามละลานตา

เบลล์เดินไปตามเส้นทางคอนกรีต ไม่นานก็ถึงสระน้ำ  
ที่วุ่นวายเสียที เธอเปลี่ยนเส้นทางในทันใด บรรยากาศในยามค่ำ  
คืน ไม่ถึงกับมืดสนิทเพราะมีแสงนีออนจากหลอดไฟด้านบนอยู่

เสียงนกระจี้จ้องหาหุ่นสายไฟเสาไฟฟ้านั้นเรียกให้เบลล์ต้อง  
 ล้วงมือถือในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาถ่ายรูปเก็บไว้ ใบหน้ายิ้มแย้ม  
 อย่างพอใจเมื่อมองภาพที่แสนน่ารักในจอโทรศัพท์ก็ก่อนจะเงย  
 หน้าขึ้นอีกครั้งเพื่อเดินตรงไปยังสระน้ำดังกล่าว

ทว่าเด็กสาวกลับต้องหุบยิ้มในทันทีก่อนจะชะงักฝีเท้าลง  
 ใบหน้าหวาดผวาสายตาจ้องมองไปยังหญิงสาววัยกลางคนที่ยืน  
 ทะเลาะอยู่กับแฟนหนุ่ม ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาก็หันมองคู่รัก  
 ดังกล่าวกันด้วยสายตาปกติ อย่างกับว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจนเคย  
 ชินเสียอย่างนั้น

“เอ๊ะ! เหมือน..ในฝันอีกแล้ว ทำไงดี..” เบลล์พึมพำกับ  
 ตัวเอง ในมือกำถุงแอบเปิดและถุงปลาหมึกย่างเอาไว้แน่น ตอนนี้  
 ทั้งที่เธอสามารถวิ่งหนีไปให้ไกลได้..แต่กลับไม่ทำ เหมือนสมอง  
 มันสั่งให้เธอยังอยู่ อยู่รอดู ว่าสิ่งที่ชายแปลกหน้าพูดในฝัน เป็น  
 เรื่องจริงหรือแค่ฝันไป

“เออ! อายากโดนนักก็โดนเลย ผมกลับบ้านก่อนละ  
 กัน!”

คำพูดประโยคเดียวกันไม่มีผิดเพี้ยน ที่น่ามวียิ่งกว่านั้น  
 คือนี่เป็นครั้งที่เด็กสาววัย 15 ได้มาอยู่ในเหตุการณ์เดียวกันกับใน  
 ผืน คิดได้เช่นนั้นเธอก็มือไม้อ่อนทันที ปล่อยทิ้งถุงแอบเปิดและ  
 ปลาหมึกย่างลงกับพื้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้อีก  
 นิด

แปลก...ตอนอยู่ในผืนเธออยากวิ่งหนีใจจะขาด แต่  
 ตอนนี้กลับอยากรู้ใจจะขาดเช่นกัน

‘อย่าไปสนใจเลย คู่่นั้นทะเลาะกันที่นี้เกือบทุกวัน สงสัย  
 วังกันเสร็จแล้วฮอริโมนพ่วงพ่่านมั้งแก’

เสียงแหลมปรี๊ดกลางกล้วขำเล็กน้อย หนึ่งในกลุ่มเด็ก  
 สาวที่เบลล์เดินผ่านเอ่ยขึ้น เบลล์ได้ยินดังนั้นก็ยิ่งเหมือนในผืน  
 เข้าไปใหญ่ คือไม่มีใครสนใจผู้หญิงคนดังกล่าวเลย จนกระทั่ง  
 เธอกระโดดลงไป

ช่วงเวลานั้นริมขอบสระก็เหลือเพียงหญิงสาวเท่านั้น  
 ชายหนุ่มผู้เป็นคู่รักได้เดินจากไปโดยไม่หันกลับมาเหลียวแล นาที่  
 นั้นเองที่หญิงสาววัยกลางคนดังกล่าวหันซ้ายหันขวาคิ้วขมวดผูก  
 กันเป็นโบว์คล้ายว่ากำลังมองหาอะไรบางอย่าง

เบลล์ไม่นึกสงสัยเพราะช่วงเวลานี้ในความฝัน เธอได้  
ลองส่งเสียงห้ามปรามคนคิดสั้นไม่ให้กระโดดลงไป ซึ่งมันก็  
แปลก...ความฝันในคืนก่อนที่เธอพยายามส่งเสียงหยุดยั้งไม่ให้  
ชายฉกรรจ์ลื่นไถลเป็นออกไป แต่เขากลับไม่ได้ยินเสียงอย่างนั้น

**ตุम्मม!**

ไม่ช้าเสียงร่างกระแทบน้ำเข้าอย่างแรงก็ดังขึ้นเรียกความ  
สนใจให้คนละแวกนั้นเป็นดินมามุงดูสายตาเดียวกัน เด็กสาววัย  
15ที่กำลังเดินเข้าไปค่อย ๆ สะลอลฝีเท้าลง ผู้คนโทรเรียกรถ  
ฉุกเฉินกันบ้างแล้ว แต่ทว่าการจราจรเวลานี้ติดขัดเหลือเกิน  
เจ้าหน้าที่ประจำสวนก็ไม่วู่วไปอยู่ไหนกันหมด

เพียงสิบนาทีกี่เศษ ๆ โดยประมาณ เบลล์มองเห็นดวงไฟ  
เล็กประติ๋วเดียวลอยขึ้นจากสระน้ำดังกล่าว เป็นครั้งแรกที่เด็ก  
สาวได้อยู่ในเหตุการณ์จริงและเห็นอะไรที่แปลกประหลาดเช่นนี้

“พี่คะ ๆ พี่เห็นไฟตรงนั้นรีเปล่า!” สะกิดถามพี่สาวข้าง  
ๆ ที่ยืนมุงดูอยู่ด้วยกัน เธอผู้นั้นแหงนหน้าไปมองตามนิ้วชี้ขึ้น แต่  
กลับพบเพียงหลอดไฟจากบนเสาไฟฟ้าเท่านั้น

“ไฟอะไรน้อง ไม่ตลกนะ! เล่นเป็นเด็ก ๆ ไปได้” พูดจบ พี่สาวคนดังกล่าวก็เขยิบหนีเธอด้วยท่าทางรังเกียจอย่างกับเบลล์ เป็นตัวประหลาดเสียอย่างนั้น

ทันใดนั้นเองคำพูดของชายคนแปลกหน้าก็ผุดขึ้นมา เลือกที่จะนำทางวิญญาณ หรือจะกลืนกินมันเพื่อสะสมพลัง ช่วง วินาทีที่เด็กสาวผมสั้นยืนครุ่นคิด ก็มีชายคนหนึ่งยืนอยู่อีกฟาก ของสระน้ำ ท่าทางคunningเคยเหลือเกิน เมื่อมองให้ชัดอีกครั้งกลับ พบว่าเขาคือชายคนแปลกหน้าในฝันนั่นเอง เธอจำบุคลิกและ ท่าทางชายหนุ่มได้อย่างดี ทั้งชุดสูทสีดำและหมวกฟางที่มี สัญลักษณ์แสนคunningเคย

เบลล์ได้แต่ยืนนิ่งอึ้งอยู่อย่างนั้น กระทั่งชายดังกล่าวที่ยืน อยู่อีกฝั่งได้อำแขนทั้งสองข้างออกจากกายคล้ายกำลังเปิดรับ อะไรบางอย่างให้ลอยไปหาตัว ไม่นานนัก ดวงไฟเล็กปะติ๋วที่ เบลล์เห็นเมื่อครู่ ก็ลอยเข้าไปเป็นหนึ่งในอันเดียวกับชายคนดังกล่าว ทันที

ไฟส่องแสงทอประกายทั่วทั้งร่างสูงโปร่ง แต่กลับไม่มีใคร  
เห็นเลยสักคน เบลล์หวาดผวาทิ้งไปเสียหมดแต่ก็ไม่กล้า  
กระโดดกระดาก กลัวคนอื่นจะหาว่าบ้าเข้าให้อีก

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงทุ้มนุ่มลึกปริศนาที่ฟังดูแหบพลาสุด  
แสนสยงลอยเข้ามาในหัวอีกครา

‘ขอบใจนะเบลล์ ถ้าคุณยังไม่เลือกตอนนี้ก็ไม่ใช่ไร แต่  
ผม...ขออาศัยความฝันของคุณ กิน ดวงวิญญาณพวกนี้ไปก่อนก็  
แล้วกัน’

...โปรดติดตามตอนต่อไป...

### ตอนที่ 3 ครูชาร์ลี

ในห้องนอนที่ตกแต่งไปด้วยโปสเตอร์ไอดอลดั่งเกาหลี  
แสงสว่างจากหน้าต่างที่พ่อเข้ามาเปิดทิ้งไว้เพื่อปลุกทางอ้อม  
จนกระทั่งเธอเริ่มรู้สึกตัว เด็กสาววัย 15 ผมนสั้นสีน้ำตาลยังคงนอน  
แผ่อยู่บนเตียงนอน ผ้าห่มกระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทาง  
คงเพราะเมื่อคืนเจอเรื่องมาหนักพอควร ไม่คิดเลย ว่าอายุเพียง  
แค่ 15 แต่ต้องมาเจอเรื่องอะไรแบบนี้

*อืดดด อืดดด!*

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางบนหัวเตียงสั่นสะเทือน เบลล์  
ขยับตัวเอื้อมมือไปด้านบนเล็กน้อยเพื่อหยิบมัน ขณะที่ดวงตาก็  
ยังคงหลับใหลอยู่อย่างนั้น เพราะยังไม่สามารถลืมตารับแสงสีส้ม  
จากพระอาทิตย์ได้ในเวลานี้

“ฮัลโหล...” เสียงจ้วเจียทักทายคนในปลายสาย ทั้งยัง  
ไม่รู้ว่าใครเป็นคนโทรมา

“เบลล์ นี่แกยังไม่ตื่นอีกหรือ จะเคารพธงชาติกันอยู่  
แล้ว!”

“หะ..” เด็กสาวได้ยินเช่นนั้นก็พลิกตัวไปมองเข็ม นาฬิกาข้างเตียงทันที แม่นสายตาก็ยังเลื่อนกลางแต่ก็พยายามเพ่งมองจนเห็นว่าเวลานี้สายได้แล้ว

“หัยยยย! เจ็ดโมงห้าสิบ ตายละ!” ก่นด่าตัวเอง ลืมไปแล้วว่ายังมีคนอยู่ปลายสาย ไม่รอช้าเธอรีบวางมือถือนลงบนเตียงก่อนจะลุกขึ้นออกไปหยิบผ้าเช็ดตัวหน้าระเบียบและวิ่งเข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ผมของเธอยุ่งเหยิง คราบมันบนใบหน้ายังคงหลงเหลือจากเมื่อคืน

บนโต๊ะอาหารหน้าบ้านที่มีเพียงถ้วยโจ๊กถ้วยหนึ่งวางอยู่จนเย็นชืด คนเป็นพ่อออกไปทำงานที่กระทรวงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เหลือเพียงคนเป็นแม่ที่ยังคงนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนโต๊ะอาหาร หลังจากที่ปวดกวาดถูกบ้านเสร็จไปตั้งแต่เมื่อเช้านี้แล้ว

“แม่?! ทำไมไม่ปลุกเบลล์อะ” เด็กหญิงเบลล์เปิดประตูออกมาท่าทางเลิกลักจากห้องนอนด้วยชุดนักเรียนกระโปรงที่เหมือนยังไม่ได้รีด

“อ้าว! ก็พ่อสั่งไว้ล่ะสิ” คนเป็นแม่ในชุดลาลองละสายตาจากหนังสือพิมพ์มามองลูกสาวที่กำลังเดินตรงมาที่โต๊ะอาหารเพื่อตักโจ๊กเข้าปากไปคำหนึ่ง

“สั่งว่าไง” ถ้ามกกลับพร้อมทั้งเคี้ยวกลืนโจ๊กอย่างไว เด็กสาวไม่มีเวลานั่งด้วยซ้ำ เธอยืนกินทุกอย่างนั้นด้วยความเร่งรีบ

“ว่า ถ้าลูกตื่นสายอีก ก็ไม่ต้องปลุก ดุชิจะตื่นเมื่อไหร่ พ่อพูดแบบนี้เลยเบลล์” แม่เลียนเสียงพ่อจนเหมือนจริง แทบแยกไม่ออกว่านั่นพ่อพูด หรือความในใจของแม่กันแน่

“ให้ พ่อนี้ร้ายจริง ๆ เมื่อคืนอุตุส่าหิ้อแอบเปิดมาให้แล้ว” บ่นมึมจ่า ไหน ๆ วันนี้คงสายแล้วก็อยู่นั่งลงกินโจ๊กเย็นชืดนี้ให้หมดถ้วยก่อนละกัน

“อ้อ! แอปเปิ้ลนะ แม่เอาไปแบ่งเพื่อนข้างบ้านเราด้วย”

“เพื่อนข้างบ้าน? ข้างบ้านเราว่างอยู่ไม่ใช่หรอแม่”

“วันนี้มีคนย้ายเข้ามาอยู่ใหม่นะ ได้ข่าวว่าอยู่คนเดียว ไม่มีครอบครัวที่ไหนด้วย” แม่พูดไปยิ้มกริ่มไป ท่าทางเหมือน

เคอะเขินอะไรบางอย่าง เบลล์เห็นสีหน้าสดชื่นของหญิงสาวก็อด  
ไม่ได้ที่จะถามต่อ

“ผู้หญิงผู้ชายคะ?”

“ผู้ชายค่ะ”

“นั่นไง ว่าละ!” เด็กสาวรู้ทันคนเป็นแม่จริง ๆ ด้วย แต่  
ถึงอย่างไรแม่ก็คงเพียงแค่อธิษฐานขอคนหน้าตาดีก็เท่านั้นไม่ได้มี  
อะไรลึกซึ้งไปกว่านี้นะ “แล้วนี่พ่อรู้รีเปลา ว่าแม่แอบขโมยแอบ  
เปิ้ลไปให้ผู้ชายนะ”

“นี่! ยัยลูกคนนี่ พูดแบบนี้ได้ไง” หญิงสาวควั่นอกหนูที่  
ได้ยินเช่นนั้น หากใครมาได้ยินเข้าคงเข้าใจผิดกันเป็นแถว “พ่อก็  
ต้องรู้สิ ในเมื่อเราไปทักทายเพื่อนบ้านคนใหม่ด้วยกัน”

“อ้อออ”

“ลูกกลับจากโรงเรียนก็ค่อยไปทักทายเค้าด้วยละกัน  
วันนี้ก็ได้คุยกันนิดนึงเค้าก็รีบออกไปทำงานแต่เช้า”

“ได้ค่ะ”

เบลล์ตอบรับคำอย่างว่าง่าย มันเป็นมารยาทที่ดูเหมือนจะเป็นกฎระเบียบของหมู่บ้านไปเสียแล้ว เพราะเมื่อมีเพื่อนบ้านมาอยู่ใหม่ ก็จะต้องต้อนรับทักทายและทำความรู้จักกันเอาไว้ หากมีเรื่องเดือดร้อนอะไรก็สามารถช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ ผิดนิด ผิดหน่อยก็ให้อภัยกัน เพราะแบบนี้ทั้งพ่อแม่ของเบลล์ถึงได้เลือกจะซื้อบ้านในหมู่บ้านที่แสนสงบสุขแห่งนี้

ครั้นเด็กหญิงเบลล์กินโจ๊กจนหมดเกลี้ยง เธอยกมือไหว้ลาผู้เป็นแม่ก่อนจะออกจากบ้านไปทันที

***ให้นักเรียนที่มาสาย อยู่บ้านเพื่อประโยชน์ก่อนนะ  
ครับ!”***

เสียงประกาศตามสายดังขึ้นจากลำโพงส่วนกลางของโรงเรียน เบลล์สีหน้าเซ็งกะตายเมื่อรู้ว่าต้องอยู่เก็บขยะกับเพื่อนคนอื่น ๆ เข้ามาก็ได้ออกกำลังกายเสียแล้ว พ่อนะพ่อ แค่เข้ามาเปิดหน้าต่างให้แต่ไม่ปลูกซักคำ เด็กสาวยังคงบ่นพึมพำในใจ พลางก้มหยิบเศษขยะทั้งกระป๋องน้ำที่ใครกินแล้วทิ้งมาใส่ถุงดำอีกมือ

ส่วนเพื่อนสนิทของเธออีกสองคนตอนนี้ก็นั่งรอในห้องเรียนสบายใจ ใจจริงก็อยากอยู่รอเบลล์อยู่หรอก แต่เพราะวันนี้มีคุณครูประจำชั้นคนใหม่เข้ามา พวกเธอจึงต้องรีบเข้าห้องเรียนเพื่อรู้จักหน้าค่าตาของคุณครูคนใหม่เสียก่อน

## 15 นาทีผ่านไป

ความรู้สึกเบลล์เหมือน 15 วัน เป็นการลงโทษที่น่าหงุดหงิดเสียจริง ทั้งร้อน เหนื่อย เหนื่อยก็ต้องมาออกแต่เช้า ดูท่าแล้ววันนี้คงได้เจอเรื่องปวดหัวทั้งวันเป็นแน่ เพราะเพิ่งแค่ลืมตามาในยามเช้าก็เจอเรื่องโชคร้ายเสียแล้ว

เมื่อการเก็บขยะสิ้นสุดลง เบลล์นั่งลงมดดูดำให้เรียบร้อยก่อนจะพาไปวางไว้ยังรถขยะคันใหญ่ที่จอดอยู่หลังประตูรั้วโรงเรียน และเดินตามเพื่อน ๆ เข้าห้องเรียนในเวลาต่อมาหลังจากที่ล้างมือจนสะอาดดีแล้ว

ครั้นเดินมาถึงตึกระดับชั้นมัธยมสี่ เบลล์หันมองตามห้องต่าง ๆ ที่กำลังนั่งฟังครูประจำชั้นกันอย่างตั้งใจ โชคดีที่ตอนนี้คาบแรกของวัน คือพบปะครูประจำชั้น จึงยังไม่ได้เริ่มบทเรียนของวิชาหลักกัน แต่เด็กสาวจำได้ ว่าวันนี้มีครูประจำชั้นคนใหม่

เข้ามา มีหน้าชั้นนะโมยังดูตื่นเต้นเสียขนาดนั้น เบลล์เองซักจะ  
อยากรู้บ้างแล้วว่าเขาน้ำตาเป็นอย่างไร

เธอเดินตรงตามทางยาวไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึง  
ห้องเรียนของตนในที่สุด ทำที่ชะเง้อมองทางประตูเล็กน้อยกำลัง  
จะเอ่ยคำขออนุญาต ทางด้านริต้าและนะโมที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเรียน  
โซนท้ายห้องก็เออแต่โบกไม้โบกมือกันใหญ่ จนกระทั่งครูประจำ  
ชั้นตัวสูงใหญ่ให้ความสนใจหันมองคนที่กำลังมาใหม่ทันที

“มาแล้วเธอครับ นักเรียน” เสียงนุ่มลึกฟังดูคุ้นหูเอ่ย  
ขึ้น สิ้นเสียงนั้นเบลล์หันมองครูประจำชั้นคนใหม่ที่ยืนอยู่หน้าไวก์  
บอร์ตทันที

“คุณ...” สีหน้าตกตะลึงไม่น้อยเมื่อเห็นใบหน้าแสน  
คุ้นเคย เขาคือคนที่เธอเคยพบเจอมาก่อนในโลกแห่งความฝัน  
แต่ทว่าการแต่งกายกลับดูแปลกไป จากชุดสูทสีดำสวมหมวก  
ฟางที่มีสัญลักษณ์สีแดงแกมขาวกลางหมวก แต่วันนี้เขาอยู่ในชุด  
ทำงานเสื้อเชิร์ตสีสุภาพที่ปลดกระดุมเม็ดบนออก เผยให้เห็นแผล  
อกกำยำ ท่าทางที่เขายืนทำให้เธอแปลกประหลาดใจ เพราะเจ้า

ตัวดูเหมือนเพิ่งเคยเจอเธอครั้งแรก กางเกงสีดำขาวาว ใบหน้า  
ขาวผ่องใสรับกับริมฝีปากสีชมพูอ่อน

เป็นครั้งแรกที่เบลล์ได้เห็นใบหน้าของเขาชัดเจนด้วยทรง  
ผมสีดำสนิทเสกกลางเข้ากับคิ้วดำดำของเจ้าตัวยิ่งทำให้ดวงตา  
กลมมนคมคายขึ้นมามากเห็นได้ชัด

“อ้าว เข้ามาสิครับ นี่จะหมดเวลาแล้วนะ” เสียงทุ้มเอ่ย  
ขึ้นอีกครั้ง

เบลล์เดินเข้าห้องเรียนด้วยท่าทางงุนงง ครูเองก็  
ประหลาดใจเช่นกันที่เห็นเบลล์มาสายแต่เขาไม่ได้พูดอะไรต่อ  
จากนั้น ขณะที่เธอนั่งลงแถวหลังถัดจากโต๊ะของนะโมและริต้าไป  
ตัวหนึ่ง ก่อนจะหยิบหนังสือออกมา เปิดมัน และเริ่มเขียนวันที่  
ด้านบนสุดของแต่ละหน้า

ขณะที่ครูประจำชั้นคนใหม่กำลังแนะนำตัวอีกครั้งเพื่อให้  
คนมาที่หลังรู้จัก เบลล์นึกแปลกใจที่เขาทำเหมือนไม่รู้จักเธอเสีย  
อย่างนั้น ทั้งสีหน้าแววตาของเขาช่างดูอ่อนโยน ผิดแปลกจากที่  
เจอในฝันเป็นที่สุด

เวลาผ่านไปสำหรับคาบโฮมรูม เบลล์เหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนังหน้าห้อง ไม่ช้านานเสียงกริ่งเปลี่ยนวิชาก็ดังขึ้น

“เฮลละ วันนี้เราทำความรู้จักกันแค่นี้ก่อนละกันนะครับ ไว้เจอกันใหม่นะครับนักเรียน”

พูดจบหัวหน้าห้องก็บอกเลิกชั้นทันที ทุกคนยืนขึ้นพร้อมเพรียงกันเพื่อบอกลาครูประจำชั้นสุดหล่อ เหลือเพียงแต่เบลล์ที่ลุกขึ้นช้ากว่าคนอื่น

“แปลกจัง..”

“อะไรแปลกอะเบลล์?” ริต้าได้ยินเข้าจึงหันมาถามหลังจากที่ครูประจำชั้นสุดหล่อเดินออกจากห้องเรียน พร้อมกับนะโมที่หันมาทางเบลล์เช่นกัน

“ใช่ อะไรที่ว่าแปลก” นะโมถามขึ้นเช่นกัน

เบลล์ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี จึงยกไหล่เป็นการตอบกลับ  
“เปล่านี่..”

“แน่ะ! อย่าให้รู้นะ ว่าแอบหลงรักที่เซอร์ซาลี่ของยัยนะโมนะ” ริต้าเอ่ยหยอกเข้าเพื่อนสนิทก่อนจะหันไปพยักหน้ากับนะโมซึ่งนั่งอยู่ข้างกันอย่างรู้ใจ

“ซาลี่เหวอ...?”

“ไอ้ ดูเหมือนเค้าจะเป็นลูกครึ่งทางฝั่งตะวันตกผสมเกาหลีเลยละแก หล่อกระซากใจไปเลย” นะโมตอบกลับเสียงแหลม “ฉันรักเค้า”

“หะ! จะบ้าไรเงิ ให้อ...เพื่อนฉัน” เบลล์พุดลงกับโต๊ะหมดคำจะพุดเมื่อได้เห็นท่าทีของนะโม

“เปล่าาา ฉันแค่จะบอกว่านั้นคือคำที่เค้าจะพุดกับฉันในอนาคตต่างหากละ”

“โอ้ยย หยุดพุดทีเถอะ!”

“ฮ่าา ๆ” ริต้าขำกรำกเมื่อได้เห็นท่าทีของเบลล์ นะโมเองก็เพ้อฝันได้ตลอดเสียจริง ทำเอาเพื่อนข้างโต๊ะเผลอแอบยิ้มหัวเราะไปด้วย

**ครึ่งวันผ่านไป**

ช่วงเวลาของวิชาคาบเข้าผ่านพ้นไป หลังจากนักเรียนทุกคนกินมื้อเที่ยงกันจนอิ่มท้อง บัดนี้ก็ได้เวลาของวิชาพลະເສີຍที่ ทั้งสามสาวพากันไปโรงยิมของโรงเรียนก่อนจะเปลี่ยนเส้นทางเข้าห้องน้ำเพื่อเปลี่ยนเป็นชุดกีฬาและเก็บกระเป๋านักเรียนของแต่ละคนไว้ในห้องสำหรับเก็บสัมภาระ

หลังจากที่นักเรียนชั้นมัธยมสี่ทุกคนเปลี่ยนเป็นชุดกีฬาเรียบร้อยแล้ว ต่างก็รีบออกไปเข้าแถวเรียงหน้ากระดานตามเสียงนกหวีดของคุณครูที่ตั้งขึ้นทันที นักเรียนทั้งชายหญิงตื่นเต้นมาก แม้ยังไม่รู้ว่าวันนี้จะได้เล่นกีฬาอะไรกัน แต่ที่รู้คือวิชานี้เป็นวิชาที่ทั้งสามสาวโปรดปรานที่สุด

“ทุกคนพร้อมมั๊ย!” เสียงทูปปนกระตือรื้อร้นเอ่ยขึ้น เป็นเวลาเดียวกันที่เบลล์ได้เงยหน้าสบตาเขาพอดี ก่อนจะพบว่าครูพลະເສີຍคนดังกล่าว คือชาร์ลีนั่นเอง เด็กสาวเพิ่งนึกได้ในเวลานั้น ว่าครูพลະເສີຍคนก่อนของเธอก็คือครูประจำชั้น ถึงว่าละ เพื่อนสาวสนิททั้งสองถึงได้ตื่นเต้นตอนเปลี่ยนชุดกันนัก

ชาร์ลีนที่กำลังเหน็บลูกบาสอยู่ใต้วงแขน ครูพลະເສີຍในชุดกีฬากวาดสายตามองนักเรียนทุกคนด้วยรอยยิ้มเป็นกันเอง

ประวัติของชายหนุ่มเลื่องลือไม่เบาจากโรงเรียนเก่า เขาได้รับความนิยมนักหนุ่มชายและหญิง จากความดี บุคลิกที่ดูสบาย ๆ และทักษะในการเล่นบาสเก็ตบอล บัดนี้เป็นวันแรกที่เขาได้มาสอนในโรงเรียนเอกชนแห่งนี้ เขาเองก็ตื่นเต้นไม่แพ้กัน

แต่ครั้นเหลือบไปเห็นเด็กหญิงผู้หนึ่งที่สีหน้าบึ้งตึงตลอดเวลาเมื่อเจอเขา ก็นึกแปลกใจขึ้นมา

“นักเรียนคนนี้น่ะ ลองมาเป็นคู่ซ้อมกับผมดูมั้ย” เสียงทุ้มเอ่ยขึ้นเชิงท้าทาย พลางชี้นิ้วไปยังเบลล์เด็กผู้หญิงที่ยืนหันซ้ายหันขวา ไม่คิดว่าเขาจะชี้มาทางตน ขณะที่เพื่อนร่วมห้องก็หันมองเธอเป็นสายตาเดียวกัน

เบลล์หันไปทางครูชาร์ลีซ่า ๆ ใบหน้าของชายหนุ่มถูกซ่อนไปด้วยความเลห์เหลี่ยมบางอย่างที่ไม่สามารถอ่านใจได้ เธอรู้สึกตกใจเล็กน้อยปากของเธอเปิดออกแต่กลับไม่มีคำพูดใด ๆ ออกมา

**เมื่อเบลล์ต้องพยักหน้าตอบรับด้วยความจำใจ**

เพราะอยากรู้ว่าชายคนดังกล่าวคือคนเดียวกันกับในฝันของเธอหรือไม่ ครูชาร์ลีถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก เผยให้เห็นแขนและ

หัวใจที่เปลือยเปล่า เสือกล้ำนนักกีฬาสมัครเล่นให้เห็น  
รูปร่างของชายตัวสูงอย่างชัดเจน

ครั้นเบลล์ได้มายืนเทียบกับเขาแบบใกล้ชิด ตัวเขาสูงจน  
เด็กสาวเองตัวแค่ว่าประมาณเลยครึ่งตัวเขาไปนิดหนึ่งเท่านั้น นั่นจึง  
เป็นข้อเสียเปรียบในการแข่งขันครั้งนี้ของเบลล์ หากเธอโตขึ้นอีก  
สักสิบปีละก็ คงมีแววที่จะชนะเขาได้บ้าง

ครูชาลีวาดลวดลายลีลาในการครองลูกบาส จน  
เด็กผู้หญิงที่นั่งเชียร์ชอบสนามเป็นต้องร้องกรี๊ดในความรุ่มร่าม  
ของเขา ส่วนเบลล์เองเธอโน้มตัวลงจ้องคู่แข่งไม่วางตา มือทั้งสอง  
ข้างข้างอ้าออกเตรียมรับลูกบาสที่เขากำลังจะโยนลงห่วง เด็ก  
สาวตัวเล็กที่คอยดักรับทางข้างหน้าก็ขยับฝีเท้าไปตามเขาไม่ยอมให้  
ผ่านไปง่าย ๆ

“ดูัยเบลล์แบบมั่นใจมากเลยนะ ว่าจะกันครูชาลีของ  
ฉันไม่ให้โยนบอลลงห่วงได้นะ” นะโมเอียงตัวไปกระซิบข้างหูริต้า  
อีกคนก็ทำได้แต่เอามือป้องปากแอบขำ

“ครูชาลีสู้ ๆ ค้าาา”

เสียงนะโมดังขึ้นสนั่นทั้งโรงยิม เบลล์ได้ยินเช่นนั้นก็หัน  
มองเพื่อนตาขวาง หึ! แทนที่จะเชียร์เพื่อน กลับเชียร์ผู้ชายซะงั้น

นาทีนั่นเองที่เด็กสาวเผลอหันไปมองเพื่อนเพียงครูหนึ่ง  
ครูหนุ่มไม่รอช้ารีบยกลูกบาสขึ้นเหนือหัวก่อนจะโยนลงห่วงทันที  
เรียกความตกตะลึงให้เบลล์เป็นที่สุด นาทีนั่นเองเสียงกรี๊ดกร๊าด  
ของเด็กนักเรียนผู้หญิงก็ดังขึ้นเช่นกัน

“อ๊ะ!! คุณ ชีโกะนี่” หันมาต่อว่าชาร์ลส์ทำทางไม่พอใจ

“ชีโกะยังงี้ ครูก็เล่นตามกติกา” ชายหนุ่มตอบกลับ  
รอยยิ้มมุมปากแอบแฝงความสะใจอยู่เบื้องนัยย์ ก่อนจะวิ่งไปเอา  
ลูกบาสมาครอง ฝีเท้าพลิ้วไลวเตรียมจะโยนลงห่วงอีกครั้ง เบลล์  
เห็นเช่นนั้นอดไม่ได้ที่จะกระแทบเท้าอย่างหนักแน่นได้ คราวนี้เธอจะไม่  
พลาดการเคลื่อนไหวของเขาแน่นอน

“นี่คุณจำฉันไม่ได้จริง ๆ หรือแกลังจำไม่ได้กันแน่” เบลล์  
ตัดสินใจถามออกไปตรง ๆ ขณะที่แขนสองข้างก็ยังคงอ้ากางไว้อยู่  
กันลูกบาสจากอีกฝ่าย

เขาได้ยินเช่นนั้นก็หุบยิ้มเจ้าเล่ห์ลงทันที ในมือก็ยังคง  
เดาะบอลไม่ให้เสียการควบคุม “ผม..ไม่คิดว่าผมเคยเจอคุณมา  
ก่อนนะ”

เสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มที่ฟังดูตะกุกตะกักเอื่อยขึ้น เบลดี้  
เด็กหญิงผมสั้นสีน้ำตาลอาศัยจังหวะเขาเผลอบ้าง จับการ  
เคลื่อนไหวลูกบาสที่อีกคนเดาะอยู่ ก่อนจะคว้ามันมาและพลิก  
ฝ่าเท้าไปอีกทางและโยนลงห่วงได้ทันท่วงที

**บูมมม!!**

เสียงลูกบาสกระทบเข้ากับแป้นบาสอย่างจัง ก่อนจะกลิ้ง  
ลงห่วงตาข่ายไปในที่สุด นั่นเรียกเสียงเฮให้กับเพื่อนร่วมห้องที่  
กำลังส่งเสียงเชียร์อยู่ไม่น้อย เธอหันมาทางชาร์ลีอีกครั้งก่อนจะ  
ยักคิ้วหัวตาดำให้อย่างผู้ชนะ

ชายหนุ่มยืนเท้าสะเอวเฝ้ามองทางอื่นด้วยความอับอาย  
ไม่คิดว่าเด็กผู้หญิงตัวเล็กจะตีเสมอเขาได้ก่อนหันมามองหน้าคน  
อวดดีอีกครั้ง

“เก่งเหมือนกันนี่” เอ่ยเสียงชื่นชมแบบประชดประชัน

“ตกลงว่าไง คุณจำฉันได้รึเปล่า” เด็กสาวยังคงไม่ยอมแพ้ ถึงอย่างไรเธอก็ต้องรู้ให้ได้ว่าเธอเป็นใครกันแน่ ทั้งในความจริง และความฝันก็เช่นกัน

“ไม่” เขาตอบเรียบ ๆ ไม่แม้แต่จะก้มลงมองเด็กสาว ตรงหน้า

เบลล์ขมวดคิ้ว แต่ทันใดนั้นเองก็เงยหน้าขึ้นมองเขาอีกครั้ง “คุณโกหก!” เธออุทานด้วยความโกรธปนสับสน

“ฉันไม่เชื่อ! คุณต้องจำฉันได้แน่ ฉันคือคนที่คุณเจอในความฝัน และก็คนที่ฉันเจอที่ริมสระเมื่อคืน”

ชาร์ลีส่ายหัวทำหน้านิ่งงง ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายต้องการสื่ออะไร “ผมไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดถึงอะไร”

ทันใดนั้นเองกลุ่มเพื่อนร่วมห้องก็เริ่มเดินเข้ามากลางสนามโรงยิม เพราะดูเหมือนว่าครูพลและเบลล์กำลังพูดคุยอะไรกันบางอย่างด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“เบลล์ มีอะไรกันเธอ” ริต้าเอ่ยถามขึ้นพลางจับหัวไหล่เพื่อนเบา ๆ พร้อมกับนะโมที่เดินตามมาด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

เบลล์หันมองหน้าครูพลະครูหนึ่งก่อนยิ้มตอบกลับให้  
เพื่อนสบายใจ “ไม่มีอะไรหรอก เราปวดแขนนะ ก็เลยขอครูพัก  
ก่อน”

ริต้าและนะโมพยักหน้าตอบกลับอย่างเข้าใจ หากเบลล์  
ว่าไม่มีอะไร ก็คือไม่มีอะไรจริง ๆ ส่วนชาร์ลีเขาก็ได้แต่ยิ้มอ่อน  
ก่อนจะบอกให้ทุกคนเล่นได้ตามอัธยาศัย ส่วนตัวเขาก็นั่ง  
มองดูนักเรียนเล่นกันอย่างสนุกสนานในมุมหนึ่งและแอบมองเจ้า  
เด็กหญิงปากร้ายเป็นระยะ

...โปรดติดตามตอนต่อไป...

## ตอนที่ 4 เพื่อนบ้านคนใหม่

หลังจากการแข่งขันบาสเก็ตบอลตัวต่อตัวกับครูพลและนักเรียนหญิงจบลง ก็มีข่าวออกไปต่าง ๆ นานา บ้างก็ว่าเบลล์เป็นลูกศิษย์ลับ ๆ ของซาราลี บ้างก็ว่าเธอเป็นลูกติดของเขา คนเรานี้ก็พูดได้เรื่อยเสียจริง ทั้งที่ยังไม่ถามความจริงกับเจ้าตัวสัปดาห์

ในกลุ่มเพื่อนเบลล์ได้แต่เดินผ่านทั้งเหล่ารุ่นพี่รุ่นน้อง ลำพังเพียงเบลล์ไม่ได้สนใจอะไรคำพูดของคนพวกนั้น แต่ทว่า วิต้ากับมะโมกลับอวยแทน แทบจะมุดหัวลงพื้นดินกันไปเมื่อมีคนมองมาแต่ละที แต่เด็กสาววัย 15 กลับเพ่งสมาธิไปที่ดวงอาทิตย์ที่อยู่เหนือทิศตะวันตกเท่านั้น มองท้องฟ้าแสนสวยงามในยามเย็นดีกว่าสนใจพวกผู้คนที่ชอบมองเธอแปลก ๆ เป็นไหน ๆ

ทั้งสามสาวเดินใกล้ถึงรั้วโรงเรียนเต็มที บัดนี้ไม่มีครูเวรยืนประจำอยู่แล้วเพราะเลยเวลาเลิกเรียนมานาน เหตุที่พวกเธอทั้งสามต้องกลับบ้านช้าเป็นประจำเพราะต้องอยู่เรียนพิเศษก่อนกว่าจะเลิกก็ห้าโมงครึ่งเกือบหกโมงเข้าไปแล้ว แต่โชคที่บ้านเบลล์อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากนัก จึงสามารถเดินไปกลับได้ หากวันไหนขี้เกียจก็หารถโดยสารนั่งกลับบ้านไปยังได้

“เบลล์ ฉันกับนะโมกลับมาเจอกันก่อนนะ” ริต้าเอ่ยขึ้นเสียง  
ตะกุกตะกัก เกรงใจเพื่อนสนิทที่ต้องขอตัวกลับก่อนขณะที่นะโมก็  
เอาแต่ก้มหน้าเงิบ

“อ้าว ไหนบอกวันนี้จะแวะไปบ้านฉันก่อนไง ปานี้แม่คง  
ทำกับข้าวรอแล้ว” จำได้ว่าเคยนัดกันไว้ ว่าวันนี้ทั้งสองจะไปร่วม  
กินอาหารกันที่บ้าน แต่ไหนอยู่ ๆ ถึงเปลี่ยนแผนไปได้

“เอ่อ...ขอโทษที”

“อืม ๆ ไม่เป็นไร ไว้เจอกันพรุ่งนี้ละกัน”

เบลล์โบกมือลาเพื่อนทั้งสองด้วยสีหน้าแข็ง ๆ ปกติเด็ก  
สาวก็เดินกลับบ้านเพียงลำพังออกจะบ่อยครั้ง แต่วันนี้กลับรู้สึก  
เหงาแปลก ๆ เพราะดูเหมือนว่าเพื่อนสนิททั้งสองเริ่มมีท่าทีที่  
เปลี่ยนไปหลังจากที่เธอตกเป็นเป้าสายตาของคนในโรงเรียน  
เด็กหญิงในชุดนักเรียนพร้อมด้วยกระเป๋าทูน่าสีดำรูปทรง  
สี่เหลี่ยมผืนผ้า ได้แต่เดินขึ้นเนินสูงทอดก้นไปทั้งอย่างนั้นเมื่อนึกถึง  
เหตุการณ์ที่ผ่านมา

“อย่า! อย่าทำผมเลยครับครู ผมมีแค่นี้จริง ๆ!”

เสียงขอร้องอ่อนนวลของเด็กผู้ชายวัยประมาณมัธยม  
ตอนต้นดังขึ้นในซอยเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่เบลลียืนอยู่ เธอ  
หยุดเดินชะงักไปด้วยความฉงน เพราะความจริงในพื้นที่ตรงนี้  
หากเป็นตอนกลางคืนก็เป็นทีที่เปลี่ยวน่าดู แสงสว่างจาก  
หลอดไฟก็มีไม่เพียงพอ ส่งผลให้เสียงที่จะเกิดอันตรายมาก

แต่ความที่เธอต้องเดินผ่านซอยเล็กนั้นเป็นประจำ จึงได้  
แต่หายใจเข้าออกเพื่อทำใจเดินผ่านไปให้เงียบที่สุด สองเท้าค่อย  
ๆ ย่างก้าวอย่างระมัดระวัง ยิ่งใกล้ถึงที่เกิดเหตุหัวใจก็ยิ่งเต้นรัว  
ภาวนาอย่าให้คนพาลเห็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างเธอเลย

แต่แล้วเมื่อเธอเดินมาจนเกือบจะผ่านซอยดังกล่าวกลับ  
ต้องหยุดชะงักลง เพราะคนพาลผู้นั้นที่สวมใส่แต่เสื้อกล้ามสีส้ม  
รูปบาสเก็ตบอลกลางหลัง ช่างดูคunningตานัก เธอเห็นเพียงแค่แผ่น  
หลังอันสูงยาวของเขาก่อนจะเริ่มขยับฝีเท้าเดินเข้าไปแอบตรงมุม  
ผนังเพื่อแอบฟัง

“ใครบอกว่าฉันจะเอาเงินแก่ละ ฉันจะเอาวิญญาณของ  
แกต่างหาก! เพราะฉะนั้น แกต้องเข้าไปในความฝันของ  
เด็กผู้หญิงคนนั้น!”

**แผละ!**

เบลล์ตระหนกเมื่อได้ยินถ้อยคำดังกล่าวก่อนจะทำ  
กระเป๋านักเรียนที่กอดอยู่ในอกตกลงบนพื้น เสียงดังพอให้คนก่อ  
เหตุเกิดหันขวับมาทางเธอและได้สบตาเข้าพอดี

เขาผู้นั้นไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นครูชาร์ลี ครูประจำชั้นคน  
ใหม่ของเบลล์นั่นเอง บัดนี้ดวงตาของตาของเขาแดงก่ำอย่างกับมี  
เลือดคลั่งอยู่ด้านใน มือข้างหนึ่งจับกระซางคอเสื้อเด็กนักเรียน  
ชายผู้นั้นเข้าหาตัวจนทำสองข้างลอยเหนือพื้น ส่วนมืออีกข้างก็  
กำลังบีบรัดคอเด็กคนนั้นอย่างแรง

“อีก!! ครูครับ ปะ..ปล่อย ะะ ผม...”

“เบลล์!!”

ชาร์ลีเผลอปล่อยเด็กคนดังกล่าวลงทันทีเมื่อเห็น  
เด็กผู้หญิงผมสั้นสีน้ำตาลยื่นแอบมองอยู่ไม่ไกล จนกระทั่งเหยื่อผู้  
โดนกระทำรีบวิ่งหนีไปทันทีที่ครองสติได้ หนุมเสื้อกล้ำสีส้ม  
เกือบจะคว้าตัวเขาไว้ได้ทัน แต่ทว่าเบลล์กลับวิ่งไวกด้วยเสียงอัน  
แหลมคม

“หยุดนะ! นี่คุณจะทำอะไรเด็กคนนั้น!”

“ฮึ้ย! เบลล์ “ กระทั่งเข้าด้วยความโมโห บัดนี้ดวงตา  
ชายหนุ่มเริ่มกลับเป็นสีปกติ ถึงเบลล์จะเคยกลัวก่อนหน้านี้ แต่  
ด้วยเพราะคนก่อเหตุคือคนที่เธอรู้จักอยู่แล้ว ความกลัวจึง  
กลายเป็นความอยากรู้อยากเห็นไปโดยปริยาย

“คุณจำฉันได้จริง ๆ ด้วย”

“ใช่! ผมจำคุณได้ และคุณไม่ควรมาขวางผม!”

“ทำไม! เมื่อกี้คุณจะทำอะไรเด็กคนนั้น!”

“เรื่องนั้น เมื่ออายุครบ25คุณจะรู้เอง” ชายหนุ่มตอบกลับ  
เสียงบดความรำคาญก่อนจะทำท่าเดินหันหลังไปอีกทางแต่เด็ก  
สาวก็วิ่งไ้ด้วยเสียงแหลมคมอีกเช่นเคย เดินเข้าไปใกล้ตัวชาร์ลี  
เรื่อย ๆ

“ที่คุณบอกว่าป็นยมทูต โกหกสินะ” เธอถามออกไป  
ตามตรง ไม่รู้ว่รวบรวมความกล้ามาจากไหน แต่เบลล์รู้สึกได้ ว่า  
เขาไม่มีวันทำร้ายเธอแน่นอน พลังนี้ก่สงสัยในใจตลอดว่าสาเหตุ  
ใดกันที่ทำให้เธอคิดเช่นนั้น

ชาร์ลีหันเอี้ยวตัวกลับมาทางเด็กสาว หรีตามองอย่าง  
พิจารณา ทั้งแวตาคู่นั้นยังเต็มไปด้วยความดูร้ายอย่าไม่มีใคร  
เทียบได้ ดูแล้วการจะดึงให้เบลล์มาเป็นพวกของตนได้นั้นไม่ใช่  
เรื่องง่ายเลย ส่วนเด็กสาวเธอได้แต่นึกถึงคำพูดของชาร์ลี **แกต้อง  
เข้าไปในความฝันของเด็กผู้หญิงคนนั้น!** มันหมายความว่า  
อะไรกัน

ความฝันของเบลล์ มีส่วนได้ส่วนเสียกับเขาอย่างไร...

ไม่ทันที่เบลล์ได้ตอบคำถาม เขาก็ชิงเดินหนีไปเสียดื้อ ๆ  
ปล่อยให้เบลล์ต้องยืนตั้งคำถามอยู่กับตัวเองเพียงลำพัง  
ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้มลงทุกที เสียงนกร้องจืด ๆ ประสานเสียงกันช่าง  
ไพเราะเป็นการบอกเวลาว่าตอนนี้เธอควรรีบกลับบ้านได้แล้ว  
ไม่อย่างนั้นอีกไม่กี่นาทีคงมืดค่ำกันพอดี

เมื่อเด็กสาววัย 15 เติบโตกลับบ้านด้วยท่าทางเหนื่อย  
หน่ายอย่างกับเรียนหนังสือมาหนักหน่วง แต่ความจริงแล้วเปล่า  
เลย เธอเพียงแค่นึกไม่ตกเรื่องของยมทูตหนุ่มก็เท่านั้น ครั้นเธอ  
หยุดอยู่หน้าบ้านตัวเองซึ่งเป็นจัตุรัสคิโกลีเคียงกันหลายหลัง  
กลับพบว่าม็องแตร์ของใครคนแปลกหน้าอยู่ด้วยคู่หนึ่ง และเมื่อ

เหลือบไปมองบ้านข้าง ๆ ที่แม่ได้บอกไว้ว่ามีเพื่อนบ้านย้ายเข้ามาใหม่ ก็พบว่าประตูรั้วหน้าบ้านของเขาได้เปิดอยู่

หากเป็นเช่นนั้นแขกผู้มาเยือนบ้านเบลล์คงไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นเพื่อนบ้านคนใหม่นั้นเอง

“แม่ พ่อ ใครมาที่บ้านเราคะ?” ขณะที่เธอเดินเข้าบ้านก็ตะโกนถามพ่อแม่ไปพลาง ๆ เสียงเจื้อยแจ้วดังฟังชัดนั้นทำเอาทั้งสามคนที่อยู่บนโต๊ะอาหารถึงกับต้องหยุดชะงักไป และหันมาสนใจเด็กสาวมาใหม่แทน

ครั้นเบลล์ถอดรองเท้าวางไว้เรียบร้อยแล้ว หันหลังกลับมาภายในบ้านที่แสนอบอุ่น มองเห็นแผ่นหลังของแขกผู้มาเยือนลง ๆ เขาสวมใส่เสื้อกล้ามสีส้ม ทั้งทรงผม สวมสูง รูปร่าง ช่างเหมือน...

“คุณ!...คุณชาร์ลี!” เด็กสาวอึ้งทั้งยืน ทำกระเป๋านักเรียนตกพื้นบ้านไปตาม ๆ กัน

ชายที่โดนหักหน้าทางเธอก่อนจะยิ้มให้ด้วยรอยยิ้มที่เป็นกันเอง ผิดจากเมื่อครูนึก

“อ้าวเบลล์ กลับมาแล้วหรือลูก ไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดแล้ว มากินข้าวกัน” เสียงทุ้มของพ่อวัยกลางคนเอ่ยขึ้น ครั้นเบลล์มองไปยังโต๊ะอาหารที่มีกับข้าว3-4อย่าง แต่ทั้งสามกลับยังไม่มีใครตักข้าวกันเลยด้วยซ้ำ คล้ายว่ารอเธอกลับบ้านมากินพร้อมกันเสียอย่างนั้น

เด็กสาวผมสั้นสีน้ำตาลพยักหน้าให้ผู้เป็นพ่ออย่างว่าง่ายไว้เสียงตอบกลับ ก่อนจะเดินผ่านโต๊ะอาหารและหันมองชาร์ลีนที่นั่งซ่อนยิ้มอยู่อย่างนั้น เบลล์รู้ได้ทันทีว่าทุกอย่างนี้เขาตั้งใจให้เกิดขึ้น การย้ายบ้าน ทำความรู้จักับพ่อแม่เธอ ทุกอย่างล้วนเป็นแผนของเขาทั้งหมด

**บนโต๊ะอาหารที่รายล้อมไปด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก แสง** จากโคมระย้าส่องลงมาที่พวกเขา เปล่งแสงอบอุ่นและสบายใจไปทั่วทั้งห้อง กลิ่นหอมสดชื่นจากเสปรย์ดับกลิ่นอาหาร ทั้งพ่อและแม่กำลังแบ่งปันเรื่องราวครอบครัวให้เพื่อนบ้านคนใหม่ได้ฟัง เขาก็ดูยิ้มแย้มและทำทางเป็นมิตรแตกต่างทั้งตอนที่เจอในฝัน และในชีวิตจริงลิบลับ

มีเพียงเบลล์เท่านั้นที่ได้แต่ทอดสายตามองทั้งสามด้วยรอยยิ้มผืน เพราะพ่อกับแม่คงไม่มีทางรู้เลยว่าตอนนี้กำลังพูดคุยอยู่กับตัวอะไร..

“วันนี้ขอบคุณสำหรับอาหารนะครับคุณพ่อคุณแม่” ชาร์ลียิ้มขอบคุณอย่างเป็นมิตรขณะที่กับข้าวบนโต๊ะอาหารว่างเปล่าเหลือเพียงแต่เศษก้างปลาเท่านั้น

“ให้! เรียกพ่อกับแม่เลยเหวอ แหม เสียดายนะเนี่ยที่ลูกสาวแม้อยู่ 15 อยู่” คนเป็นแม่แซวใหญ่ ไม่ได้คิดอะไรเกินเลย เพียงแต่หนุ่มตัวสูงตรงหน้าดูน่ารักน่าหยอกเสียเหลือเกิน

“แม่! หนูเป็นนักเรียนเค้าละ”

“อืมมม จะ ๆ แม่รู้ แม่แค่แก้งค์ครูเค้าเฉย ๆ” แม่ยิ้มตาหยิกแซนลูกสาวทีหนึ่งด้วยท่าทางเข้าเล่น

“เราจะคิดมากไปทำไม รู้เลยว่าแม่เค้าชอบพูดเล่นนะ” พ่อเองก็ช่วยเสริมคำพูดภรรยาตัวเองเช่นกันขณะที่เด็กสาวทำหน้าองุ่นไปเป็นที่เรียบร้อย

“งั้นผมขอตัวกลับบ้านก่อนนะครับ พรุ่งนี้ต้องไปทำงาน แต่เช้า” เสียงทุ้มแสนนุ่มนวลเอื่อยขึ้นก่อนจะหลุดจากแกอึ้งยกมือไหว้ลาผู้ใหญ่ทั้งสอง พร้อมทั้งส่งสายตามีเลศนัยมายังลูกสาวเจ้าของบ้าน เธอก็ได้แต่ทำตาขวางใส่เขาตลอดการนั่งร่วมโต๊ะ

“เบลล์ ไปส่งครูเค้าน้อยสิลูก” คนเป็นพ่อเอ่ยเชิงออกคำสั่ง เพราะเขาเห็นว่าชาร์ลี้เป็นครูประจำชั้นของลูกสาว ทั้งยังมีบุคลิกที่น่าเชื่อถือจึงไว้วางใจตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เห็น

“แต่เบลล์ยังไม่ได้ทำการบ้านเลยนะพ่อ..” เธอได้ตอบเสียงวิงวอน พร้อมทั้งส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปทางแม่แต่ก็เปล่าประโยชน์

“เอ..ลูกคนนี่ เค้าเป็นเพื่อนบ้านคนใหม่ของเรานะ แล้วยังเป็นครูประจำชั้นลูกอีก ออกไปส่งแค่น้ำบ้านไม่ได้เลยรีง” คุณพ่อจอมเจ้ากี้เจ้าการเริ่มหมดความอดทน ผู้ใหญ่ระดับหัวหน้างานอย่างเขาหากสิ่งอะไรไปต้องทำเดี๋ยวนั้น ห้ามมีข้อโต้แย้งใด ๆ ทั้งสิ้น

“ก็ได้ค่ะ” ลูกสาวเจ้าของบ้านยอมเดินไปส่งชาร์ลีหน้ารั้วบ้านอย่างจำใจ แม่เองก็ช่วยอะไรไม่ได้ในนาทีนี้ เพราะเธอก็ตกอยู่ในโอวาทของสามีเช่นกัน

เบลล์เดินมาเกือบถึงประตูรั้วโดยมีชาร์ลีเดินนำ ตอนนี้ท้องฟ้ามีดครึ้มมีดวงดาวเพียงไม่กี่ดวงส่องแสงระยิบระยับอยู่ ดวงจันทร์ก็โดนเมฆบดบังจนเหลือเพียงครึ่งเสี้ยว สายลมยามค่ำคืนเริ่มพัดผ่านกระทบผิวกายเรียกให้ขนลุกชู

เธอมองเขาจากข้างหลัง รอยยิ้มที่ดูเป็นมิตรครั้งอยู่ที่โต๊ะอาหาร กับดวงตาแดงก่ำสีเลือดที่ได้เห็นในซอยเล็ก ๆ แห่งนั้นช่างแตกต่างอย่างกับเป็นคนละคน คิดแล้วเด็กสาวก็ได้แต่มองเขาไม่วางตา กระทั่งชายหนุ่มตรงหน้าหันมาสบตาเข้าจนเธอสะดุ้งไปด้วยความตกใจ

“ขอบคุณนะครับที่มาส่ง”

“เอ่อ..ค่ะ” ตอบรับอย่างงุนงงแต่เมื่อครองสติได้ก็พูดขึ้นต่อ “ตกลงคุณเป็นตำรวจอะไรกันแน่”

“เฮ.. นี่ถามกันแบบนี้เลยหรอ” ชาร์ลีถามกลับเสียงกลั้ว  
 ขำ ยิ้มปนหัวเราะให้กับความตรงไปตรงมาของเจ้าตัว ก่อนจะเริ่ม  
 ขยับผีเท้าเข้าใกล้เบลลือก้าวหนึ่ง

เธอถอยหลังกลับไปก้าวเท่ากันกับอีกฝ่าย

“ที่บอกว่าป็นยมทูต โกหกจริง ๆ สินะ”

ชาร์ลีเฝ้ามองทางอื่นหุบยิ้มเต็มปากลงในทันใด เหลือ  
 เพียงแต่ยิ้มผืนบนใบหน้าเท่านั้นก่อนจะโน้มศีรษะลงมาให้อยู่  
 ระดับเดียวกับอีกฝ่าย

“คุณไม่จำเป็นต้องรู้หรอกว่าผมเป็นอะไร วันที่คุณครบ25  
 ปี คุณจะรู้อะไรมากขึ้น” สุ่มเสียงกึ่งกระซิบดังก้องกังวานในจิตใจ  
 ของเด็กสาว หัวใจเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะเมื่อใบหน้าหนุ่มหล่อ  
 อยู่ใกล้ ก่อนที่เขาจะเริ่มขยับตัวออกห่างไป

“แล้วคุณมาอยู่กับพ่อแม่ฉันทำไม”

“เป้าหมายของผม ไม่ใช่พ่อแม่คุณนะเบลล์ แต่เป็นคุณ  
 ต่างหาก” รอยยิ้มเจ้าเล่ห์เผยบนใบหน้า สีหน้าเฝ้ายวนยวนใจเด็ก

สาววัย 15 เหลือเกิน ท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด ไม่รู้เป็นเพราะอาหาร  
ไม่ย่อยหรืออย่างไร

“ม..หมายความว่าไง”

“ความฝันของคุณนะ ยิ่งผมอยู่ใกล้คุณ ผมจะยิ่งเข้าใจ  
ความฝันของคุณได้ด้วย”

“ใช่! คือนั่นที่สวน ที่คุณบอกว่า...ขออาศัยฝันของคุณ  
ก่อน..”

“ใช่ครับ ในเมื่อคุณยังเลือกทางของตัวเองไม่ได้ในตอนนี้อยู่  
ผมก็ขออาศัยความฝันของคุณละกัน”

“ทำไม..ทำไมต้องเป็นฉัน...”

ชาร์ลีเผยยิ้มเมื่อได้ยินเช่นนั้นพร้อมทั้งเอามือสองข้าง  
ไขว้หลังเอาไว้ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ใบหูเด็กสาวอีกครั้ง คราวนี้เธอ  
ไม่ขยับหนีไปไหน เพราะอยากรู้คำตอบที่เพิ่งถามออกไป

“เพราะนรกส่งคุณมาให้เป็นผู้หญิงของผม” เสียงกระซิบดัง  
กึกก้องในใจเด็กสาวอีกครั้ง เบิลล์ไม่ได้ยั้งนิ่งเฉย เธอผลักเขา  
ออกห่างไปจนชนิดหนึ่ง

“คู่มืออีกละ! ครั้งก่อนคุณก็พูดแบบนี้ไว้สละจริง ๆ ฉันจะเข้าบ้านละ” เบลล์พูดจบก็หันหลังให้ชายหนุ่มทันที ก่อนที่ชาร์ลิสจะพูดขึ้นตามหลังเธออีกครั้ง

“ไว้เจอกันในฝันนะครับ...คุณเบลล์ ผมละตื่นเต้นจริง ๆ อยากรู้ว่าเร็ว ๆ นี้คุณจะฝันเห็นใครตายอีก”

**เบลล์เดินหน้าเข้าบ้านต่อไป** ทำเป็นเมินเฉยให้กับคำพูดเย้ยยวนกวนประสาทนั้นของชาร์ลิส ใจคิดว่าคู่มือของเขาอีกแล้วที่ทำให้เธอประสาทเสียจนนอนไม่หลับ พลิกไปพลิกมาบนเตียงนอนอยู่อย่างนั้นแทบทั้งคืน สาเหตุที่ไม่กล้าหลับตาลง ก็เป็นเพราะคำพูดประโยคสุดท้ายของชายหนุ่มด้วย หากเธอหลับและฝันขึ้นมาอีกก็ต้องมีคนตายทุกครั้งไป

เด็กสาวจึงได้แต่นอนตาค้างเล่นโซเซียลอยู่ทั้งคืน จนกระทั่งเพลอหลับไปในที่สุด แต่โชคดียี่สิบสองสามคืนที่ผ่านมาหลังจากเกิดเรื่องทีสรวนดังกล่าว เธอก็ไม่ได้ฝันอะไรอีกนับแต่นั้น แต่ดันมาเจอฝันร้ายในชีวิตจริงแทน

**วันรุ่งขึ้น** เบลล์อาบน้ำแต่งตัวเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียนอย่างเช่นทุกวัน แต่วันนี้แปลกหน่อยจากข่าวของเธอที่ดังไปทั่วทั้ง

โรงเรียนเรื่องที่ตีแต้มเสมอแบบปีบาสเก่าอย่างซาริสได้ ซึ่งก็มีเสียงแตกออกเป็นสองเสียง อย่างแรกคือต่อว่าเธอกลับหลังเสีย ๆ หาย ๆ เสียงที่สองคือชื่นชมและปราบปลื้มกันยกใหญ่ และเสียงที่สองส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายเสียด้วย

### ณ โรงอาหารในยามเที่ยง

“เบลล์ คนมองแกเต็มเลยอะ ฉันล่ะอายแทนจริง ๆ” นะโมจึงงำออกเสียงเล็กน้อยแทบจะมุดหัวลงใต้โต๊ะอยู่แล้ว ทั้งริต้าเองก็อับอายแทนเพื่อนไม่แพ้กัน ขณะนี้เธอทั้งสามได้นั่งอยู่ที่โต๊ะหินอ่อนอาศัยความร่มเย็นจากต้นไม้ใหญ่ข้างโรงอาหาร สามสาวซื้อข้าวคนละจาน น้ำคนละแก้วและพากันมานั่งกินกันในที่ตรงนี้เพื่อหลบสายตาผู้คน แต่ก็โดนจับตามองเข้าอีกจนได้ หากนะโมและริต้าไม่นึกถึงความสัมพันธ์เพื่อนเก่าตั้งสามปี คงหนีย้ายโต๊ะหรือไม่ก็หากกลุ่มเพื่อนกลุ่มอื่นไปแล้ว

“จะอายทำไมกัน พวกแกไม่ได้ทำอะไรผิดซักหน่อย”

เบลล์ตอบกลับ ในมือก็ยังคงดักข้าวเข้าปากไปหนึ่งคำอย่างกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ก็อายุที่มีเพื่อนอย่าง....” นะโมใกล้พูดจบประโยคแต่กลับนิ่งชะงักไปเพราะเห็นรุ่นพี่หนุ่มสุดฮอตกำลังเดินตรงมาทางนี้ด้วยชุดนักเรียนสุภาพ ทั้งทรงผมรองทรงสีน้ำตาลเข้มไว้หน้าม้า สไต์ลอป้า รุ่นกำยำราวนักกีฬา ไหนจะตาสองชั้นจมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากกระชับสีชมพูอ่อน ยิ่งส่งยิ้มหวานกินใจมาทางโต๊ะหินอ่อนที่สามสาวนั่งอยู่ นะโมก็ยิ่งใจเต้นแรงอย่างห้ามไม่ได้พลางนึกเข้าข้างตัวเอง เขาต้องมองฉันอยู่แน่ ๆ

“ขอโทษนะครับ นี่..น้องเบลลีเปล่า”

...โปรดติดตามตอนต่อไป...

## ตอนที่ 5 ตามไม่เลิก

เด็กหญิงเบลล์หันมองตามเสียงท้อมเจ้าเสน่ห์อย่างไวด้วยความอยากรู้ น้ำเสียงที่เขาใช้ ทำเอาเบลล์หลงแอบปลื้มตั้งแต่แรกเห็น ไม่ต่างอะไรกับนะโมที่ตอนนี้ความหวังที่คิดไว้แต่แรกกลับพังลง เธอคิดว่ารุ่นพี่คนดังกล่าวจ้องมองและส่งยิ้มมาทางเธอเสียอีก แต่ที่ไหนได้ เขากลับมาทักทายเบลล์เสียอย่างนั้น

ส่วนริต้าผู้เป็นกลาง เธอเห็นเช่นนั้นก็แอบเคอะเขินแทนเพื่อนสนิทอย่างเบลล์ที่มีรุ่นพี่สุดฮอตของโรงเรียนเดินเข้ามาทักทายด้วยตัวเอง อดไม่ได้ที่จะดึงแขนเสื้อเบลล์อยู่อย่างนั้นด้วยความลึนระทึก

“เออ..ใช่ค่ะ ทำไมเหรอคะ?”

“พี่ ขอไลน์หน่อยสิครับ”

“ไลน์ ขอบใจนะคะ?” ด้วยความที่เกิดมาทั้ง 15 ปีไม่เคยโดนผู้ชายขานมจีบมาก่อน เธอจึงเอ่ยถามไปด้วยความซื่อทว่าน้ำเสียงใสนั้นก็กลับทำให้ชายหนุ่มรูปงามกลัวว่าในลำคอให้กับความน่ารักไม่มีที่ติของอีกคน

“โถกถยายเบลล์ พี่เค้าจับแกอยู่ยังไม่รู้อีกหรือ” ริด้าทำ  
 ที่เขยิบมากระชับข้างหู จนเธอได้ยินก็หน้าแดงก่ำไปด้วยความ  
 เขินอาย เรียกได้ว่าหัวใจเต้นตึกตักดังโครมครามกันเลยทีเดียว  
 ขณะที่นะโมผู้หนึ่งสังเกตการณ์ได้แต่ยิ้มแห้งแสร้งทำเป็นยินดีกับ  
 เพื่อนไป

เบลล์หันกลับมามองรุ่นพี่หนุ่มอีกครั้ง สายตาหลุมมอง  
 ต่ำด้วยความเขินอาย คิดไปคิดมาว่านี่แหละคือชีวิตที่ตนใฝ่ฝัน  
 ใช้ชีวิตธรรมดา ๆ ในโรงเรียน มีกลุ่มเพื่อนให้เมาท์มอยนั่งทำ  
 การบ้านด้วยกัน ถ้าให้ดีไปกว่านั้นก็อยากจะมีหนุ่มรู้ใจสักคนให้  
 พอได้กระซุ่มกระซวยหัวใจได้บ้าง

ดีกว่าต้องไปนั่งคิดวิตกในเรื่องที่ยมทูตจอมปลอมพูดถึง  
 เป็นไหน ๆ เอาแต่อ้างว่าให้รอถึงอายุ 25 ปีแล้วจะรู้เอง ซึ่งนั่นมัน  
 ก็อีกตั้งสิบปีเลยเชียวนะ ส่วนเรื่องฝันร้ายนั้นช่วงนี้เธอเองก็ไม่ได้ฝัน  
 มาหลายคืน หลังจากนั้นเด็กสาวคาดหวังว่าจะได้ใช้ชีวิตที่แสน  
 ธรรมดาเสียที

“ได้ค่ะ” เบลล์ตอบตกลงก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือของ  
 ตนยื่นให้รุ่นพี่สุดฮอตสแกน QR code เขายิ้มหน้าบานเมื่อได้เห็น

รูปโปรไฟล์ยิ้มแฉ่งของเด็กสาวที่ถ่ายร่วมกับเพื่อนสนิทอีกสองคน เด็กสาวเองก็ได้เห็นโปรไฟล์ของชายหนุ่มแล้วเช่นกันก่อนที่ริต้า จะยื่นหน้าเข้ามามองดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นแทนเพื่อนสาว มี แต่กะโหลกที่แสดงสีหน้าหม่นได้ออกมาโดยไม่ให้เพื่อนอีก สองคนรู้ตัว

ครั้นชายหนุ่มได้ในสิ่งที่ต้องการก็เดินกลับโต๊ะของตัวเอง ไปในเวลาต่อมา ก่อนจะยกมือถือขึ้นอวดกลุ่มเพื่อนด้วยใบหน้าดีใจ พวกเขาต่างก็โห่ร้องส่งเสียงแซวกันเสียงดังสนั่น จนเบลล์ไม่รู้ จะหันไปทางไหนดีจึงได้แต่ก้มพุงลงกับโต๊ะหินอ่อนเพื่อหลบ อาการเขินอาย

“นี่ยัยเบลล์ พี่เค้าชื่ออะไรอะ” ริต้าเขย่าหัวไหล่เพื่อน พลางก้มลงอยากให้เห็นหน้าของเบลล์เสียให้ได้ เจ้าตัวก็ได้แต่ส่ง เสียงอุ้อด้วยความเขินอาย ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา ความจริงแล้วเธอก็เพิ่งได้พูดคุยกับเขาครั้งนี้เป็นครั้งแรก แล้วจะเอา เวลาที่ไหนไปถามชื่อกันล่ะ

“ออสติน!” นะโมพูดขึ้นเสียงเรียบเฉย ทำเอาเพื่อนทั้งสองหันมามองหน้าเธอด้วยสายตามึนงง “พี่เค้าชื่อออสติน” เสียงนิงขริมเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“แล้วแกู้ได้ไงอะ?” เบลล์ถามกลับพลางขมวดคิ้วผู้เป็นโบว์ด้วยความสงสัย ทั้งสามเองก็อยู่ด้วยกันตลอด แต่นะโมเอาเวลาไหนไปสืบหาชื่อของรุ่นพี่หนุ่มคนดังกล่าวกันนะ

“เอ่อ...หึ! พี่เค้าฮอตปรอทแตกเลยนะแก จะไม่รู้ได้ไง” ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็นึกคำตอบได้ ความจริงนะโมดีกรีลูกสาวรองประธานบริษัทแอบมองเขามาตั้งแต่สอบเข้าโรงเรียนมาใหม่ ๆ แต่ก็ได้แค่มองเท่านั้นเพราะเจ้าตัวโสดได้เพียงไม่นานก็มีสาวตามใจเร็วเหลือเกิน เพราะเหตุนี้เธอจึงรู้จักชื่อของเขาเร็วกว่าเพื่อนในกลุ่มเสียอีก

ถึงอย่างนั้นทั้งเบลล์และริต้าก็ไม่มีท่าทีสงสัยใด ๆ ทั้งสองเชื่อคำเพื่อนและพยักหน้าตอบรับด้วยความเห็นที่ตรงกัน ว่าใคร ๆ ต่างก็รู้จักพี่ออสตินหนุ่มรุ่นพี่สุดฮอตของโรงเรียน มีเพียงเบลล์และริต้าเท่านั้นที่ไม่รู้เรื่องอะไร

หนึ่งวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ครั้นได้เวลาเลิกเรียน

เบลล์ก็แยกตัวออกจากเพื่อน ๆ เพื่อเดินกลับบ้านของตัวเอง ส่วน ริต้ากับนะโมก็แยกทางกันในภายหลังเช่นกัน เด็กหญิงเบลล์เดินไปคุยแซทกับหนุ่มออสตินไป หลักการพูดคุยของเขามีแต่คำคมที่ทำให้ใจเต้นรัวจนเธอหุบยิ้มแทบไม่หยุด ไม่แปลกใจที่ทำไมสาว ๆ ทั้งโรงเรียนถึงได้รู้จักเขาและอยากได้มาครอบครองกันแทบทุกคน

นี่ฉันไปอยู่ที่ไหนมานะ ถึงเพิ่งได้รู้จักพี่เขาเนี่ย...

“คุณเบลล์!!”

“อะ! คุณ ทำบ้าอะไรเนี่ย!!”

อยู่ ๆ ชายผู้ที่ซึ่งเธอหลีกเลี่ยงการพบเจอหน้ามาทั้งวันก็มาโผล่ตรงหน้า ไม่รู้เจ้าตัวกระโดดมาจากตรงไหนอยู่ ๆ ก็มาดักทางเดินกันจนเบลล์ทำโทรศัพท์หล่นบนพื้นด้วยความตกใจ เธอ ก้มลงเก็บของสำคัญก่อนจะแหงนหน้าขึ้นมองชายตรงหน้าด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“วันนี้ผมไม่เห็นคุณเลย ทั้งในฝันก็ด้วย... คุณได้นอน บ้างรีเปล่า” เจ้าหนุ่มสีหน้าแปลกประหลาดใจ ปกติเขาจะเห็นเธอ ไกล ๆ จากในฝัน แต่ระยะหลังมานี้กลับไม่ค่อยได้พบเจอ

นั่นเป็นเพราะเบลล์หลับ ๆ ตื่น ๆ ต้องตั้งนาฬิกาปลุก ชั่วโมงละครั้งเพื่อไม่ให้หลับลึกต่างหาก จึงเป็นสาเหตุให้ที่ผ่านมา เด็กสาวไม่ค่อยเข้าไปอยู่ในห้วงแห่งความฝัน...ก็เพราะแบบนี้

นี่เอง

“ฉันจะได้นอนไม่ได้นอน แล้วมันเรื่องอะไรของครูคะ”

“โอ้ นี่คุณยอมรับผมเป็นครูแล้วหรือ” ชายหนุ่มพูดเสียง เย้าแหย่พลางยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ยิ่งสัมผัสได้ว่าเธอโมโห เขาก็ยิ่ง ยั่วเข้าไปใหญ่

“หรือจะให้ฉันเรียกคุณว่า ‘ยมทูตจอมปลอม’ ดีล่ะ” ได้ที ก็หาเรื่องโต้ตอบให้เขาหน้าหงาย กระทั่งเขาเจียบนิ่งไปเพราะพูด ต่อไม่ออก เบลล์มีแต่มตอจึงพูดประโยคถัดไป “เรื่องนั้นนะ ฉันจะไม่ถือสาเอาความคุณละกัน แต่ต่อไปนี่ อย่างมาอยู่กับฉันอีกก็ พอ”

เด็กสาวทำท่าจะกลับหลังหันเดินต่อไป แต่ก็โดนเสียงยั่ว  
ยุของอีกคนรั้งไว้อีกครั้ง

“ไอ้เด็กนั่นนะ มันไม่ได้จริงจังกับคุณหรอกนะ!” เด็กสาว  
ได้ยินน้ำเสียงเบ่งอำนาจ ก็ชะงักฝีเท้าไปครู่หนึ่งก่อนจะหันมาทำ  
ตาขวางใส่คนพูดในเวลาต่อมา

“นี่..คุณรู้ได้ไง?”

“แหม คนพูดกันซะให้ทั่ว ว่าคุณนะหลงเสน่ห์มันตั้งแต่  
ครั้งแรกที่เห็น”

“หึ! แล้วจะทำไม ยังไงฉันก็ไม่เห็นว่าเรื่องนี้เกี่ยวกับคุณ  
ตรงไหน”

“งั้นก็ระวังเพื่อนสนิทคุณเอาไว้ละกัน”

น้ำเสียงเคร่งขรึมเอ่ยขึ้นก่อนจะยกมือออกดอกอย่าง  
วางท่า เบลล์ที่กำลังจะหันหลังให้เขาเป็นครั้งที่สองได้ยินประโยค  
นั้นก็ชะงักไปอีกครั้ง ดวงตากรอกไปมาขณะที่ยังครุ่นคิดในถ้อยคำ  
ดังกล่าว

ใบหน้าของชาร์ลีเต็มไปด้วยความมั่นใจอย่างกับหยิ่งรู้  
เหตุการณ์ในอนาคต

เบลล์หันกลับไปหาเขาอีกครั้ง ก้าวเข้าไปใกล้อีกเล็กน้อย  
ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความมั่นใจ และดวงตาดูเหมือนจะเป็น  
ประกายในขณะที่เขาพูด เธอเอียงศีรษะไปด้านหนึ่ง ริมฝีปากของ  
เธอเริ่มครุ่นคิด รู้สึกได้ว่าหัวใจตนเต้นไม่เป็นจังหวะด้วยความ  
ตื่นเต้นเพราะอยากรู้

“อะไรอีก” เธอถาม น้ำเสียงของเธอเบาลงและอยากรู้  
อยากเห็นมากกว่าเดิม

เขายิ้มและแวตาดูเหมือนจะทวีความรุนแรงขึ้น “ผมได้  
เห็นหลายสิ่งหลายอย่าง” เขาพูด น้ำเสียงของเขายังคงมั่นใจ

“เห็นอะไร?”

“เห็นในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่มีทางได้เห็น” เขาหยุด  
ชั่วคราวพลางขยับเข้าไปใกล้อีกก้าวหนึ่ง ปลอ่ยให้เธอทบทวน  
ถ้อยคำดังกล่าว

“พูดเรื่องบ้าอะไรเนีย!”

“อ้าว ไปแล้วหรอ” ชายหนุ่มตะโกนตามหลังเมื่อเธอหันหลังให้เขาอีกครั้งและเดินขึ้นเนินสูงไปอย่างไม่มีร้อ ไม่ช้านานนัก เขาก็เดินตามไปเช่นกัน “ไปด้วยคนสิ บ้านเราอยู่ข้างกันนะครับ ลืมแล้วหรอ”

“ฮึ้ยยย!” เบลล์ได้แต่สะบัดหน้าด้วยความหงุดหงิด วันนี้อารมณ์ดีมาทั้งวันแต่ก็ต้องมาหงุดหงิดเพราะคน ๆ เดียว ไหนจะคำพูดที่ดูเป็นคำควมชวนให้ปวดหัวอีก

เด็กสาวรีบสาวเท้ายาว ๆ เพื่อให้ถึงบ้านเร็ว ๆ ถึงอย่างนั้นก็ยังมิซาร์ลีเดินตามอยู่ไม่ห่าง การมีเขาอยู่ข้างกายมันช่างน่าหงุดหงิดเสียจริง ไม่รู้โชคชะตานำพาเขามาพบเธอทำไมกัน

ครั้นทั้งสองเดินผ่านเนินสูงจนถึงบ้านของเบลล์ ผู้ใหญ่ในบ้านคู่สามีภรรยาทั้งสองโบกมือทักทายลูกสาวและเพื่อนบ้านคนใหม่อย่างเป็นมิตร เบลล์เห็นมาแต่ไกลว่าบนโต๊ะอาหารยังคงมีกับข้าวหลายอย่างอย่างเช่นเมื่อคืน เธอหยุดฝีเท้าลงหน้าประตูรั้วก่อนจะหันไปทางเพื่อนบ้านคนใหม่ที่เดินตามมาหน้าตาเฉย

“คุณควรจะกลับบ้านนะ”

“กลับก็เสียมารยาทสิครับ คุณก็เห็น ว่าพ่อแม่คุณเค้าก็  
กำลังรอผมอยู่”

“หึ! หลงตัวเอง”

สิ้นเสียงคำพูดเบลล์เพียงไม่นาน เสียงแหลมของผู้เป็น  
แม่ก็เจื้อยแจ้วมาทางหน้าต่างบานกระจกที่เปิดรับพร้อมทั้งยื่น  
หน้ามาส่งยิ้มให้เจ้าหนูอย่างเป็นกันเอง

“อ้าวเบลล์ ยืนอยู่ทำไมล่ะลูก ชวนครูเค้ามาทานข้าวสิ!”  
เสียงตะโกนนั่นดังขึ้นฟังชัดเจนนะ กระทั่งเบลล์หันไปส่งสายตาค้อน  
ให้ผู้เป็นแม่ แต่ทว่าเธอก็กลับเข้าไปในบ้านเสียแล้ว เบลล์หัน  
กลับมาทางชาร์ลีอีกครั้งด้วยใบหน้าเสียหน้าเล็กน้อย

“เห็นมั๊ยล่ะ” ชาร์ลียิ้มเยาะก่อนจะเดินอ้อมเบลล์เข้าบ้าน  
ไปอย่างกับตัวเองเป็นลูกอีกคน ส่วนลูกสาวตัวจริงก็ได้แต่เดิน  
ตามไปอย่างเงียบ ๆ

ทำอย่างไรได้ในเมื่อเจ้าของบ้านเป็นคนอนุญาตเอง เธอ  
ก็ต้องนั่งกินอาหารบนโต๊ะอย่างเงียบ ๆ ต่อไป นั่งฟังพ่อแม่  
พูดคุยอย่างสนุกสนานกับเพื่อนบ้านคนใหม่ แม่เด็กสาวจะเบื่อ  
และเซ็งแค่ไหนที่ต่อไปนี้จะต้องเห็นหน้าเขาทั้งในโรงเรียนและที่

บ้าน คงได้แต่ทำใจเพราะมันไม่มีทางอื่นที่จะหนีพ้นจากเขาได้  
ยกเว้นวันหยุดเท่านั้น

**ไลน์!!**

เสียงข้อความดังขึ้น เบลล์ปล่อยซ้อนและล้อมนิ้วมือลง  
ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้าง ๆ ขึ้นมาดู และนั่นก็ทำให้  
เธอหน้าแดงไม่น้อย จากที่เบื่อนายอยู่เมื่อครู่ก็หัวใจ  
กระปรีกระเปร่าขึ้นมาด้วยเพราะข้อความของรุ่นพี่หนุ่มที่ได้ขอไ  
ดีไปเมื่อช่วงกลางวัน

‘วันหยุดนี้ไปสวนสนุกกันนะครับ’

“อืมอะไรอยู่คนเดียววะเบลล์” พ่อพูดขึ้นเมื่อหันมาอีกที  
เห็นลูกสาวยืนอยู่กับโทรศัพท์มือถือเพียงลำพัง พร้อมทั้งชะเง้อ  
เข้าไปแอบมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่เด็กสาวก็หลบหลีก  
ได้ทันเวลา

“เปล่าค่ะพ่อ กินข้าวต่อดีกว่า” พูดจบเธอก็วางโทรศัพท์  
ลงที่เดิม ก่อนจะลงมือตักข้าวในจานด้วยรอยยิ้มปิดิ ต่างจากเมื่อ  
ครู่มากนักที่ใบหน้าบึ้งตึงอย่างกับโกรธใครที่เผลอมา ชาร์ลีเห็น

ดังนั้นเขาู้ทันทีว่าเด็กสาวคงได้รับข้อความจากออสตินเป็นแน่  
ถึงได้อารมณ์ดีขนาดนี้

แม้ช่วงนี้เบลล์ไม่ค่อยได้หลับและพักผ่อนอย่างเพียงพอ  
ทำให้เขอดที่จะแอบย่องเข้าไปในฝันของเธอเพื่อคอยตรวจสอบ  
วันเวลาตายของคนที่เธอฝันถึง แต่ก็ยังติดตามเด็กสาวต่อไป  
คงต้องมีสักครั้งที่เธอเผลอหลับลึกเข้าสักวัน

ชาร์ลี ชายหนุ่มที่ลึก ๆ แล้วเขาก็เป็นแค่คน ๆ หนึ่ง แต่  
ทว่ากลับได้รับความสามารถบางอย่างที่น้อยคนนักจะมี เขาเอง  
เพิ่งอายุครบ 25 ปีได้ไม่นานและได้เลือกเส้นทางที่ตนคิดว่า  
สามารถช่วยเหลือตัวเองและครอบครัวให้พ้นจากความตายได้  
คือ ‘ซาตาน’ ไม่ใช่ยมทูตอย่างที่ตนได้อ้างกับเด็กสาว

ถึงอย่างนั้นชาร์ลียังจะอดทนให้ถึงที่สุด เขาจะทำให้เบลล์  
ได้เห็นความจริงของโลกอันแสนโหดร้ายใบนี้และเลือกทางเดิน  
ทางเดียวกันกับเขาในที่สุด

**ช่วงเวลามีดคำ** หลังจากที่ชาร์ลีทานอาหารมื้อเย็นยัง  
บ้านของเบลล์เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาไปที่ที่หนึ่งซึ่งคิดว่าเป้าหมาย  
สำคัญคงจะอยู่ไม่ไกล

ชายหนุ่มยืนอยู่หน้าสถาบันเรียนพิเศษแห่งหนึ่ง มีขนาดพื้นที่กลาง ๆ ไม่เล็กและไม่ใหญ่จนเกินไป ด้านในยังคงเปิดไฟสว่างจ้า มีเจ้าหน้าที่ของสถาบันอยู่หน้าเคาท์เตอร์เพียงสามถึงสี่คน อีกสิบนาทีก็จะสองทุ่มแล้ว เป็นเวลาที่เด็กนักเรียนในห้องสี่เหลี่ยมหลายระดับชั้นจะต้องเลิกเรียนพร้อมกัน ชาร์ลีคาดหวังว่าจะได้เจอใครสักคนในค่ำคืนนี้

ชายหนุ่มนั่งรออย่างใจจดใจจ่ออย่างฝังตรึงข้ามสถาบันไซว่ทางผิวกายไปด้วยความสบายใจ ในชีวิตนี้เขาเคยเครียดจริงจังกับอะไรบ้างไหมนะ

เมื่อได้เวลาเลิกเรียน เด็กนักเรียนต่างก็เดินกรูกันออกมาจากสถาบันพร้อมกัน บ้างก็ยังใส่ชุดนักเรียนอยู่ บ้างก็เปลี่ยนเป็นชุดลำลองแล้ว ทว่าคนที่เขารอพบเจอนั้นยังคงไม่เดินออกมาเสียที่

ชาร์ลียืนชะเง้ออยู่ไม่นานนัก คนที่เขารอก็เดินออกมาพร้อมเพื่อนอีกคนก่อนจะขึ้นรถผู้ปกครองที่มารับไปในเวลาต่อมา เขามองดูเด็กผู้หญิงที่อยากคุยด้วย กำลังเดินไปยังม้านั่งสีน้ำตาลซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสถาบันมากนัก ทั้งยังมีแสงสว่างเพียงพอให้คนที่

ขับรถผ่านไปมาได้เห็นใบหน้าชัดเจน บริเวณนั้นมีเพื่อนรุ่นราว  
คราวเดียวกันนั่งตรงม้านั่งคนละตัว ต่างก็รอผู้ปกครองของตนมา  
รับกลับบ้าน

ชาร์ลีไม่รอช้า เขารีบข้ามถนนไปหาเป้าหมายทันที

“อ้าว คุณครูชาร์ลี!” เด็กสาวทักขึ้นเสียงแปลกประหลาด  
ใจ ไม่คิดว่าจะพบเจอครูพละในเวลา<sup>นี้</sup> จากนั้นคนโดนทักหายก็  
เดินเข้ามา<sup>นั่ง</sup>ม้านั่ง<sup>ตัว</sup>เดียวกัน<sup>แต่</sup>เว้นระยะห่างออกไปหน่อยให้  
พอประมาณ

“ไฉ่ นะโม เรียนพิเศษเพิ่งเสร็จหรือ”

“ใช่ค่ะ โมรอคุณแม่มารับอยู่ ว่าแต่ ครูมาทำอะไรที่นี่คะ”  
เด็กสาวผมเปียตัวเล็กเอียงคอถาม มือข้างหนึ่งจับสายสะพาย  
กระเป๋าดำเอาไว้ ท่าทางดูสบาย ๆ ไม่ได้รู้สึกอึดอัดใด ๆ

“ครูมีเรื่องจะคุยกับเธอนะ แต่ก็ไม่ได้สำคัญหรอก”

“คะ?”

“เรื่อง ออสติน” ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มอย่างมีเลศนัย เขามี  
บางอย่างแอบแฝงอยู่<sup>ใน</sup>ถ้อยคำเหล่านั้น<sup>นั้น</sup> ทั้งดวงตาก็ยังเปล่ง

ประกายอยู่กับต้องมนต์บางอย่าง ทำให้มะโม่ที่จ้องตาเขาอยู่  
ก่อนหน้านี้นี้เป็นต้องหันหน้าหลบไปทันที ก่อนที่ใบหน้าเทพบุตร  
อย่างออสตินจะลอยเข้ามาในสมองอย่างบ้าคลั่ง

มะโม่หลับตาปีสะบัดศีระะไปมา ทำไมจู้ ๆ ถึงได้คิดถึง  
รุ่นพี่ออสตินขึ้นมาละ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็เกือบจะลืมไปแล้วแท้ ๆ

“เป็นอะไรไปมะโม่ เธอ...ชอบออสตินนี่นา จะยอมให้  
เพื่อนสนิทแย่งไปจริง ๆ เหรอ หืม?” เสียงทุ่มฟังดูน่าเกรงขามเชก  
เช่นผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ทั้งยังปนไปด้วยมนต์บางอย่างคล้าย  
การสะกดจิตอย่างไรอย่างนั้น

จนเด็กสาวที่ได้ยินเสียงต้องมนต์นั้นเข้า ก็เกิดฮึดสู้กับ  
บางอย่างขึ้นมา เธอกำมือทั้งสองข้างแน่นเมื่อนึกถึงภาพใน  
อนาคต ...ภาพของชายที่เธอปลื้มเดินจับมือกระหุงกระหิงกับ  
เพื่อนรัก เป็นอะไรที่ยอมให้เกิดขึ้นไม่ได้เด็ดขาด เด็กสาวแม้ริม  
ฝีปากบนล่างเข้าหากัน จากแววตาเรียบเฉยในตอนแรก ตอนนี้อยู่  
กลับกลายเป็นแค้นฝังลึกเสียอย่างนั้น

ชาร์ลมองดูภาพนั้นด้วยความพอใจ เขาไม่จำเป็นต้องใช้  
พลังอะไรมากมายกับเด็กผู้หญิงหัวอ่อนคนนี้ เพียงเท่านั้นก็ไม

จำเป็นต้องลงมือเองไปเสียทุกเรื่อง หากเบลล์หัวอ่อนอย่างนี้บ้าง  
ก็คงดีไม่น้อย เขาจะได้ไม่ต้องเหนื่อยกับอะไรที่ไม่ควรเสียเวลา  
ด้วยเช่นนี้ ซึ่งนั่นก็เป็นเพราะว่า...เบลล์คือคู่หูของเขา ที่นรกส่งมา  
ให้นั่นเอง

## ตอนที่ 6 เดท

ในที่สุดวันหยุดสุดสัปดาห์ที่เบลล์เฝ้ารอก็มาถึง เธอลุกขึ้นจากที่นอนเพื่อแต่งตัวแต่งหน้าอยู่ร่วมชั่วโมง เครื่องสำอางที่ก่อนหน้านี้แทบไม่ได้แตะ จนบัดนี้ฝุ่นเกาะกินเต็มไปหมดจนต้องเอามาปิดกั้นใหม่ให้อยู่ในรูปแบบที่ใช้ได้ ขณะที่เธอแต่งหน้า จ้องมองตัวเองในกระจกแล้วยิ้มอย่างพอใจ ไม่เคยเห็นตัวเองสวยสดใสขนาดนี้มาก่อน เธอดูต่างไปจากเดิม จากที่ดูจืด ๆ พอไปวัดไปวา แต่ตอนนี้กลับดูมีตัวตนมากขึ้น

ยิ่งชุดเสื้อผ้าที่เด็กสาวสวมใส่สำหรับการไปเดทที่สวนสนุกกับหนุ่มในฝันของใครหลายคนเป็นครั้งแรก เป็นชุดกระโปรงหวานแหววสีฟ้าอ่อน ทำจากผ้าฝ้ายเนื้อนุ่ม ลายจุดสีขาวด้านบน ซึ่งพ่อแม่เคยซื้อเป็นของขวัญให้ตอนครบรอบวันเกิดช่วงอายุ 13 ปี จนบัดนี้อายุ 15 เข้าไปแล้วจึงได้เวลาชุดใหม่ออกโรงเสียที

“พ่อแม่ เบลล์ไปก่อนนะคะ” เธอเอ่ยบอกผู้ปกครอง ขณะที่กำลังปิดประตูห้องนอนตัวเองและทำท่าจะเดินออกนอกบ้าน ทว่าทั้งพ่อและแม่ที่กำลังง่วนอยู่ในครัวครั้งนี้ได้เห็นการแต่งตัวของลูกสาวที่เปลี่ยนไปจากเดิม กลับต้องตะลึงตาค้างกันเป็นแถว เพราะไม่เคยเห็นเบลล์มีมนำรักสดใสมาก่อน

“นี่ลูก ตกลงจะไปไหนเนี่ย ทำไมแต่งตัวซะสวยเชียว” แม่ถามขึ้น ในมือก็กำลังถือตะหลิวกว่นไขในกะทะไปพลาง

“นั่นสิ บอกพ่อกับแม่มาเดี๋ยวนี้เลยนะ” เสียงทุ้มของพ่อทำท่าจะเอ็ดเข้าให้ขณะที่กำลังเฝ้าดูน้ำซุบในหม้อที่กำลังเดือดเต็มทีจนกลิ่นหอมลอยฟุ้งไปทั่วทั้งบ้าน

“ไปเดดค่ะ”

“อะ...อะไรนะ! กับใคร” พ่อถามกลับอย่างรวดเร็วไว้ในขณะแม่อีกยังอิงกับคำตอบจากลูกสาวที่ตอบมาด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยอย่างกับเป็นเรื่องปกติ ทั้งที่เธอเคยแต่งตัวจัดเต็มแบบนี้เป็นครั้งแรก

“อ้อาาพ่อ ก็ผู้ชายสิคะ ไปก่อนนะ บายยยย”

“นี่ยัยเบลล์ หยุตเลยย ยัยเบลล์!!” พ่อตะโกนตามหลังลูกสาวไป ทำท่าจะทิ้งหม้อน้ำซุบและออกไปตามลูก แต่ทว่าเด็กหญิงเบลล์กลับวิ่งหายลับตาไปอย่างรวดเร็ว

คนเป็นแม่เห็นเช่นนั้นก็ได้แต่กลั้วขำในลำคอที่ได้เห็นพ่อ  
เลือดขึ้นหน้าเพราะหวงลูกสาวเกินขนาด “นี่พ่อ ไม่ต้องห่วงหรอก  
นา ลูกเราไม่เป็นอะไรหรอก”

“จะแน่ใจได้ยังไงล่ะแม่ เบลล์มันเคยคบผู้ชายซะที่ไหน”

“แต่แม่ไวใจลูกนะ พ่อไม่ไวใจัยเบลล์ของเราหรอก”

“เอ่อ...” พ่อได้ยินเช่นนั้นก็ได้แต่อึ้ง เสียงใจเย็นของ  
แม่ช่วยดับความร้อนในใจได้ก็จริง แต่อีกอย่างหนึ่งที่หญิงสาวพูด  
ก็ถูกต้องที่สุด ไม่ว่าลูกสาวจะไปไหนกับใคร เขาควรเชื่อมั่นและ  
ไวใจในตัวลูก

“ไม่ต้องกังวลหรอกพ่อ แม่น่ะคุยกับยายหนูริต้าแล้ว”

“หืม? เพื่อนเบลล์นะเหรอ”

“ใช่ ริต้าบอกว่า รุ่นพี่ที่โรงเรียนชื่อออสตินนัดลูกไปเที่ยว  
สวนสนุกนะ อยู่ห่างจากบ้านเราไม่กี่กิโลเอง” แม่ตอบยิ้มหวาน  
ก่อนจะก้มลงกวนไข่ในกะทะต่อด้วยไฟอ่อน ๆ

“อ้อ ถึงว่าละ แม่ถึงใจเย็นอยู่ได้” พ่อพยักหน้าหงึก ๆ  
อย่างเข้าใจ หากเป็นเช่นนั้นเขาก็พอทำได้ ที่แรกก็นึกห่วง

เพราะไม่รู้ว่านุ่มที่ลูกสาวไปด้วยคือใคร และไปที่ไหนกัน แต่  
ตอนนี้ก็หายห่วงไปเพราะหนึ่ง

“พ่อก็ดูน้ำซุ๊ปให้แม่ดี ๆ ละ ถ้าน้ำแห้งขึ้นมาละ มือเข้า  
อด!!” แม่ทำท่าเคาะกะทะแก๊สเป็นโมโหพร้อมทั้งแอบขำให้กับ  
ท่าที่รู้กริการณของพ่อที่รับวิ่งปรีไปลดไฟยังหม้อน้ำซุ๊ปทันที มือเข้า  
ในวันหยุดนี้คู่สามีภรรยาคงต้องกินกันตามลำพังไปก่อน เพราะ  
ลูกสาวตัวดีดันมีนัดกับผู้ชายเสียอย่างนั้น

**ทางด้านเบลล์ในชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อน** เธอออกจาก  
บ้านมาก็ตรงไปยังป้ายรถเมล์ทันที ท่ามกลางผู้คนน้อยนิดในยาม  
สาย มีชายวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่เพียง  
ลำพัง คู่รักสูงอายุดีนจูงมือกันเพื่อไปหาซื้อกับข้าวสำหรับมื้อ  
ต่อไป เพราะมีตลาดห่างอยู่ไม่ไกลนักจากป้ายรถเมล์ที่เบลล์ยืน  
อยู่ เธอมองดูเด็กหนุ่มที่กำลังเล่นกับสุนัขพันธุ์บีเกิ้ลบนทางเท้า

เพียงไม่นานรถเมล์สายที่เธอกำลังรออยู่ก็มาถึง เบลล์รีบ  
โบกมือเรียกรถทันที เธออย่างทำขึ้นรถเมล์รับอากาศก่อนจะเดิน  
ไปนั่งริมหน้าต่างซึ่งสามารถมองเห็นถนนข้างหน้าได้อย่าง  
ง่ายดาย

แต่แล้วเมื่อรถจอดรับคนที่ป้ายถัดไป เสียงประตูเปิดออก  
พร้อมทั้งผีทำยานักของชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงมายังเบลล์  
เธอที่กำลังนั่งเขียนโทรศัพท์มือถือก็อดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นมอง

“คุณ....ครูชาร์ลี!”

ชายหนุ่มในชุดไม่ขานรับคำ เอาแต่ยิ้มตอบเพียงอย่าง  
เดียว เขาสวมเสื้อสูทสีดำ ในมือถือห่มวกฟางใบคันทา ทั้งบุคลิก  
ก็ยังแตกต่างจากที่เจอในโรงเรียน แต่..เหมือนกับที่เจอในฝันเสีย  
อย่างนั้น

จากนั้นเขาก็มานั่งลงข้างเด็กสาวอย่างแนบเนียน ส่งยิ้ม  
เป็นกันเองให้เธอทีหนึ่ง เบลล์มองเขาด้วยสายตาประหลาดใจ  
บังเอิญหรือว่าตั้งใจอย่างไรงัน แม้บ้านของทั้งสองจะอยู่ใกล้กัน  
แต่ทว่าเมื่อเข้าเธอไม่ได้ยินเสียงเขาออกจากบ้านเลยสักนิด ความ  
จริงเบลล์ไม่ได้หันมองด้วยซ้ำ แต่ก็เห็นलग ๆ ว่ารถเขาจอดอยู่  
หน้าบ้าน แล้วเขามาทำอะไรที่นี่..และกำลังจะไปไหนกันนะ

เบลล์ขยับตัวขีดหน้าต่าง หันหน้าไปทางชายหนุ่มก่อนจะ  
ถามขึ้น “คุณ กำลังจะไปไหนนะ”

“ทำงานครับ” เขาตอบเสียงเรียบทั้งใบหน้าก็ยังมองตรงไปทางถนนที่รถกำลังเคลื่อน ไม่แม้แต่จะหันมองหน้าเด็กสาวข้างกายเลยด้วยซ้ำ ในเวลานี้เขาไม่เหลือเค้าโครงยมทูตจอมปลอมผู้ที่ทวนประสาทอยู่เลยแม้แต่บ่อย

“งานอะไร? วันนี้โรงเรียนปิดนี่นา”

ชาร์ลีหันมาทางเด็กสาวส่งยิ้มอ่อนให้เธอครึ่งหนึ่งก่อนจะตอบกลับ “กิจการของผมไงล่ะ”

เบลล์ได้ยินเช่นนั้นชะงักไปเล็กน้อย เธอยังจำที่เขาพูดได้ว่าสิ่งที่เขาต้องทำคือ ‘ดูคณินวิญญาน’ อะไรสักอย่าง แต่นั่นมันต้องเกิดขึ้นหลังจากที่เธอฝันเห็นคนตายไม่ใช่หรือ **ผมเห็นทุกอย่าง** อยู่ ๆ คำพูดของเขาก็ผุดขึ้นมาในความทรงจำ หรือว่าชาร์ลีจะเห็นอนาคตได้จริง ๆ

“นี่อย่าบอกนะว่าคุณ..เห็นอนาคตได้จริง ๆ” เด็กสาวถามขึ้นด้วยความอยากรู้ เธอเบาเสียงลงในประโยคหลัง เพราะหากคนอื่นได้ยินเข้าคงหาว่าเธอบ้าไปแล้วเป็นแน่

ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น ได้แต่ตั้งหน้าตั้งต้ามองท้องถนนที่ทอดยาวขณะที่รถก็ยังคงวิ่งไปข้างหน้า ความ

เจียบปากคลุมสำหรับคนทั้งสอง มีก็แต่เสียงเครื่องยนต์ที่ตั้งอยู่  
เท่านั้น เมื่อใกล้จะถึงป้ายหน้าชาร์ลีลูกขึ้นกอดกิ้งก่อนจะลงจาก  
รถไปในที่สุด

เบลล์หันมองชายหนุ่มผู้นั้นที่กำลังเดินไปไหนสักที่ด้วยสี  
หน้าเคร่งเครียดอย่างกับว่าไม่ใช่เขาคนเดิม นึกแล้วก็เกิดสงสัย  
ขึ้นมาว่าเขาจะไปที่ไหนกันนะ ถึงอย่างไรเสียก็ดีกว่าลงป้ายสวน  
สนุกก็แล้วกัน

**เด็กสาวมาถึงสวนสนุกที่แม้แต่ด้านหน้ายังเต็มไปด้วย**  
**ด้วยผู้คนมากมาย มีทั้งคู่รัก และครอบครัวต่างพาลูก ๆ มาเที่ยว**  
กันพร้อมหน้าพร้อมตาในวันหยุด เบลล์สามารถสัมผัสได้ถึง  
ความสุขของคนเหล่านั้น มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ชีวิตควรจะเป็น  
ราวกับไม่มีวันสิ้นสุด

เด็กสาวเดินเข้าไปยังสวนสนุกที่มีพื้นที่กว้างขวาง มีป้าย  
บอกทางเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจในนั้น ทั้งรถกันชน รถไฟเหาะ  
สไลเดอร์ ชิงช้าสวรรค์ บ้านผีสิง มีแต่ที่ที่เธออยากลองเล่นทั้งนั้น  
แต่เวลานี้เด็กสาวกำลังมองหาหุ่นพี่หนุ่มคนหนึ่งชายผู้ที่เป็นคน  
นัดหมายเธอมาในวันนี้

เบลล์ชะเง้อมองหาอยู่ตรงป้ายบอกทาง ไม่นานนักเขาก็เดินถือตัวบางอย่างมาสองใบจากข้างใน นั่นหมายถึงว่าออสตินมาก่อนเวลานัดหมายสักระยะหนึ่งแล้ว ช่างเตรียมตัวมาดีจริง ๆ เบลล์มองเขาที่แต่งกายด้วยชุดสุดเท่ มีเสื้อยืดสีขาวอยู่ด้านในทับด้วยเสื้อเบรนต์เนมแขนยาวตัวบางสีดำลายขาว ดวงตาและเส้นผมสีน้ำตาลเข้ม เธอมองเขาด้วยความตะลึง ที่ผ่านมามีใครที่ไหนมานะ ถึงเพิ่งเคยรู้จักรุ่นพี่สุดฮอตคนนี้

“ไ้ น้องเบลล์ รอพี่นานมั๊ยครับ”

แค่เสียงทุ่มเจ้าเสน่ห์ก็ทำให้เบลล์หลงหัวปักหัวปำ เด็กสาวค่อย ๆ คลี่ยิ้มออก ดวงตาจ้องมองเขาจนหวานเยิ้ม แล้วไหนจะใบหน้าคมคาย ขนคิ้วเป็นรูปเป็นทรงรับกับจมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้าราวกับไอดอลชายในสมัยนี้เหลือเกิน

ส่วนออสตินเองก็ส่งยิ้มหวานให้เด็กสาวเช่นกัน ไม่รู้สึกแปลกใจกับสายตาของเบลล์เท่าไรนัก เพราะเคยชินกับสายตาเช่นนี้ไปเสียแล้ว

“เบลล์ครับ”

“หะ..คะ ๗” เธอหลุดออกจากภวังค์ในทันใดเมื่อเสียงทும்  
ของอีกคนเรียกขึ้นอีกครั้ง

“วันนี้ น่ารักกว่าทุกวันเลยนะครับ” พุดพร้อมส่งยิ้มไปรอย  
เสน่ห์ เรื่องอารมณ์คมคายละก็ต้องยกให้หนุ่มสุดฮอตคนนี้จะ  
ไม่ได้มีดีแค่หน้าตาเพียงอย่างเดียว คำพูดคำจายังชวนสาว ๗  
หลงใหลอีกด้วย

ซึ่งนั่นทำให้เบลล์ยิ่งเงินอายุกันไปใหญ่ เด็กหญิงผมชอย  
สั้นประมาณหัวไหล่ยกมือขึ้นทำท่าเกี่ยวผมทัดหู เผยให้เห็นแก้ม  
ขาวอมชมพู แสบแสบไม่ออกกว่าจากบรัชออนหรือเป็นเพราะเงิน  
ชายหนุ่มกันแน่

“แล้ว...นั่นตัวอะไรคะ” เด็กสาวแก้มแดงถามกลับ

“อ้อตัวนี้เหวอ” ชายหนุ่มก้มลงมองตัวสองใบในมือก่อน  
จะตอบ “สารคดีครับ ทุกครั้งที่พี่มา ก็จะต้องฟังเจ้านี่ก่อนทุกครั้ง”

“ทุกครั้ง?” ทุกครั้งนี่หมายความว่าไหนะ แสดงว่าเขาคง  
พาผู้หญิงมาที่นี่หลายคนแล้วสินะ... เบลล์หน้าเหวอไปเมื่อได้ยิน  
กระทั่งชายหนุ่มที่ลืมหูลืมตาไปก่อนหน้านี้เกิดนึกขึ้นได้จึงรีบเปลี่ยน  
เรื่องทันที

“ไปกันเถอะครับ! เดี่ยวไม่ทันนะ ไม่นานหรอก ประมาณ 15 นาทีเอง”

ออสตินเปลี่ยนท่าทีด้วยความซ้ำซากก่อนจะเดินนำเด็กสาวไปอย่างแนบเนียน ส่วนเบลล์เองยอมรับว่าตนแอบเสียความรู้สึกเล็กน้อย ความจริงก็พอรู้อยู่บ้าง ว่าหนุ่มฮอตอย่างเขาคงได้เด็ดกับสาวหลายคนแล้ว แต่เมื่อมารู้จักว่าสถานที่ตรงนี้เขาเคยพาผู้หญิงมานักต่อนัก ก็ยิ่งอับอายไปกันใหญ่

เธอเดินก้มหน้าไม่พูดไม่จา แต่ถึงอย่างนั้นออสตินหนุ่มหน้าหล่อก็ยังคงหันมาชวนคุยด้วยรอยยิ้มแสนหวานเป็นระยะ กระทั่งทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นในที่สุด

### ห้องบรรยายสารคดีเกี่ยวกับประวัติของ

**สวนสาธารณะแห่งนี้** มีผู้คนเพียงน้อยนิด หากจะเห็นส่วนใหญ่ก็เป็นลุง ๆ ป้า ๆ เสียมากกว่า มีหน้าซ้ำที่นั่งข้างเบลล์และข้างออสตินยังว่างไปทั้งแถว จะเห็นคนอื่นอีกสักสามถึงสี่คนก็อยู่ด้านหลังถัดไปอีกสี่แถวหน่อย ไม่รู้ว่าออสตินนึกอย่างไรถึงได้พาเด็กสาวมาฟังบรรยายสารคดีนี้ เขาอาจจะเป็นคนชอบอะไรที่มีสาระก็เป็นได้

เสียงบรรยายในจอภาพยนตร์ก็บรรยายไป คนฟังอย่าง  
เบลล์ก็ฟังไปสัปหงกไป แต่ทางด้านออสตินกลับเหล่สายตามอง  
และยิ้มอย่างมีเลศนัย

เด็กสาวพยายามทำตาค้างไว้อย่างถึงที่สุด ความจริงเมื่อ  
คืนก็พักผ่อนเพียงพอโดยกินยาคลายเครียดเพื่อไม่ให้ฝันอีก  
อุตุส่าห์เตรียมตัวมาพร้อมแล้วแท้ ๆ แต่เมื่อเจอสารคดีที่น่าเบื่อ  
เช่นนี้ก็กลับหาวนอนขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ เบลล์อยากจะอดทนไว้  
อีกหน่อย กับแค่ 15 นาทีมันไม่ได้นานด้วยซ้ำไป แต่ตอนนี้จาก  
หน่วยนาฬิกาเหมือนหน่วยชั่วโมงไปเสียอย่างนั้น

ในที่สุดความอดทนของเด็กสาวไม่เกิดผล เธอหลับตาลง  
ในที่สุด ศีรษะเอนไปอีกด้านฟังเบาอย่างสบาย ยิ่งแอร์ที่มีลม  
เย็นกำลังพอดีก็ยิ่งทำให้คนที่ไม่ค่อยได้หลับพักผ่อนได้หลับสบาย  
ในที่สุด

อ้าว! ฉันมาโผล่ที่นี่ได้ไงเนี่ย!

เด็กสาวในชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนชุดเดิมดันมาโผล่ใน  
หมู่บ้านตัวเอง ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอยังอยู่ห้องบรรยายสารคดีแท้ ๆ

และยังจำได้ว่าเป็นตอนกลางวันอยู่ แต่ขณะนั้นที่ยืนอยู่หน้าบ้าน  
ตัวเอง กลับเป็นตอนกลางคืนเสียอย่างนั้น หรือว่า...

“นี่ฉันเผลอหลับไปหรือเนี่ย ...โธ้ยยยย แทนที่จะได้ส  
วาทกับฟิออสติน ทำไมต้องหลับด้วยเนี่ยยยยเบลล์!!” เธอก่นด่า  
ตัวเองขณะที่ยืนอยู่หน้าบ้าน ทว่ามองไปทางไหนก็เจียบบริบไม่มี  
ผู้คนแม้แต่คนเดียว ท้องฟ้าก็มีดครึ้มดูน่าผวาอย่างไรชอบกล ลม  
ที่พัดกระทบผิวกายก็เย็นเสียจนลุกชู

“แม่!! พ่อคะ! อยู่มั๊ย” เบลล์เรียกพ่อแม่ที่อยู่หน้าบ้าน  
พลางเขย่าประตูรั้ว พยายามจะเปิดแต่ก็เปิดไม่ออก หันซ้ายหัน  
ขวาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด รู้ว่านี่คือความฝัน และคนที่เธอจะต้อง  
เจอ...คือคนที่กำลังถึงคราว ‘ตาย’ เบลล์จึงพยายามตบหน้าตัวเอง  
อย่างสุดแรงเพื่อให้ตื่นตื่นเสียที

“ตื่นสิเบลล์!! ตื่นน!!” ตบจนหน้าแดงก่ำ ก็ไม่มีท่าทีว่าจะ  
ออกไปจากตรงนี้ได้ ครั้นจะวิ่งหนีออกจากตรงนี้เสียแต่กลับก้าว  
ขาไม่ออก เหมือนอย่างเช่นทุกครั้งที่เธอฝัน ที่อยากจะวิ่งหนีไป  
เท่าไรแต่เหมือนมีบางอย่างทำให้เธอต้องวิ่งเข้าหาสิ่งที่อยากวิ่ง  
หนีแทน

ทันใดนั้นเองเสียงบางอย่างก็ดังขึ้นมาจากบ้านฝั่งตรง  
ข้าม

“ปล่อยฉันนะ!!”

“ผมไม่ปล่อยแน่ ถ้าคุณยังไม่เลิกตามผมแบบนี้”

เสียงคล้ายคนจุกกระซอกอะไรอยู่สักอย่าง บ้านฝั่งตรง  
ข้ามเป็นบ้านของคู่รักคู่หนึ่ง เบลล์ได้ยินเสียงทะเลาะกันบ่อยครั้ง  
จนเคยชินไปเสียแล้ว ส่วนใหญ่ทั้งคู่ก็จะทะเลาะกันเรื่องเดิม ๆ  
อย่างผู้ชายมีกิ๊กบ้างละ แอบมีลับลมคมในกับผู้หญิงบ้างละ ถึง  
อย่างนั้นเบลล์ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ว่าทำไมเธอถึงมาเฝ้าอยู่ตรงนี้  
ระหว่างบ้านตัวเองและบ้านคู่รักคู่นี้

ด้วยความอยากรู้อยากเห็นหรืออะไรสักอย่าง ทำให้เธอ  
ต้องถือวิสาสะเปิดประตูรั้วเข้าไป เพียงแค่ผลัดชนิดเดียวไม่ต้อง  
ออกแรงด้วยซ้ำประตูก็เปิดออก ไม่เหมือนประตูรั้วบ้านของตน  
เขย่าออกแรงเท่าไรก็เปิดไม่ได้เสียที

เบลล์เดินเข้าไปภายในบ้านที่มีดสนิท มีเพียงแสงสว่าง  
จากหลอดไฟด้านนอกเท่านั้น เบลล์เดินผ่านลานกว้างหน้าบ้าน

ซึ่งมีโต๊ะอาหารและโทรทัศน์ทำเป็นห้องนั่งเล่น มีหนังสือนิตยสารต่าง ๆ วางไม่เป็นที่เป็นทางกระจายอยู่บนพื้น

จากนั้นเธอเดินตรงไปยังห้องที่ยังคงเปิดไฟสว่างและประตูถูกเปิดทิ้งไว้อย่างกับรอเด็กสาวให้มาพบเจออย่างไรร้อย่างนั้น

เบลล์ค่อย ๆ ย่างเท้าเข้าไปใกล้ในห้องนอนดังกล่าวนี่มีเตียงใหญ่หนึ่งเตียง โต๊ะเครื่องแป้ง และตู้เสื้อผ้าแบบวอล์คอิน จนกระทั่งเห็นคูรักรเจ้าของบ้านกำลังยืนทะเลาะกันอยู่ในที่สุด

“ปล่อยฉันนะ! คุณจะฆ่าฉันรึไง!! อี๊ก!!”

เด็กสาวที่เพิ่งเดินมาเห็นเหตุการณ์ตกตะลึงไปตาม ๆ กัน เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มวัยกลางคนกำลังบีบคอคนรักเหมือนโกรธแค้นมานานแสนนาน

“น้ำ!! หยุดนะ!! เดี่ยวเค้าก็ตายหรอก” เด็กสาวส่งเสียงห้ามปรามอย่างไม่หวั่นกลัว เธอคงลืมไปแล้วว่าพวกเขาไม่มีทางที่จะเห็นเธอได้

“น้ำ!!!” เบลล์ส่งเสียงเรียกอีกครั้งดังขึ้นกว่าครั้งแรก เธอจำได้ ว่าตอนที่เกิดเหตุในฝันครั้งเผลอหลับในสวน เธอส่งเสียงเรียกหญิงสาวคนที่กำลังจะกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย แต่เธอดันได้ยินเสียงอย่างนั้น ทว่าครั้งนี้ผู้รักที่อยู่ตรงหน้ากลับไม่ได้ยินคำเรียกใด ๆ

“ถึงคราวนะ..”

อยู่ ๆ เสียงเย็นยะเยือกก็ดังขึ้นจากข้างหลังเด็กสาว เธอหันขวับไปมองด้วยความตกใจก็พบว่าเจ้าของเสียงนั้นคือ ชาร์ลีนั่นเอง บัดนี้เขาอยู่ในชุดเดิมที่แสนคุ้นตา ชุดสูทสีดำพร้อมทั้งสวมหมวกฟางที่มีสัญลักษณ์สีแดงแถมขาวอยู่ตรงกลาง

“คุณ...ชาร์ลี!”

เบลล์เอ่ยชื่อด้วยน้ำเสียงตระหนกไม่น้อย สายตาของเขาผู้นั้นที่จดจ่อไปยังผู้รักด้วยสายตาเย็นชา และพูดราวกับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ถูกกำหนดไว้แล้ว

## ตอนที่ 7 เป็นแฟนกันนะ

ท่ามกลางบรรยากาศที่ตึงเครียด อีกด้านของสามีกำลังบีบรัดคอของคนรักจนแทบจะขาดอากาศหายใจในไม่ช้า เบลล์ได้ยืนอยู่ตรงนั้นมองดูสถานการณ์ในความฝันที่รู้ว่าอีกไม่นานมันคงเกิดขึ้นจริง โดยมีชาร์ลี หนุมยมพุดจอมปลอมยืนอยู่ไม่ห่างกันมากนัก

เขามองดูคู่รักคู่นั้นด้วยแววตาที่ว่างเปล่า แตกต่างจาก เบลล์ เธอกำมือแน่นเจ็บใจตัวเองที่อยู่ตรงนี้แท้ ๆ แต่กลับช่วยเหลืออะไรไม่ได้

### ถึงคราวนะ..

คำพูดที่ชาร์ลีได้เอ่ยขึ้นก่อนหน้าด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ทำให้เบลล์คิดว่า หรือมันเป็นเพราะผู้หญิงคนนั้นได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว ว่าต้องตายวันใดเวลาใด เด็กสาววัย 15 หันมองนาฬิกาที่ส่งเสียงตึกตอกอยู่บนฝาผนัง จดจำเวลาช่วงนี้เอาไว้เพื่อที่วันเกิดเหตุจริง ๆ จะได้ว่าตรงกับในฝันตอนนี้หรือไม่

ไม่ช้านานเสียงร้องครางอย่างทรมานของหญิงสาว ผู้ถูกกระทำก็เริ่มเบาลง กระทั่งสิ้นลมหายใจในที่สุด เบลล์มองดู

เธอผู้นั้นค่อย ๆ ล้มตัวลงช้า ๆ สามีของเธอที่ได้พาล้มมือฆ่าด้วยความบันดาลโทสะเขาถอยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างติดขัด ก็มองมือตัวเองทั้งสองข้างด้วยดวงตาลูกกวาด นึกเสียใจขึ้นมาที่ได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยคาดคิด

เขาร้องให้อยู่ที่เดิมครู่หนึ่งก่อนจะรีบวิ่งออกไปจากห้องในเวลาต่อมา เบลล์ที่ยืนขวางประตู เธอหลบหลีกไม่ทันส่งผลให้ผู้ชายคนดังกล่าววิ่งทะลุตัวเธอไปทั้งอย่างนั้น

“อ๊ะ!!” เธอเกือบล้มลงเพราะคิดจะหลบหลีกทางให้ชายหนุ่มจนขาพันกัน แต่โชคดีที่ประคองตนไว้ได้

“คุณไม่จำเป็นต้องหลบหรือเบลล์ ในฝัน ไม่มีใครเห็นเราอยู่แล้ว” ชาร์ลีพูดขึ้น แต่สายตาของเขาจับจ้องไปยังหญิงสาวที่นอนแน่นิ่งอยู่ตรงนั้น ก่อนจะเดินเข้าไปหาร่างนั้นอย่างช้า ๆ

“คุณ...คุณจะทำอะไรนะ?”

“รอเวลาไฉละ” เขาตอบกลับพร้อมทั้งนั่งคุกเข่าลงมองดูร่างที่นอนหลับใหลด้วยรอยยิ้มของปีศาจ

“เวลาอะไร?”

เด็กสาวได้แต่ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น เวลานี้เป็นช่วงเวลาที่เธอเกลียดที่สุด เพราะดันไม่ยกตื่นขึ้นตอนนี้แต่อยากจะมีดวงในสิ่งที่ชาร์ลีกำลังจะทำต่อไป

แสงไฟเล็ก ๆ ทรงกลมลอยขึ้นมาจากร่างหญิงสาวอย่างช้า ๆ เบลล์ดวงตาเบิกโตด้วยความตกใจ ถึงแม้ครั้งนี้จะไม่ใช่วินาทีแรกที่ได้เห็น แต่ก็ครั้งแรกที่ได้อยู่กระชั้นชิดมากที่สุด ทันใดนั้นเองเด็กสาวแทบหัวใจหยุดเต้นเมื่อได้เห็นชาร์ลีมีพลังงานบางอย่างที่ทำให้วิญญาณดวงนั้นลอยเข้าไปในตัวเขาอย่างง่ายดาย ชายหนุ่มเปิดรับอำนาจออกทั้งสองข้าง ก่อนที่ดวงไฟเล็ก ๆ ดวงนั้นจะเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเขาในที่สุด

แสงสว่างส่องประกายไปทั่วร่าง เบลล์ยืนมองด้วยความหวาดผวา ผลอดอยหลังไปก้าวหนึ่งด้วยความกลัว แต่อีกใจก็อยากรู้ว่าเขาทำไปเพื่ออะไร

ในห้องบรรยายประวัติเกี่ยวกับสวนสนุก เด็กสาวเริ่มรู้สึกตัวขึ้น เพราะรู้สึกคล้ายจิ๊กจี้ที่ต้นขาแปลกชอบกลจึงขยับหนีห่างแต่ทว่ากลับเหมือนมีฝ่ามือหนาของใครบางคนเคลื่อนตาม

อยู่ตลอด ดวงตาที่เคยหลับใหลค่อย ๆ เปิดขึ้น ต้นคอที่เคยพึ่งพิงนัก  
ของเบาะแสนนุ่มก็เริ่มยกขึ้นแล้วเช่นกันก่อนจะก้มลงไปเห็นมือ  
ของชายหนุ่มที่นั่งข้างกายกำลังลูบไล้ต้นขาของเธออย่างบางเบา

เบลล์เห็นเช่นนั้นเธอตกใจไม่น้อย ได้แต่นั่งนิ่งอยู่อย่าง  
นั้น ผันรำยยังไม่หายดี นี่ต้องมาเจอฝันร้ายในชีวิตจริงอีกที่รู้ว่า  
รุ่นพี่สุดฮอตก็แค่ชายหนุ่มเห็นแกมคนหนึ่ง ทั้งการกระทำยังไม่น่า  
รังเกียจเท่ากับสีหน้าเฉยชาของเขาที่ยังคงมองจอบรรยายเหมือน  
ไม่ได้รู้สึกอะไร

“พี่ออสติน! ทำอะไรคะ!”

ออสตินสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินอีกคนแผดเสียง รีบเอามือ  
ออกหันมาทำหน้าเหวอใส่เด็กสาวทันที ก่อนหน้านี้นั่งเฝ้ายามอยู่ได้  
ตั้งนาน เห็นว่าหลับเคลิ้มเขียวจึงลองลูบไล้ดู แต่ตอนนี้กลับไม่  
พอใจเขาขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“เป็นอะไรไปครับน้องเบลล์” เขาถามคำถามโง่ ๆ ที่ผ่าน  
มาออสตินคิดว่าเบลล์รู้สึกตัวอยู่ตลอดและชอบที่เขาทำแบบนั้น  
“พี่คิดว่าเราชอบซะอีก”

“ขออะไรคะ!” ถ้ากลับเสียงไม่พอใจก่อนจะพูดขึ้นต่อ “อ้อ...ว่าแล้วเชียว พี่ถึงได้ชวนเบลล์มาฟังบรรยายน่าเบื่อนี้ ทั้งที่คนก็ไม่ค่อยมี คงตั้งใจจะฉวยโอกาสนี้สินะ!”

“เบลล์ เดียวสิ เบลล์ พี่ขอโทษ!!”

เด็กสาวพูดจบก็ลุกขึ้นเดินออกจากห้องบรรยายทันที ออสตินส่งเสียงเรียกเธอเท่าไรก็ไม่หันกลับมา ปล่อยให้เขาต้องนั่งคนเดียวอยู่กับตัวเองครู่หนึ่งก่อนจะรีบลุกขึ้นเดินตามเด็กสาวไปในเวลาต่อมา

“น้องเบลล์! เดียวสิครับ” ออสตินรีบวิ่งเข้าไปคว้าแขนเด็กสาวขณะที่เธอกำลังจะเดินออกจากสวนสนุกไปจนเกือบถึงทางออก

เบลล์หยุดชะงักไปเพราะแรงดึงจากชายหนุ่มพร้อมทั้งหันมามองเจ้าตัวด้วยสายตาโกรธเคือง แม้ริมฝีปากบนล่างจะเข้าหากันเพราะพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ก้มลงมองมือข้างนั้นของออสตินที่รั้งเธอไว้บางเบาด้วยสายตาอาลัยที่ไม่อยากให้เธอจากไป

“ขอพี่แก้ตัวอีกสักครั้งได้มั๊ยครับ..”

เบลล์มองดูแววตาคู่นั้นที่แฝงไปด้วยความรู้สึกผิด เขา  
ก้มลงมองเด็กสาวทั้งยังมีน้ำใส ๆ เคล้าคลออยู่บ้างเล็กน้อยทำให้  
หัวใจเบลล์อ่อนปวกเปียกไปในนาที่นั้น ผู้ชายอะไรทำไมอ่อนโยน  
แบบนี้ละ จนลืมไปเสียหมดสิ้นว่าเมื่อครู่เขาได้แสดงพฤติกรรมที่  
ไม่น่าไว้วางใจออกมา

เด็กสาวให้โอกาสเขาตามคำขอ จากนั้นออสตินก็  
ระมัดระวังมากขึ้นเมื่ออยู่ใกล้เบลล์ ไม่แตะเนื้อต้องตัวอย่างกับ  
ผู้หญิงที่ผ่าน ๆ มา ครั้นเวลาเดินก็เว้นระยะห่างไว้พอประมาณ  
ทำให้เบลล์เห็นถึงความพยายามที่เขาคิดจะเปลี่ยนพฤติกรรม  
ตัวเองเพียงแค่นี้เท่านั้นเพียงครั้งแรก ช่างน่าประทับใจจริง ๆ

เวลาผ่านไปจนจบเย็น คู่เดทต่างก็เสียดำลังกายกัน  
มาเยอะพอตัว เพราะในสวนสนุกแห่งนี้ช่างกว้างขวาง ทั้งรถไฟ  
เหาะ ไหนจะบ้านผีสิงที่ชวนให้ขนหัวลุกไปตาม ๆ กัน ออสตินพา  
คู่ของตนเล่นเครื่องเล่นในสถานที่แห่งนี้จนคุ้มค่า

“สนุกมั๊ยครับน้องเบลล์” เขาถามเสียงหอบเหนื่อย  
หลังจากที่เล่นเครื่องเล่นเจ้าปลาหมึกยักษ์และกำลังเดินขึ้นน้ำดื่ม  
ด้วยกัน “พีดีใจที่เบลล์ให้โอกาส”

เบลล์หันมองใบหน้าเปื้อนยิ้มของอีกคน แม้ทั้งคู่จะเต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ก็เป็นที่แห่งความสุข เด็กสาวเองเหนื่อยหอบไม่แพ้กัน ทั้งสนุก ทั้งตื่นเต้น ทำให้ไม่รู้สึกละอายเลยสักนาทีเดียว ซ้ายยังอยากจะหันหลังเดินกลับไปเล่นต่ออีกด้วยซ้ำ

“ขอบคุณนะคะพี่ฟาเบลล์มาที่นี่ พี่ออสตินน่ารักมาก”  
เธอตอบกลับด้วยรอยยิ้มจริงใจพร้อมทั้งเข้าไปกอดแขนออสตินอย่างตั้งใจ จนเขาชะงักไปด้วยความตกใจ เพราะก่อนหน้านี้ชายหนุ่มระวังตัวทุกวินาทีเพื่อไม่ให้เผลอแตะตัวเด็กสาวอีก แต่ทว่าครั้งนี้เธอกลับเข้ามากอดแขนเขาเองเสียอย่างนั้น

ถึงอย่างไร หนุ่มหล่อเจ้าชู้อย่างออสตินก็ทำที่เป็นลูบผมเด็กสาวอย่างแนบเนียน

“ไม่เป็นไรเลยครับ เพื่อเบลล์ พี่ฟาไปได้ทุกที่เลย”

“คะ...” เบลล์ตอบกลับก่อนจะกอดแขนเขาแน่นขึ้น  
ชายหนุ่มยังคงลูบผมเด็กสาวด้วยความเอ็นดู แต่ในใจเขาแอบแฝงความต้องการบางอย่างอยู่ลึก ๆ

“กินไอศกรีมกันดีกว่าคะ รอบนี้เบลล์เลี้ยงเอง” เด็กสาวพูดขึ้นสีหน้าเธอจริงจัง

เมื่อเดินมาถึงรถบรรทุกฟู้ดที่เต็มไปด้วยเด็ก ๆ ยืนเข้าแถว  
อยู่ในความดูแลของพ่อแม่เพื่อซื้อไอศกรีม เบลล์เองจากตอนแรก  
ที่อยากดื่มน้ำอะไรซ่า ๆ แต่ตอนนี้กลับเปลี่ยนใจเมื่อได้กลิ่นหอม  
หวานจากสตรอว์เบอร์รี่

ออสตินได้ยืนเช่นนั้นก๊อบบักบด “ไม่ได้ นะครับ เบลล์  
เป็นผู้หญิง จะมาเลี้ยงฟู้ได้ไง”

เด็กสาวบิดตัวไปมาเพราะความเขินจนเกือบล้มไปแล้ว  
ว่าตนกอดแขนชายหนุ่มอยู่ พาแขนของอีกคนบิดไปด้วย ผู้ชาย  
อะไรสุขภาพบุรุษขนาดนี้! เธอพึมพำในใจ นึกโชคดีเหลือเกินที่  
ออสตินมาหลงชอบตัวเองได้

**สิบนาทีผ่านไป** ออสตินก็มาพร้อมกับไอศกรีมรสโปรด  
ของเด็กสาวก่อนจะเดินตรงไปยังโต๊ะไม้ตัวยาวที่คู่เดทของตนนั่ง  
รออยู่เพียงลำพังซึ่งเต็มไปด้วยทั้งครอบครัวเด็กเล็กและคู่รัก  
เบลล์โบกมือให้พาลงส่งยิ้มหวาน นั่งมองเขาจนเพลินตลอดเวลา  
ที่รอ ส่วนของออสตินนั้นเป็นรสแตงโมหวานอมเปรี้ยวหน้อย ๆ  
เพื่อให้รู้สึกสดชื่นจากที่เสียเหงื่อมาทั้งวัน

เด็กสาวเอ่ยคำขอบคุณพร้อมรับไอศกรีมรสโปรดของตน  
มาครอง ก่อนจะลิ้มรสหวานแสนละมุนลิ้นเย็นชื่นใจ ยิ่งออสติน  
เอาใจหยิบชิชชู่เด็ดปากในส่วนที่เลอะให้ ก็ยังรู้สึกว่าได้  
กลับไปเป็นเด็กน้อยอีกครั้ง ทั้งคู่นั่งชิดตัวติดกันที่โต๊ะไม้ยาวต่างก็  
ใช้เวลาเพลิดเพลินกับไอศกรีมรสโปรดของตน ชายหนุ่มกินเสร็จ  
ก่อนก็นั่งมองวิวทิวทัศน์ไปพลาง ไม่ทำตัวลุ่มล่ามอย่างในห้อง  
บรรยาย ทำให้เบลล์รู้สึกไว้น้อยเชื่องช้ามากขึ้น

ทั้งสองพูดคุยกันอยู่สักพักหลังจากที่กินไอศกรีมกันเสร็จ  
เรียบร้อยแล้ว นั่งมองดวงอาทิตย์ที่ใกล้จะลับขอบฟ้าเต็มที่ เบลล์  
แหงนหน้ามองท้องฟ้าสีส้มที่เป็นสัญญาณของเวลากลับบ้าน เธอ  
เผยใบหน้าที่ซึ่งออกมาเพราะไม่อยากให้วันเวลาดี ๆ เหล่านี้จบลง

ออสตินสังเกตว่าเสียงพูดคุยห้าวเาะเจียบไป จึงหันไป  
ถาม “เป็นอะไรไปครับ?”

เบลล์ได้ยินเสียงทุ่มเจ้าเสน่ห์ก็หลุดออกจากภวังค์ทันที  
ก่อนจะหันไปมองชายหนุ่มด้วยสายตาคะเนิงหา

“ใกล้เวลาที่จะต้องกลับบ้านแล้วนี่คะ” เธอตอบหน้าอ  
อย่างกับเด็กอายุไม่ถึงสิบขวบ ที่ยังอยากเดินกลับไปเล่นเครื่อง  
เล่นให้หน้าใจอีกครา

“ฮ่า ๆ ไม่อยากกลับเหรอ”

“ก็....”

“เบลล์ พี่มีอะไรจะบอกครับ” น้ำเสียงของเขาดูจริงจัง  
ขึ้นมา ทำให้เบลล์หันมาสนใจชายหนุ่มจากที่มัวแต่เหม่อมอง  
ท้องฟ้าอย่างเก่า “เป็นแฟนกับพี่นะครับ”

เด็กสาวดวงตาลูกวาว หัวใจเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะ ไม่  
คิดว่าจะโดนรุ่นพี่สุดฮอตขอเป็นแฟนในสวนสนุก เธอเองเคยอ่าน  
นิยายรักมาเยอะ เห็นนางเอกโดนบอกรักถล่มถลาย แต่ครั้งนี้ถึง  
คราวตัวเองกลับทำตัวไม่ถูก มือไม้เย็นชืดไปหมดเพราะความ  
ตื่นเต้น ส่วนออสตินเขาก็รอคอยคำตอบด้วยใจระทึก หนุ่มฮอต  
อย่างเขาก็แอบภาวนาในใจว่าขอให้เบลล์ตอบตกลง

“ตก..ตกลงค่ะ”

เจ้าของเสียใส่ตอปลง สีน้าอมชมพูไปด้วยความ  
 เจริญอายุ ชายหนุ่มเองก็ยิ้มแก้มปริไม่แพ้กันต่างก็หัวใจเต้นรัว  
 ด้วยกันทั้งคู่ ยืนในสถานที่แห่งนี้ที่มีต้นไม้ล้อมรอบบริเวณที่นั่ง  
 คู่รักเดินจับมือกันไปมาก็ยังรู้สึกถึงความโรแมนติกเข้าไปอีก คืบนี้  
 เบลล์คงเก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นหวานทั้งคืนเป็นแน่

หลังจากที่การเคทแสนหอมหวานจบสิ้นลงทั้ง ๆ ที่ทั้ง  
 สองแทบไม่อยากจะจากกันไกล ออสตินจึงเอ่ยปากชวนเด็กสาว  
 ไปเที่ยวที่บ้าน เพราะวันนี้พ่อแม่เขาไม่อยู่ คงจะดีหากมีคนอยู่  
 เป็นเพื่อนสักคู่หนึ่ง เบลล์เองก็ตอบรับด้วยความเต็มใจ เพราะ  
 ความสุภาพของเขาทำให้เธอไม่คิดและระแวงสิ่งใด

**ณ บ้านโครงการใหม่** บ้านชั้นเดียวทรงยาวอยู่  
 ใกล้เคียงกัน ส่วนบ้านของออสตินนั้นประดับด้วยต้นมะม่วงต้น  
 หนึ่งหน้าบ้าน ในโรงจอดรถที่สามารถจอดรถยนต์ได้ถึงสองคัน  
 แต่ตอนนี้ว่างเปล่าเพราะทั้งพ่อและแม่ต่างก็ออกไปทำงาน  
 ต่างจังหวัดกันทั้งสอง ส่วนตัวเองมีเพียงมอเตอร์ไซด์คู่ใจสุดเท่  
 ที่ขี่ไปโรงเรียนแต่ละทีก็ได้ยินเสียงกรีดกรีดตามหลังทุกครั้งไป

ออสตินเชิญเด็กสาวเข้าบ้านตามมารยาท พาเธอไปนั่ง  
 ตรงโซฟาโซนนั่งเล่นหน้าทีวีก่อนจะไปหยิบน้ำดื่มและขนมมา  
 เสิร์ฟแขกผู้มาเยือนตามลำดับ หลังจากนั้นก็กดรีโมทเปิดทีวีเพื่อ  
 กลบเสียงเงิบงันภายในบ้าน เบลล์ที่นั่งห่างกับชายหนุ่ม  
 ประมาณสองคืบเห็นจะได้ เธอหยิบคุกกี้มากินชิ้นหนึ่งสายตา  
 มองจอทีวีไป แต่จับใจความอะไรไม่ได้สักอย่าง เพราะตอนนี้  
 หัวใจเธอดังโครมครามยิ่งกว่าเสียงใด

ส่วนออสตินเองก็ไม่ต่างกัน เขาวางมือทั้งสองข้างบน  
 หน้าขาตัวเอง สายตาเหม่อมองเด็กสาวเป็นระยะคล้ายหาจังหวะ  
 อะไรบางอย่าง ทันใดนั้นเองเขาทำท่าจะเขยิบเข้าไปใกล้อีกหน่อย  
 แต่เธอกลับถามบางอย่างขึ้นเสียก่อน

“พ่อแม่ที่ออสตินเค้าไปไหนกันเหรหะ” คิดหาคำถาม  
 ชวนคุยอยู่เวลาไม่ใช่น้อย เธอเขินอายเกินกว่าจะนั่งเงิบต่อไป

“ไป...ดูงานต่างจังหวัดกันนะ อีกหลายวันเลยครับกว่า  
 จะกลับมา”

“แล้วแบบนี้ไม่เหงาแะเหรหะ”

“ไม่เหงาหรือครับ พี่มีเบลล์แล้วไง” ออสตินตอบกลับ  
เสียงหวาน ส่งสายตาดูดย้อยไปยังอีกคนที่ได้แต่หลบสายตา  
เขาด้วยความเขินอาย

“อ้อ...” เด็กสาวลูบขาตัวเองแก้เขิน ยิ้มจนแก้มฉีกจน  
จะถึงหูอยู่แล้ว หากหันไปสบตาเขาตอนนี้มีหวังเป็นลมตรงนี้เป็น  
แน่ “แล้ว..พี่น้องล่ะคะ มีพี่น้องรึเปล่า”

“ไม่มีหรือครับ พี่เป็นลูกคนเดียว” ออสตินเป็นลูกคน  
เดียว จึงโดนตามใจมาตั้งแต่ยังเด็ก ครอบครัวยึดถือว่ามีฐานะใน  
ระดับหนึ่ง พ่อแม่ทำงานบริษัทใหญ่เป็นถึงระดับผู้บริหารกันทั้งคู่  
แต่น่าเสียดายที่ทานทั้งสองไม่ค่อยมีเวลาให้ลูกชายเท่าที่ควร จึง  
ได้แต่ยื่นเงินให้แทนความรักที่พวกเขามี

เบลล์ได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ คิดว่าคงเหงา  
พอกันเพราะเธอเองก็เป็นลูกสาวคนเดียว แต่ต่างกันหน่อยก็  
ตรงที่พ่อแม่ของเธอมักมีเวลาให้ตลอด...บางครั้งก็มีเวลาให้มาก  
เกินไปเสียด้วย

ในช่วงนาที่ที่ความเงียบบกคลุ้มอีกครั้ง ออสตินค่อย ๆ  
ขยับเข้าใกล้เด็กสาวอีกนิดจนกระทั่งหัวไหล่ของอีกคนกระทบเข้า

กับแขนอันแข็งแรงงอเข้า เบลล์ไม่ขยับหนีแต่อย่างใด เพียงแค่ก้ม  
หน้าลงยิ้มอ่อนด้วยความเคอะเขินเท่านั้น

“พี่แอบมองน้องเบลล์มานานมากเลยนะครับ”

“คะ..” เด็กสาวหันมองทางอื่นหลบสายตาหวานเยิ้ม  
ของอีกคน อยู่ ๆ เขาก็เกิดอยากสำรวจภาพความในใจขึ้นมา ทั้งที่  
ขอเป็นแฟนไปแล้วงั้นหรือ ทำแบบนี้ก็ใจจะลายกันพอดี

ออสตินเห็นสัญญาณบางอย่างที่ทำให้เขาอยากไปต่อ  
เบลล์ไม่ได้ทำท่าที่รังเกียจอย่างในห้องบรรยายที่สวนสนุก แผน  
ทำตัวเป็นสุภาพบุรุษของเขาใช้ได้ผล และเป็นเช่นนี้ทุกครั้งเวลาที่  
เขาชวนสาว ๆ ไปเที่ยวที่ไหน สุดท้ายก็มาจบที่บ้านทุกครั้งไป  
หญิงสาวพวกนั้นต่างก็หลงทั้งหน้าตาและนิสัยขี้อ้อนใจของเขาจน  
ทั้งนั้น

ชายหนุ่มค่อย ๆ เอื้อมมือไปจับมือเด็กสาวในชุด  
กระโปรงสีฟ้าอ่อนลายจุดสีขาวไว้อย่างบางเบา เบลล์ได้รับสัมผัส  
นั้นก็ค่อย ๆ ช้อนสายตาขึ้นมอง ดวงตาสองคู่สบกันอย่างตั้งใจ  
ไม่ปฏิเสธว่าเด็กสาวหลงใหลสายตาคุณั้นไปเสียแล้ว หลงถึง  
ขนาดที่...ยอมปล่อยตัวปล่อยใจให้เขาได้เลยทีเดียว

ในขณะที่ออสตินเริ่มขยับใบหน้าไปใกล้เธอเพื่อประทับ  
ริมฝีปาก แต่แล้วเสียงอดหน้าบ้านก็ดังขึ้น

“อ๊ะ!!” เบลล์ขยับออกจากชายหนุ่มทันทีที่มีเสียงซัดจ้ง  
จังหวะ

ออสตินเองก็ต้องขยับออกห่างอย่างแข็ง ๆ กำลังเข้าด้าย  
เข้าเข็มแท้ ๆ เชียว ใครกันนะมาซัดจ้งหวะได้

“เดี๋ยวพี่ขอไปดูก่อนนะครับ” ออสตินเอ่ยขึ้นเสียงแข็ง ๆ  
ก่อนจะลุกขึ้นจากโซฟาเพื่อเดินไปดูที่หน้าต่างสาตสองสายตาไป  
ยังประตูรั้วหน้าบ้าน กระทั่งเห็นชายผู้ที่มาซัดจ้งหวะในที่สุด  
ออสตินขมวดคิ้วเอียงคอด้วยความสงสัย เขาไม่สีกคุ้น ๆ ใบหน้า  
ชายผู้นั้น แต่เพราะไฟหน้าบ้านไม่สว่างพอให้เห็นใบหน้าได้  
ชัดเจน

“ใครมาหรรอคะพี่ออสติน” เบลล์เห็นแฟนหนุ่มเงิบไป  
จึงเดินเข้ามาดูเคียงกัน เธอจำรูปร่างและบุคลิกของเขาได้ในทันที  
“คุณ...ครูชาร์ลี? มาได้ไงเนี่ย!”

## ตอนที่ 8 บ้านตรงข้าม

ในคืนเดียวกันนั่นเอง ชาร์ลีชายผู้ซึ่งแต่งกายด้วยชุด  
 ลำลองธรรมดา ผิดแปลกจากตอนเจอบนรถเมล์มากนัก ทั้งบุคลิก  
 ของเขาก็กลับมากวนประสาทอย่างเดิม ไม่เจียบขีมิอย่างที่เคย  
 เจอ สำหรับเบลล์แล้วหากถามเธอว่าชอบแบบไหน แน่นนอนเธอ  
 จะตอบโดยไม่คิดว่า ชอบแบบเจียบ ๆ ขีมิ ๆ มากกว่าเป็นไหน ๆ

ชาร์ลีหนุ่มสองบุคลิกโผล่ไปที่บ้านของออสตินด้วยความ  
 บังเอิญ หรือ..ตั้งใจอย่างไรก็แล้วแต่ แต่นั่นทำให้ออสตินอารมณ์  
 ค้างขึ้นสุด เรียกได้ว่าสาวที่เขาพามาที่บ้าน ไม่เคยมีใครรอดพ้น  
 เอื้อมมือไปได้สักคน เขาจึงนึกเจ็บใจเป็นอย่างมากแต่ก็ทำอะไร  
 ไม่ได้

ครูชาร์ลีหนุ่มที่อ้างตนเป็นยมทูต ให้ข้ออ้างกับออสติน  
 และเบลล์ว่า พ่อกับแม่พยายามติดต่อเธอแต่ติดต่อไม่ได้เลย จึง  
 ต้องวานให้เขามาตามหา หากจะถามว่าชาร์ลีรู้ได้อย่างไร เบลล์  
 คงไม่นึกสงสัย เพราะรู้ดีว่าเขาเองมีพลังวิเศษอะไรทำนองนั้นอยู่  
 แล้ว

ในคำคืนที่หนุ่มวัย 25 และเด็กสาววัย 15 กำลังนั่งอยู่บนรถแท็กซี่ด้วยเสียงเงิบงัน เบลล์ที่ได้แต่หันมองทางข้างหน้าด้วยใบหน้าแข็ง ๆ แต่แล้วเมื่อรถจอดนิ่งตรงไฟจราจร เธอก็ได้หันมาให้ความสนใจกับชาร์ลีอีกครั้ง

“คุณบอกว่าพ่อแม่พยายามติดต่อกัน ... แต่ไม่เห็นมีสักสายเลยนะ” เธอล้วงโทรศัพท์ในกระเป๋าขึ้นมาดูสายที่ไม่ได้รับกลับไม่พบแม้แต่สายเดียว เลื่อนดูโซเชียลต่าง ๆ ก็ไม่เห็นว่ามีใครฝากข้อความใด ๆ ไว้

“นี่ผมช่วยคุณไว้เลยนะ ไม่อยากขอบคุณหน่อยเหรอ”

“หึ! ช่วยขัดขวางความสุขล่ะสิไม่ว่า...” เธอเบือนหน้าไปอีกทาง นึกขำกับคำที่ชาร์ลีเอ่ย กำลังมีความสุขกับฟ็อกสตินแท้ ๆ แต่ก็ดันมีก้างชิ้นใหญ่มาขวางเข้าจนได้

“แล้วคุณไม่สงสัยเลยเหรอ ว่าผมหาคุณเจอได้อย่างไร?” เสียงทุ้มเสียงคอดามแก้งให้อีกคนอยากรู้ แต่ทว่าเบลล์กลับไม่หลงกลนั้น

“ไม่อะ เพราะฉันรู้อยู่แล้ว”

“จากนิมิตนะ” เขายังคงพูดต่อด้วยน้ำเสียงปกติ รอยยิ้ม ยีวนกวนประสาทเผยบนใบหน้า ต่อให้อีกคนจะปิดหูให้มิดชิด อย่างไร เขาก็ยังจะพูดต่ออยู่ดี

“นิมิต? พอเถอะ ฉันไม่อยากฟังเรื่องไร้สาระ ลุงจะช่วย ขับเร็ว ๆ หน่อยนะจะรบกวนด้วยค่ะ” เด็กสาวที่ยังคงเอามือปิด ใบหูทั้งสองข้าง เธอโน้มตัวไปด้านหน้าเพื่อพูดคุยกับคนขับแท็กซี่ ขณะที่ไฟแดงเปลี่ยนเป็นไฟเขียว ลุงคนขับก็ได้แต่พยักหน้าหงิก ๆ ก่อนที่รถจะเคลื่อนตัวออกไป

“ผมอยากให้คุณเห็นสิ่งเดียวกับที่ผมเห็น ส่งมือมาสิ” ชายหนุ่มทำที่แบมือขอมือจากอีกฝ่าย แต่เบลล์ก็ยังคงดื้อดึง ส่าย หนีไปมาพร้อมทั้งมือสองข้างที่ยังคงปิดหูไม่อยากได้ยินเสียง ของอีกคน สีหน้าขุ่นเคืองไม่น้อยเพราะยังคงโกรธที่เขาขัดขวาง ความสุขของเธอ

“ไม่เอาอะ...”

“เอาเถอะน่า”

ทันใดนั้นเองชาร์ลีไม่รอช้ารีบคว้ามือข้างหนึ่งของเด็กสาว มาไว้แนบอกข้างซ้ายทันที เบลล์ที่ยังไม่ได้ตั้งตัวรู้สึกที่ฝ่ามือเล็ก

ของเธอก็แนบชิดอยู่กับแผ่น-อกอันแข็งแกร่งของอีกคนเสียแล้ว เด็กสาวอ้าปากค้างใบหน้าเหวอไป ไม่คิดว่าเขาจะทำลุ่มลุ่มแบบนี้ต่อหน้าคนขับรถแท็กซี่ที่เขาแต่จะเง้มองทางกระจกหลังอยู่นั่น

แต่แล้วเบลล์ก็ได้เห็นในสิ่งที่ไม่คาดคิด อยู่ ๆ ก็มีแสงสีขาวเกิดขึ้นก่อนที่ภาพทั้งหมดจะถูกเคลื่อนย้ายไปยังบ้านของออสตินอย่างรวดเร็วอย่างกับได้เห็นนิมิตในความฝันอย่างไรอย่างนั้น แตกต่างกันตรงที่ ครั้งนี้ไม่ได้เป็นความฝันของเธอเอง แต่เป็นนิมิตของชาร์ลีต่างหาก

สิ่งที่เบลล์เห็นในนั้น คือภาพที่ตัวเองกำลังนั่งเฝ้าอยู่กับรุ่นพี่หนุ่มสุดฮอต แล้วสถานที่ก็เปลี่ยนไปอีกที่ คือในห้องน้ำของโรงเรียน เบลล์กำลังนั่งอยู่บนชักโครก รอผลอะไรสักอย่าง สุดท้ายแล้วเธอก็กลับอึ้งเมื่อพบว่าตนกำลังตั้งท้อง จากนั้นเด็กสาวรีบเดินไปหาหนุ่มเจ้าเสน่ห์อย่างออสตินที่กำลังม่อสาวอยู่ตรงบันไดทางขึ้นลงตึกเรียน

“พี่ออสติน เบลล์...เบลล์ท้องค่ะ” พุดพลางน้ำตาไหลพราก แต่ทว่าออสตินกลับหน้าถอดสีไม่พอใจ

“น้องเบลล์ครับ เราเลิกกันตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วแล้วนะ  
อย่ามาพูดอะไรแบบนี้สิ” ชายหนุ่มไร้ซึ่งเยื่อใย ก่อนจะกอดคอเด็ก  
สาวคนใหม่เดินลงบันไดไปในที่สุด ปล่อยให้เบลล์ต้องยืนย่นที่  
ตรวจครรภ์ค้างอยู่อย่างนั้น ทั้งอายก็อาย เสียใจมากที่สุดชนิด  
ที่ว่าไม่เจอทางออกใด ๆ

ในเวลาไม่ช้า ภาพต่าง ๆ ที่เบลล์เห็นก็เริ่มจางหายไป  
ก่อนที่เธอจะกลับมาอย่างที่เดิมในเวลาต่อมา

“ฮึก!!”

เด็กสาวสะดุ้งโหยง มือที่เคย ناب-บน-อกข้างซ้ายของ  
ชาร์ลีสถูกละออกอย่างฉับพลัน หันซ้ายหันขวาด้วยใบหน้า  
ตระหนก พบว่าตอนนี้ตนกำลังนั่งอยู่ในรถแท็กซี่เช่นเดิม มือสอง  
มือกุมหน้าท้องตัวเอง จึงค่อย ๆ ประคองสติได้ ว่าเมื่อครู่เป็น  
เพียงนิมิตของอีกคนเท่านั้น

“เป็นไงละ เชื่อมมรียัง”

“มะ..เมื่อกี้มัน อะไรกัน” ถามกลับเสียงสั่นเครือเพราะ  
ยังคงตกใจไม่หาย แต่ก็ยังอยากรู้คำตอบที่แน่ชัดจากอีกคน

“เพราะแบบนี้ไงครับ นรกถึงได้ส่งเรามาเป็นคู่หูกัน ใน  
ความฝันของคุณมีผม ความฝันของผมก็มีคุณ”

เบลล์ได้ยินเช่นนั้นก็เริ่มทำความเข้าใจสิ่งที่ชาร์ลี  
พยายามจะสื่อถึง เขาเห็นเธอจากในความฝัน เช่นเดียวกับที่เธอ  
เห็นเขากินวิญญานในความฝันนั่นเอง ต่างกันแค่  
สถานการณ์ในฝันก็เท่านั้น

หลังจากที่จบบทสนทนาทั้งคู่ก็กลับบ้านกันอย่าง  
ปลอดภัย เมื่อเบลล์กลับถึงบ้านก็ไม่ได้โดนพ่อแม่ดูแต่อย่างไร  
ท่านเพียงแต่ถามไถ่ว่าเป็นอย่างไรบ้างก็เท่านั้น ทำให้เบลล์รู้ว่า  
ชาร์ลีตั้งใจไปช่วยเธอออกมาจากตรงนั้นจริง ๆ

**เช้าวันต่อมา** เด็กสาวที่เพิ่งได้กลับไปเมื่อตอนตี 5 ทุก  
วันเธอยังไม่กล้าหลับลึกเท่าไรเพราะกลัวจะฝันเห็นคนตายอีก  
จะว่าไปสิ่งที่เธอเคยฝันเมื่อตอนเผลอหลับในห้องบรรยายที่สวน  
สนุก มันคือเหตุการณ์ของวันนี้เนี่ย เบลล์คิดได้เช่นนั้นก็ตาตื่น  
ทันที ก่อนจะลุกขึ้นอาบน้ำล้างหน้าและกินวิตามินเสริมในเวลา  
ต่อมา

เข้าวันนี้เด็กสาวยังคงใช้ชีวิตปกติตามเดิม ที่เปลี่ยนจากเดิมคือเธอเริ่มมองทุกอย่างเปลี่ยนไป บางทีสิ่งที่ชาร์ลีเคยพว้าบอกมาทั้งหมดอาจเป็นจริง นรกลงเรามาเป็นคู่หูกัน เขาจึงต้องการให้เบลล์เลือกทางเดินเดียวกันเมื่ออายุครบ25ปีบริบูรณ์

เด็กสาวเดินคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปตลอดทางที่กำลังเดินไปโรงเรียน เมื่อถึงที่หมายเธอก็ตรงไปยังห้องเรียนระดับชั้นของตัวเองพลางกวาดสายตามองหาเพื่อนสนิทอีกสองคน แต่กลับพบเพียงริต้าที่นั่งอยู่หลังห้องเพียงลำพัง

“อ้าว! ริต้า นะโมยังไม่มาก็เหอ” เด็กสาวผมสั้นประมาณบ่าในชุดนักเรียนเดินเข้าไปถามเพื่อนก่อนที่จะวางกระเป๋าใส่หนังสือลงบนโต๊ะของตัวเองที่อยู่ด้านหน้า เธอนั่งลงพร้อมทั้งเอี้ยวตัวไปหาริต้าเพื่อฟังคำตอบ

ริต้าเด็กหญิงผมยาวมัดไว้เป็นหางม้า ได้ยินเช่นนั้นก็ได้แต่หลุบตามองต่ำ เผยสีหน้าอันเศร้าหมองออกมาจนเบลล์อดห่วงไม่ได้ กังวลว่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับนะโมเข้า

“เป็นไรริต้า อย่าบอกนะ ว่าทะเลาะกันอะ!”

“เปล่า...คือ” เพื่อนสาวมีท่าทีเล็กน้อย คิ้วขมวด  
บางอย่างอยู่ในใจแต่พูดไม่ได้ ทุกอย่างมันจุกอยู่ในอกช่างน่าอึด  
อัดเหลือเกิน

ทันใดนั้นเองเด็กสาวคนที่เบลล์ถามถึงก็เดินเข้าห้องเรียน  
มาพร้อมรุ่นพี่หนุ่มคนหนึ่ง ทั้งเบลล์และริต้ารวมถึงเพื่อนร่วมห้อง  
ทุกคนต่างก็หันมองเป็นสายตาเดียวกัน กลับพบว่าหนุ่มที่นะโม  
เดินควมมานั้น คือออสติน ชายหนุ่มที่เพิ่งขอเบลล์เป็นแฟนไปเมื่อ  
วานนั่นเอง

เธออ้าปากค้างด้วยความตะลึงอยู่พักใหญ่ พลังหันมอง  
ริต้าและนะโมสลับกัน แต่ดูเหมือนว่าริต้าจะรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว  
จึงได้มีท่าทีที่แปลกประหลาดไป

“พี่ไปก่อนนะคริบนะโม พักเที่ยงเจอกันนะ” เจ้าของเสียง  
เจ้าชู้เอ่ยขึ้นพร้อมขยิบตาให้นะโมด้วยท่าทางเสนาหา ไม่แม้แต่จะ  
สนใจเบลล์ที่นั่งหัวโตอยู่เลยด้วยซ้ำ เบลล์หันมองเจ้าหนุ่มที่กำลัง  
เดินออกจากห้องเรียนไป รอยยิ้มหวานที่เขาส่งให้นะโมเมื่อครู่คือ  
ยิ้มที่เธอเคยได้รับมาก่อน ทำให้เบลล์เข้าใจเหลือเกิน

เด็กสาวผู้รู้สึกเหมือนถูกหักหลัง บัดนี้เธอเอ่ยความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดไม่ถูก ได้หันมองนะโมที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ไร้คำด้วยใบหน้านัยมึนแ่มอย่างคนไม่ได้ทำผิดอะไร ส่วนริต้าเองก็ได้แต่หลบตามองแต่สมุดการบ้านที่วางอยู่ เพราะเธอเองก็ยังงุนงงอยู่ไม่น้อย ที่อยู่ ๆ นะโมโทรหาเธอเมื่อคืน ว่าได้คบหากับออสตินแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขาเพิ่งจะเจอกับเบลล์ด้วยซ้ำ แม้แต่ริต้าที่สนิทกับนะโมมากกว่า ก็ยังไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ทันใดนั้นเองเบลล์ไม่รอช้า รีบลุกขึ้นเดินตามรุ่นพี่หนุ่มไปอย่างรวดเร็ว เรียกสายตาเป็นกังวลให้กับริต้าไม่น้อย

“พี่ออสติน! เดียวค่ะ”

ออสตินหนุ่มรูปหล่อหยุดเดินกะทันหันก่อนจะหันมามองเบลล์อดีตแฟนด้วยสายตาเรียบเฉยอย่างกับคนที่ไม่เคยรู้จักกัน ทั้งที่เคยได้มีช่วงเวลาดี ๆ ร่วมกัน...ตั้งหนึ่งวัน

“มีอะไรครับ”

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมอยู่ ๆ วันนี้พี่ถึงมากับนะโม..”

ออสตินได้ยืนเช่นนั้นเขาเหมองทางอื่นครู่หนึ่ง สายลมพัดผ่านจากระเบียงทำให้ปลายผมหน้าม้าของเขาปลิวไสวโดนเปลือกตาเข้า จึงใช้มือเสยขึ้นด้วยท่าทางสุดเท่

“พี่กับนะโม เราเป็นแฟนกันแล้วครับ”

“หะ...อะไรวะ แต่...แต่พี่เพิ่งขอเบลล์เป็นแฟนเองนะ!”  
เด็กสาวเอ่ยด้วยใบหน้าเหลือเชื่อ จากที่เห็นตัวตนของเขาในนิมิตของชาร์ลิสว่าแย่แล้ว แต่พอมาเจอตัวจริง กลับแย่ยิ่งกว่า ทำไมเขาถึงได้พูดทุกถ้อยคำออกมาได้ไร้ความรู้สึกนั้กันนะ

“งั้น ก็ถือว่าเราจบกันตั้งแต่ตอนนี้เลยละกันนะครับน้องเบลล์ ช่วงเวลาที่เราคบกัน มันมีความหมายมาก พี่จะไม่มีวันลืมมันเลย” เขาตอบน้ำเสียงเรียบเฉย รอยยิ้มอ่อนทำที่เป็นท่าทำให้เบลล์ห่มั่นไส้เหลือทน อยากจะเข้าไปตบหน้าเขาจะแย่หากไม่ติดที่ว่ามีเพื่อนร่วมชั้นบางคนยืนมองอยู่

ช่วงเวลาที่เราคบกันมันมีความหมายมาก ความหมายอะไรกัน ยังคบกันได้ไม่ถึง24ชั่วโมงด้วยซ้ำ มาอีกวันเขาก็ไปคบหากับเพื่อนสนิทอย่างนะโมเสียแล้ว เบลล์ไม่ตอบอะไรกลับไป ได้แต่ยืนมองผู้ชายเสแสร้งเดินจากไปด้วยสายตาขุ่นเคือง เธอชอบ

گرامแน่นเพราะเจ็บใจ ลำพังแค่อดสินไม่เท่าไร แต่ในสิ่งที่เพื่อนสนิทได้ทำลงไปเนี่ยสิ มันเจ็บซ้ำยิ่งกว่า

หนึ่งวันที่แสนทรมานผ่านไปอย่างเชื่องช้า ครั้นอยู่ในโรงเรียน ตอนกินมื้อเที่ยงรวมถึงช่วงเวลาคาบว่าง ทั้งสามจะต้องจำใจอยู่ด้วยกันเพราะคำว่า 'เพื่อน' เพียงคำเดียว ถึงแม้เบลล์จะแสดงสีหน้าหมดอาลัยตายอยากออกมาอย่างชัดเจนก็ตาม แต่นะโมกับอดสินก็ยังหวานกันออกนอกหน้าเหมือนโดนยาเสน่ห์เข้าอย่างไรอย่างนั้น

ส่วนริต้าเองก็อดอัดไม่น้อยเมื่ออยู่ด้วยกันทั้งสี่คน ลองหาเวลาอยู่กันตามลำพังกับนะโมเพื่อพูดคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น แต่เธอก็ไม่เปิดรับอะไรสักอย่าง ริต้ารู้มาแล้วว่า เพื่อนสาวแอบชอบอดสินมานาน ถึงเวลาเมื่อโอกาสมาถึงชายหนุ่มที่เคยแอบหลงใหลกลับมาเป็นฝ่ายหลงใหลเธอบ้าง เป็นใครก็คงเสียสติไปเช่นกัน

**ในเวลาเลิกเรียนช่วงเย็น เบลล์กลับถึงบ้านด้วยใบหน้าเบื่อหน่าย เป็นหนึ่งวันที่ไม่มีความสุขเอาเสียเลย ไหนจะต้องเจอหน้าครูชาร์ลีเป็นบางช่วงอีก ยิ่งทำให้ไม่เกรนขึ้นไปกันใหญ่ เด็กสาวเปิดประตูเข้าบ้านก็เห็นพ่อที่ยังคงอยู่ในชุดทำงาน**

นั่งดูข่าวในจอทีวีรอแม่ทำกับข้าว ทันทีที่เขาเห็นหน้าลูกสาวก็  
 ทักทายขึ้นเสียงสดใส

“กลับมาแล้วเหอเบลล์ หยิบส้มมาให้พ่อซักลูกสิ”

เบลล์เพียงแค่ก้าวเข้ามาภายในบ้านเพียงสองก้าว ไม่ทัน  
 ไรก็ใช้งานกันเสียแล้ว เด็กสาวคิดในใจ *คงดีใจสินะที่เบลล์*  
*กลับมา* เธอเดินไปหยิบส้มในตะกร้าหวายที่วางอยู่บนโต๊ะกินข้าว  
 ด้วยใบหน้าเบื่อน่ายอย่างว่าง่ายหลังจากที่ถอนหายใจไปเสีย  
 หนึ่ง พ่อรับส้มลูกดังกล่าวกวไป พลอกเปลือกกินพลางดูข่าวไป  
 พลางอย่างสบายอารมณ์ เบลล์ยืนมองเขาที่กำลังจดจ่อกับข่าว  
 ด้วยสายตาแข็ง ๆ ก่อนจะหันหลังทำท่าจะเดินเข้าห้องตัวเอง แต่ก็  
 ไม่วายโดนเรียกใช้อีกจนได้

“เบลล์! อย่าเพิ่งเข้าห้อง หยิบน้ำปลาที่เพิ่งซื้อใหม่ให้แม่  
 หน่อยสิลูก” คราวนี้ถึงที่แม่เรียกใช้งานบ้าง เบลล์ได้ยืนเช่นนั้นก็  
 ชะงักผิ่ต่ำลงทันที เธอไม่ตอบกลับใด ๆ ก่อนจะวางกระเป๋า  
 นักเรียนลงไถ่ ๆ กับโซฟาที่พ่อนั่งอยู่ และเดินไปแกะถุงที่ใส่ขวด  
 น้ำปลาส่งให้แม่ในเวลาต่อมา

ครั้นเมื่อเวลาแห่งความวุ่นวายผ่านพ้นไป ทั้งพ่อแม่ลูกก็มาพร้อมหน้าพร้อมตากันยังโต๊ะอาหาร แม่และพ่อที่ยังคงอยู่ในชุดเดิมกำลังจัดอาหารบนโต๊ะให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ครอบครัวยุคใหม่กำลังจัดอาหารบนโต๊ะให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ครอบครัวยุคใหม่มาถึงจะเป็นครอบครัวเล็ก ๆ แต่ช่วงเวลาที่ได้อยู่พร้อมหน้ากันคือเวลาแสนอบอุ่นที่สุดแล้ว

เบลล์ เด็กสาวผู้เป็นลูกคนเดียวของบ้าน เดินออกมาจากห้องด้วยชุดเตรียมเข้านอน คืนนี้เธออยากเข้านอนเร็วกว่าปกติ และแน่นอนว่าเด็กสาวต้องกินยาอดประสาทเพื่อไม่ให้ฝัน..

เบลล์เดินไปนั่งที่โต๊ะอาหารเป็นคนสุดท้าย ทั้งพ่อและแม่ต่างก็มองไปหน้าเบื่อนายของลูกสาว เพราะปกติแล้วเธอไม่ใช่คนที่เสียบขีริมเช่นนี้ ครั้นถึงเวลาอาหารก็มักจะร่าเริงเสมอ แต่วันนี้กลับเปลี่ยนไป

“วันนี้ที่โรงเรียนเป็นไงบ้างเบลล์” เสียงทุ่มในวัยกลางคนของพ่อเอ่ยถามขึ้นขณะที่เบลล์เพิ่งตักแกงกะทิหน่อไม้ลงบนข้าวสวย

เบลล์หันมองคนถามด้วยสายตาเฉื่อยเฉื่อยก่อนจะตอบกลับไป “พ่อ...”

“ว่าไง?”

“พ่อเป็นอะไรรีเปล่า ปกติไม่เห็นเคยถามเบลล์แบบนี้?”

เด็กสาวถามกลับด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ทำเอาคนเป็นแม่ที่นั่งฟัง  
อยู่ด้วยแทบสอ่ลัก คิดว่าลูกสาวจะตั้งใจที่พ่อมีใจเป็นห่วงเสียอีก

“หือออัยยลูกคนนี้ ปากมันนะ!” คนเป็นพ่อทำท่าจะ

มะ هنگเขกหัวเข้าให้ แต่แม่ก็ช่วยไว้ได้ทัน

“เอานาพ่อ ยังไม่ชินอีกรีไง” เสียงหวานของแม่ช่วยเป็น

น้ำเย็นให้พ่อหายโมโหได้ ก่อนที่เธอจะหันไปพูดกับลูกสาวต่อ

“ตกลงวันนี้ที่โรงเรียนเป็นไงบ้าง จริง ๆ พ่อแค่อยากรู้ เรื่องที่  
ลูกกับหนุ่มคนนั้นคบกันนะ”

“แม่!!” พ่อที่ทำท่าจะตักข้าวเข้าปากกลับต้องหยุดชะงัก

ลง จบกัน อุตส่าห์ฟอร์มทำเป็นถามเรื่องเรียน สุดท้ายดันมาหลุด  
เพราะแม่จนได้

เบลล์ได้ยืนเช่นนั้นได้แต่หุบตามองต่ำลงไปยังหน่อไม้

ในจานที่กำลังเขี่ยไปมาด้วยช้อนส้อม ทำให้พ่อแม่รู้ทันที ว่า

สาเหตุที่ลูกสาวซึ่มไป เป็นเพราะอะไร

“นี่เพิ่งจะวันเดียว อย่าบอกนะว่าเลิกกันแล้ว!?” พ่อถาม  
เสียงตกใจ ลูกสาวมีแผนทั้งที่แต่แค่เจ็ดวันยังไม่ถึงด้วยซ้ำ

“พ่อ! อย่าถามลูกแบบนี้สิ” แม่กระซิบข้างหูคนพูด ก่อน  
จะหันมาสนใจลูกสาวอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรนะเบลล์ ลูกสาวแม่หน้าตาดีขนาดนี้ ต่อไปมี  
ผู้ชายติดตรึมแน่นอน แค่นี้คนเดียว อย่าไปสนใจอะไรเยอะแยะ  
เลยนะลูก” พูดพลางลูบศีรษะคนเป็นลูกอย่างอ่อนโยน แม่เอง  
เคยอาบน้ำร้อนมาก่อน ความรักชั่วครั้งชั่วคราวในช่วงสมัยมัธยม  
ก็เคยผ่านมามาก จึงเข้าใจความรู้สึกนี้ดี คงจะมีแต่พ่อเท่านั้นที่ไม่  
เข้าใจ เอาแต่นั่งพึดพัดอยู่คนเดียว

เบลล์ได้ยินถ้อยคำของแม่ก็เริ่มใจชื้นขึ้นกลับมาเจริญ  
อาหารอย่างเก่า แต่ยังไม่ทันได้กินมือเย็นกันเสร็จ กลับได้ยินเสียง  
บ้านตรงข้ามทะเลาะกันอย่างหนัก

“เฮ้อ..บ้านตรงข้ามทะเลาะกันอีกแล้ว คุณนั้นเนียประ  
จำเลยนะ” พ่อบ่นพึมพำพร้อมทั้งส่ายศีรษะไปมาด้วยความเบื่อ  
หน่าย บางวันหากดีก็ดีไป แต่บางวันที่ทะเลาะกันครั้งหนึ่งก็เล่นเอา

ชอยแทบแตก ผู้ชายก็เจ้าชู้ไช่ย่อย หาเรื่องมีมือที่สามไม่เว้นแต่ละวัน ผู้หญิงก็ดูท่าทางซีหึ่งเอาการ

“ตินะเนียที่คุณเราไม่เป็นแบบนี้” แม่พูดขึ้นพร้อมยื่นมือกุมมือเขาก่อนจะส่งยิ้มหวานให้พ่อไป

เบลล์เมื่อได้ยินเสียงทะเลาะก็เหมือนจะเพ็งคิดอะไรออก ในฝัน มันคือวันนี้หรือเปล่านะ ที่บ้านตรงข้ามจะเกิดเหตุสลดขึ้น เด็กสาวแขนหน้าขึ้นมองนาฬิกาก็พบว่าตอนนี้ยังไม่ใช้เวลาเดียวกันกับในฝัน แต่ทว่า...สิ่งที่เธอฝันจะเป็นจริงอีกหรือไม่ เด็กสาวได้แต่นั่งกังวลกุมมือตัวเองแน่นอยู่อย่างนั้น